

JESU KRISTI KIRKE AF SIDSTE DAGES HELLIGE • NOVEMBER 2017

Liahona

Generalkonferencetaler

© MARK MISSMAN OG MARK MABRY, MÅ IKKE KOPIERES

»Hvordan kommer vi til ham? I april i år opmuntrede præsident Russell M. Nelson og ældste M. Russell Ballard os til at studere »Den levende Kristus« som en del af at lære om Frelseren ...

Mens jeg har fokuseret mere på Jesu Kristi liv og lærdomme i mit studium og lært »Den levende Kristus« udenad, er min taknemmelighed for og kærlighed til Frelseren vokset. Hver sætning i denne inspirerede udtalelse indeholder en prædiken og har styrket min forståelse af hans guddommelige roller og jordiske mission. Det, jeg har lært og følt i løbet af denne periode med studium og refleksion, bekræfter, at Jesus virkelig »er verdens lys og liv og håb.«

Jean B. Bingham, Hjælpeforeningens hovedpræsident, »Så jeres glæde må blive fuldkommen«, s. 85.

Med troens øjne,
af Mark Missman og
Mark Mabry

Kvindernes møde

- 6 **Tænd jeres lys**
Sharon Eubank
- 10 **Forbliv i Gud og reparer bruddet**
Neill F. Marriott
- 13 **Umådelig værdi**
Joy D. Jones
- 16 **Tre søstre**
Præsident Dieter F. Uchtdorf

Mødet lørdag formiddag

- 21 **Længsel efter at komme hjem**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 25 **Behovene foran os**
Bonnie L. Oscarson
- 28 **Planen og proklamationen**
Ældste Dallin H. Oaks
- 32 **»Jeg har en gerning til dig«**
Ældste John C. Pingree jun.
- 36 **Det levende brød, som kom ned fra himlen**
Ældste D. Todd Christofferson
- 40 **Så vær da fuldkomne - i sidste ende**
Ældste Jeffrey R. Holland

Mødet lørdag eftermiddag

- 43 **Opretholdelse af Kirkens ledere**
Præsident Henry B. Eyring
- 44 **Åndelig formørkelse**
Ældste Gary E. Stevenson
- 48 **Omvendelse er altid positivt**
Stephen W. Owen
- 51 **Den evige hverdag**
Ældste Quentin L. Cook
- 55 **I henhold til en guddommelig plan**
Ældste Ronald A. Rasband
- 58 **Den fattige enkes hjerte**
Ældste O. Vincent Haleck
- 60 **Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?**
Præsident Russell M. Nelson

Præstedømmets møde

- 64 **Præstedømmet og Frelserens forsonende kraft**
Ældste Dale G. Renlund
- 68 **Sandheden af alt**
Ældste David F. Evans
- 75 **Opnå Herrens og jeres families tillid**
Ældste Richard J. Maynes
- 78 **Bærere af himmelsk lys**
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 81 **Herren leder sin kirke**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet søndag formiddag

- 85 **Så jeres glæde må blive fuldkommen**
Jean B. Bingham
- 88 **Er miraklernes dage hørt op?**
Ældste Donald L. Hallstrom
- 90 **Store og dyrebare løfter**
Ældste David A. Bednar
- 94 **Vend jer mod Herren**
Biskop W. Christopher Waddell
- 97 **Herre, vil du hjælpe, så vores øjne må blive åbnet**
Ældste W. Craig Zwick
- 100 **Frygt ikke for at gøre det gode**
Præsident Henry B. Eyring

Mødet søndag eftermiddag

- 104 **Rejsen fortsætter!**
Ældste M. Russell Ballard
- 107 **Guds overbevisende vidnesbyrd: Mormons Bog**
Tad R. Callister
- 110 **Adskilt, men stadig forenet**
Ældste Joni L. Koch
- 112 **Stoler vi på ham? Svært er godt**
Ældste Stanley G. Ellis
- 115 **Afgørende sandheder - Vores behov for at handle**
Ældste Adilson de Paula Parrella
- 117 **Søg i de bedste bøger**
Ældste Ian S. Arden
- 119 **Elsk hinanden, som han har elsket os**
Ældste José L. Alonso
- 122 **Herrens røst**
Ældste Neil L. Andersen
- 72 **Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige**
- 127 **Indeks over beretninger fra konferencen**
- 128 **Kirkenyt**
- 137 **Kom og følg mig - Til Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen**

Oktoberkonferencen 2017

Lørdag aften, 23. september 2017, Kvindernes møde

Ledelse: Jean B. Bingham Indledningsbøn: Megumi Yamaguchi. Afslutningsbøn: Leslie P. Layton. Musik ved et hjælpeforeningskor fra stave i Park City-området i Utah; Jane Fjeldsted, dirigent; Bonnie Goodliffe, organist: »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Sing Praise to Him«, *Hymns*, nr. 70, arrangement af Fjeldsted og Goodliffe; »Skal vi svigte vore pagter«, *Salmer og sange*, nr. 167; »We Have Partaken of Thy Love«, *Hymns*, nr. 155, arrangement af Fjeldsted og Goodliffe.

Lørdag formiddag, 30. september 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste Larry R. Lawrence. Afslutningsbøn: Ældste Massimo De Feo. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliott og Andrew Unsworth, organister: »Kom, lad os prise Gud«, *Salmer og sange*, nr. 33; »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford University Press; »Velsign du vor profet«, *Salmer og sange*, nr. 12, arrangement af Wilberg; »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4; »Jorden med sit blomsterflor«, *Salmer og sange*, nr. 40, arrangement af Murphy; »Tro i hvert et fodtrin«, Dayley, udgivet af Jackman.

Lørdag eftermiddag, 30. september 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Lawrence E. Corbridge. Afslutningsbøn: Ældste Allan F. Packer. Musik ved et ungdomskor fra stave i Midvale og Sandy i Utah; Leah Tarrant, dirigent; Linda Margetts, organist: »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20, arrangement Wilberg, udgivet af Deseret Book; medley, arrangement af Sally DeFord: »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40-41; »Han sendte sin Søn«, *Børnenes sangbog*, s. 20-21; »Der er solskin i min sjæl i dags«, *Salmer og sange*, nr. 149; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman.

Lørdag aften, 30. september 2017, præstedømmets møde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste Kevin W. Pearson. Afslutningsbøn: Ældste Rafael E. Pino. Musik af et far og søn-kor fra stave i Cache County i Utah; Geoffrey Anderson, dirigent; Clay Christiansen, organist; »Kom nu alle og vær med«, *Salmer og sange*, nr. 166, arrangement af Dalton, udgivet af LDS Music Source; »Der er en stund, da ro og fred«, *Salmer og sange*, nr. 74, arrangement. Kasen, udgivet af Jackman; »Så sikker en grundvold«, *Salmer og sange*, nr. 38; »Vi be'r til Gud for dig«, *Salmer og sange*, nr. 11, arrangement Kasen, udgivet af Jackman.

Søndag formiddag, 1. oktober 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf. Indledningsbøn: Ældste Michael T. Ringwood. Afslutningsbøn: Ældste José A. Teixeira. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Lover den Herre«, *Salmer og sange*, nr. 30; »Press Forward, Saints«, *Hymns*, nr. 81, arrangement Wilberg; »Consider the Lilies«, Hoffman, arrangement af Lyon, udgivet af Sonos; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176, arrangement Wilberg; »Lovpris vor store Gud«, *Salmer og sange*, nr. 27; »Hyrden hos fårene våger«, *Salmer og sange*, nr. 144, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Jeg på Kristus tror«, *Salmer og sange*, nr. 69, arrangement af Wilberg, udgivet af Jackman.

Søndag eftermiddag, 1. oktober 2017, konferencemøde

Ledelse: Præsident Henry B. Eyring. Indledningsbøn: Ældste Joseph W. Sitati. Afslutningsbøn: Ældste Evan A. Schmutz. Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Bonnie Goodliffe og Linda Margetts, organister: »O, kom, du Konge, kom«, *Salmer og sange*, nr. 21, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Har jeg gjort noget godt«, *Salmer og sange*, nr. 143, arrangement Zabriskie, udgivet af LDS Music Source; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og*

sange, nr. 3; »Hvad hvis Jesus stod og så på«, DeFord, arrangement Cardon, »Israel, Israel, Gud nu kalder«, *Salmer og sange*, nr. 9, arrangement Wilberg.

Konferencetalerne er tilgængelige

Få adgang til generalkonferencetalerne på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org og vælge et sprog. Talerne er også tilgængelige på appen Evangelisk bibliotek. Informationer om tilgængelige formater af generalkonferencen for medlemmer med handicap kan ses på disability.lds.org.

Budskaber til hjemme- og besøgsundervisning

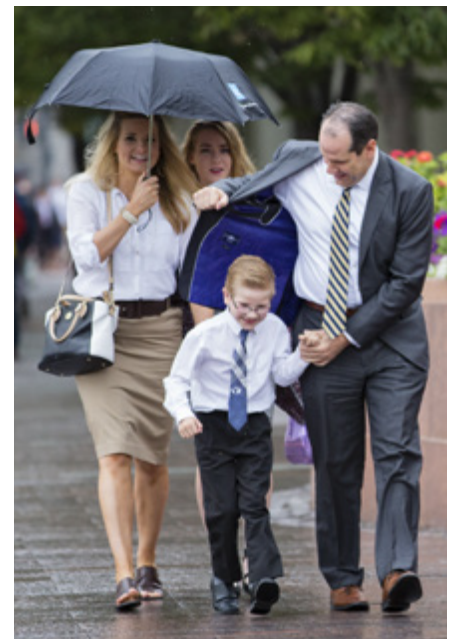
Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

På omslaget

Forsidefoto: Leslie Nilsson.
Bagsidefoto: Craig Dimond

Foto ved konferencen

Foto i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Janae Bingham, Mason Goberly, Randy Collier, Weston Colton, Craig Dimond, Ashlee Larson, Leslie Nilsson, Matt Reier og Dave Ward.

**NOVEMBER 2017, ÅRGANG 166, NR. 11
LIAHONA 14452 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Russell M. Nelson,
Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson,
Dale G. Renlund

Redaktør: Hugo E. Martinez

Assisterende redaktører: Randall K. Bennett, Carol F. McConkie

Vejledere: Brian K. Ashton, Bonnie H. Cordon, LeGrand R.
Curtis jun., Edward Dube, Sharon Eubank, Donald L. Hallstrom,
Douglas D. Holmes, Erich W. Kopischke

Adm. direktør: Richard I. Heaton

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: Adam C. Olson

Vicechefredaktør: Ryan Carr

Udgivelsesassistent: Debbie Bacon

Redaktion: Maryssa Dennis, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Lori Fuller, Garrett H. Garff, LaRene Porter Gaunt,
Jon Ryan Jensen, Charlotte Larcabal, Michael R. Morris, Eric B.
Murdock, Sally Johnson Odekirk, Joshua J. Perkey, Jan Pinborough,
Richard M. Romney, Mindy Anne Selu, Marissa Widdison

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, David Green, Colleen Hinckley,
Eric P. Johnsen, Susan Lofgren, Scott M. Mooy, Emily Chieko
Remington, Mark W. Robison, Brad Teare, K. Nicole Walkenhorst

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Ira Glen Adair, Julie Burdett,
Thomas G. Cronin, Bryan W. Gygi, Ginny J. Nilson, Derek
Richardson

Prepress: Joshua Dennis, Ammon Harris

Trykchef: Steven T. Lewis

Distributionschef: Troy K. Vellinga

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kirke av Sista Dagars Heliga, MOS,

Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rctestholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 68 pr. år (Grønland DKK 34).

Betalings: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail til
liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompass«
eller »vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk, japansk,
kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk, kroatisk, lettisk,
litauisk, malagassisk, marshallesisk, mongolsk, norsk, polsk,
portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk, slovensk, spansk, svensk,
swahili, tagalog, tahitiansk, thai, tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk,
ungarsk, urdu og vietnamesisk. (Antal numre pr. år varierer fra
sprog til sprog).

© 2017 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Oplysninger om ophavsret: Medmindre, der står andet, kan
enkeltpersoner kopiere materiale fra *Liahona* til deres personlige,
ikke-kommercielle brug (herunder kirkekaldelser). Denne ret kan
trækkes tilbage når som helst. Billedmaterialer må ikke kopieres,
hvis der er restriktioner angivet i ophavsretteksten til værket.
Spørgsmål om ophavsret bør stiles til Intellectual Property Office,
50 E. North Temple St., FL 13, Salt Lake City, UT 84150, USA;
email: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For readers in the United States and Canada:

November 2017 Vol. 166 No. 11. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 1522-9165) is published monthly by The Church
of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt
Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year;
Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid
at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of
address. Include address label from a recent issue; old and new
address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions
to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription
help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard,
American Express) may be taken by phone or at store.lds.org.
(Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMIM 507.1.5.2).

NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

Talere

Alonso, José L., 119
Andersen, Neil L., 122
Ardern, Ian S., 117
Ballard, M. Russell, 104
Bednar, David A., 90
Bingham, Jean B., 85
Callister, Tad R., 107
Christofferson, D. Todd, 36
Cook, Quentin L., 51
Ellis, Stanley G., 112
Eubank, Sharon, 6
Evans, David F., 68
Eyring, Henry B., 43, 81, 100
Haleck, O. Vincent, 58
Hallstrom, Donald L., 88
Holland, Jeffrey R., 40
Jones, Joy D., 13
Koch, Joni L., 110
Marriott, Neill F., 10
Maynes, Richard J., 75
Nelson, Russell M., 60
Oaks, Dallin H., 28
Oscarson, Bonnie L., 25
Owen, Stephen W., 48
Parrella, Adilson de Paula, 115
Pingree, John C., jun., 32
Rasband, Ronald A., 55
Renlund, Dale G., 64
Stevenson, Gary E., 44
Uchtdorf, Dieter F., 16, 21, 78
Waddell, W. Christopher, 94
Zwick, W. Craig, 97

Emneindeks

Arbejde, 32
Aronske Præstedømme, 64
Biskopper, 81
Enighed, 110
Faderrollen, 75
Familie, 25, 28, 75, 115
Forsoning, 10, 13, 36, 40, 48,
64, 85, 88, 94
Fred, 13, 75, 85
Frelsesplanen, 28, 88,
112, 115
Frygt, 10, 100
Følgeskab, 16, 21
Generalkonference, 122
Glæde, 6, 16, 21, 85
Guddommelighed, 13, 16,
55, 90
Guddommen, 112
Gud Faderen, 10, 40, 115
Handlefrihed, 55, 94
Helbredelse, 78, 85, 88,
94, 97
Hellighed, 36
Helligånden, 13
Hjem, 21, 90
Hjælpeforeningen, 6
Håb, 94
Indvielse, 58
Jesus Kristus, 10, 13, 16, 21,
36, 40, 48, 51, 60, 64, 78,
81, 85, 94, 97, 100, 107,
112, 115, 119, 122
Joseph Smith, 107, 115, 122
Kirkekaldelser, 81
Kirkeledere, 81, 122
Kommunikation, 6
Konvertering, 13, 58, 60,
115, 117
Kristi lys, 21, 78
Kritik, 97, 110
Kvinder, 6
Kærlighed, 10, 25, 100, 119
Medier, 44
Melkisedekske
Præstedømme, 64

Mirakler, 88
Missionering, 48, 51, 60
Mod, 100
Modgang, 21, 32, 44, 85, 88,
94, 97, 100, 112
Mormons Bog, 60, 68, 100,
107, 117
Nadver, 36, 97
Nåde, 36, 40
Offer, 58, 112
Omvendelse, 6, 36, 48
Ordinancer, 90
Pagter, 64, 68, 90
Personlig værdi, 13, 40
Perspektiv, 40, 44, 97
Pionerer, 104, 112
Profeter, 115, 122
Præstedømmet, 64
Retskaffenhed, 75
Sabbat, 90, 117
Sandhed, 68, 78
Sikkerhed, 44
Skriftstudium, 60, 117
Stolthed, 10, 44, 51
Sømmelighed, 51
Taknemlighed, 58
Talenter, 32
Templer, 58, 68, 90
Tiende, 112
Tilgivelse, 48, 51, 119
Tillid, 75, 94, 112
Tjeneste, 21, 25, 32, 36, 78,
100, 119
Tro, 68, 81, 85, 88, 100, 104,
112, 117
Tålmodighed, 68, 117
Vejledning, 55
Vidnesbyrd, 68, 78, 85,
100, 107
Værdighed, 13
Ydmyghed, 44, 51
Ægteskab, 75
Åbenbaring, 81, 122
Åndelighed, 55

Højdepunkter fra oktoberkonferencen 2017

*Velsign du vor profet
han, som har himlen set,
hørt dine bud.*

*Han, som ved ærlighed,
offer og kærlighed
viser din herlighed,
styrk ham, o Gud.*

(»Velsign du vor profet«, *Salmer og sange*, nr. 12, sunget ved mødet lørdag formiddag).

I mere end 50 år har præsident Thomas S. Monsons rørende personlige beretninger og stærke vidnesbyrd om Jesus Kristus været en del af generalkonferencen. Men på grund af svigtende helbred var både præsident Monson og ældste Robert D. Hales fra De Tolv Apostles Kvorum synligt fraværende fra konferencen,

Fraværende, men ikke glemt.

Selvom præsident Monson så konferencen derhjemme fra, og ældste Hales gik fredfyldt bort på hospitalet lige inden det sidste møde, var begge ikke kun i vores tanker, da vi bad for dem, men deres indflydelse var også tydelig gennem talerne.

Præsident Monson blev af citeret af adskillige talere, deriblandt præsident Russell M. Nelson (se s. 60), der kom med en særlig henvisning til præsident Monsons opfordring ved sidste konference om »bønsomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag.«¹

Ældste Neil L. Andersen, den afsluttende taler (se s. 122), delte nogle bemærkninger, som ældste Hales havde forberedt til konferencen, men som han ikke var i stand til at komme med: »Når vi vælger at tro, er vi

forberedt på at være i Guds nærhed«, havde ældste Hales skrevet. Ældste Hales valgte i sandhed tro.

Fraværende, men alligevel til stede, præsident Monson og ældste Hales var ikke på talerstolen, men de spillede en vigtig rolle i at gøre konferencen betydningsfuld for mange.

*Vi be'r til Gud for dig, du vor profet,
at han vil gøre din byrde så let,
at tiden ej skal dig helt tynde ned,
men at du livet her kan glædes ved,
men at du livet her kan glædes ved.*

(»Vi be'r til Gud for dig«, *Salmer og sange*, nr. 11, sunget ved præstedømmets møde). ■

NOTE

1. Thomas S. Monson, »Styrken i Mormons Bog«, *Liahona*, maj 2017, s. 87.

Sharon Eubank
Førsterådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab

Tænd jeres lys

Profeterne kalder på os, mine søstre. Vil I være retskafne? Vil I udtrykke jeres tro? Vil I tænde jeres lys?

I ved det måske ikke, men præsident Monson og jeg er tvillinger. På selve den dag jeg blev født i det nordlige Californien – i selvsamme time – blev den 36-årige Thomas S. Monson opretholdt som den nyeste apostel. Jeg elsker min særlige personlige forbindelse til Guds profet, præsident Monson.

Profeterne taler om kvinder.¹ I kommer til at høre nogle af deres ord ved dette møde. I min tale går jeg næsten 40 år tilbage til en bemærkelsesværdig profeti skrevet af præsident Spencer W. Kimball. September 1979 var blot anden gang, hvor kvinderne i den globale kirke mødtes til deres eget konferencemøde. Præsident Kimball havde forberedt sin tale, men da dagen for konferencen oprandt, lå han på hospitalet. Så i stedet for bad han sin hustru, Camilla Eyring Kimball, om at læse talen på hans vegne.²

Søster Kimball læste profetens ord, som fremhævede SDH-kvindes indflydelse på gode kvinder i verden forud for Frelserens andet komme. Hen mod slutningen var der en spændt forventning til Kirkens kvinder, som vi har talt om lige siden.

Lad mig citere lidt af det, præsident Kimball sagde:

»Og til sidst, mine kære søstre, vil jeg gerne foreslå jer noget, som ikke

er sagt til jer før, eller i det mindste ikke på denne ligefremme måde. En stor del af den store vækst, som Kirken vil opleve i de sidste dage, sker, fordi mange af de gode kvinder, der findes i verden ... vil tilslutte sig Kirken i stort antal. Dette vil finde sted i samme grad, som Kirkens kvinder afspejler retskaffenhed og at være velformulerede i deres tilværelse, og i samme grad Kirkens kvinder betragtes som noget særligt og anderledes – på den gode måde – i forhold til verdens kvinder.

Blandt de virkelige heltinder i verden, af dem som vil komme ind i Kirken, er kvinder, som er mere interesserede i at være retskafne end i at være

I september 1979 læste Camilla Eyring Kimball en tale på vegne af præsident Spencer W. Kimball.

selviske. Disse sande heltinder er i besiddelse af virkelig ydmyghed, idet de sætter større pris på retskaffenhed end synlighed ...

Det [vil være] ... Kirkens kvindelige eksempler[, der] vil udgøre en *betydelig styrke* både i antal og åndelig vækst i Kirken i de sidste dage.³

Sikken profetisk udtalelse. Så blot for at sammenfatte:

- Det vil være kvinders gode relationer, der vil udløse meget af den store vækst, der kommer i Kirken i årene fremover.
- De venskaber, som kvinder i Hjælpeforeningen, unge piger og primærpiger opbygger med oprigtige, trofaste og gudfrygtige kvinder og piger med en anden tro og overbevisning, vil være en *betydelig styrke* i forbindelse med, hvordan Kirken vokser i de sidste dage.
- Præsident Kimball kaldte disse kvinder med en anden baggrund for »heltinder«, som interesserer sig mere for at være retskafne end selviske, og som vil vise os, at retskaffenhed har større værdi end synlighed.

Jeg har mødt mange af disse gode kvinder, når jeg har haft opgaver rundt om i verden. Deres venskaber er dyrebare for mig. I kender dem også blandt jeres venner og naboer. De er måske eller måske ikke medlemmer af Kirken lige nu, men vi skaber et venskab, som er meget vigtigt. Nuvel, hvordan udfylder vi vores rolle? Hvad bør vi gøre? Præsident Kimball omtaler fem punkter:

Det første er at være retskaffen. At være retskaffen handler ikke om at være fuldkommen eller aldrig at begå fejl. Det handler om at udvikle en indre forbindelse til Gud, omvende os fra vores synder og fejltagelser og villigt hjælpe andre.

Kvinder, der har omvendt sig, ændrer historiens gang. Jeg har en ven, der var involveret i en bilulykke som ung, og på grund af den oplevelse blev hun afhængig af smertestillende medicin. Senere blev hendes forældre skilt. Hun blev gravid efter et kortvarigt forhold, og hendes afhængighed fortsatte. Men en aften kiggede hun på kaosset og rodet i sit liv og tænkte: »Nu er det nok.« Hun bønfuldt Frelseren Jesus Kristus om at hjælpe sig. Hun sagde, at hun lærte, at Jesus Kristus var stærkere end selv hendes forfærdelige omstændigheder, og at hun kunne stole på hans styrke, mens hun gik ad omvendelsen vej.

Ved at komme tilbage til Herren og hans veje ændrede hun sin histories gang såvel som sin lille drengs og sin nye mands. Hun er retskaffen, hun har et vidtåbent hjerte over for andre, som har begået fejltagelser og ønsker at ændre sig. Og ligesom alle os andre er hun ikke fuldkommen, men hun ved, hvordan man omvender sig og bliver ved med at prøve.

Det andet er at være velformuleret. At være velformuleret betyder klart at udtrykke, hvad man føler for noget og hvorfor. Tidligere på året var der et opslag i mine nyheder på Facebook,

der nedgjorde kristendommen. Jeg læste det, og jeg blev lidt irriteret, men trak på skuldrene af det. Imidlertid kom en bekendt, som ikke er af vores tro, med sin egen kommentar. Hun skrev: »[Det er] præcis det modsatte af det, Jesus stod for – han var kontroversiel for sin tid, fordi han ... ligestillede folk i verden ... Han [talte med] prostituerede], [spiste] sammen med skatteopkrævere ... viste velvilje mod magtesløse kvinder og børn ... [og] gav os historien om den barmhjertige samaritaner ... Heraf følger, at ... sande kristne bør stræbe efter at være de MEST kærlige mennesker i verden.« Da jeg læste det, tænkte jeg ved mig selv: »Hvorfor skrev jeg ikke det?«

Vi har hver især brug for at udtrykke årsagen til vores tro. Hvad er jeres følelser for Jesus Kristus? Hvorfor bliver I i Kirken? Hvorfor tror I på, at Mormons Bog er hellig skrift? Hvor stammer jeres fred fra? Hvorfor har det betydning, at profeten har noget at sige i 2017? Hvordan ved I, at han virkelig er en profet? Lad jeres røst høres såvel som jeres evne til at udtrykke det, I ved og føler, på de sociale medier, i fredelige samtaler med jeres venner, og når I sludrer med jeres børnebørn. Fortæl dem, hvorfor I tror, hvordan

det føles, om I nogensinde har været i tvivl, hvordan I kom igennem det, og hvad Jesus Kristus betyder for jer. Som apostlen Peter sagde: »Frygt ikke ... men I skal hellige Herren Kristus i jeres hjerte og altid være rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«⁴

Det tredje er at være anderledes. Lad mig fortælle jer noget, som skete i juli i år på Panama City Beach i Florida.⁵ Sent hen på eftermiddagen så Roberta Ursrey sine to små sønner råbe om hjælp 90 meter ude i vandet. De var blevet fanget i en stærk strøm og blev ført ud til havs. Et par i nærheden prøvede at redde drengene, men de blev også fanget af strømmen. Andre i familien Ursrey sprang ud for at redde de kæmpende badegæster, og lynhurtigt var ni mennesker fanget i strømmen.

Der var ingen reb. Ingen livredder. Politiet sendte bud efter en redningsbåd, men personerne ude på havet havde kæmpet i 20 minutter, og de var udmattede, og deres hoveder var ved at glide ned under vandet. Blandt tilskuere på stranden var Jessica Mae Simmons. Hendes mand fik den idé at lave en menneskekæde. De råbte til menneskene på stranden og bad dem hjælpe, og snesevis af mennesker tog

hinanden under armene og gik ud i havet. Jessica skrev: »At se mennesker af forskellig race og køn arbejde sammen for at hjælpe FULDKOMMEN fremmede [var] fuldstændig fantastisk at se!«⁶ En kæde på 80 personer strakte sig ud mod badegæsterne. Se dette billede af det utrolige øjeblik.

Alle på stranden kunne kun tænke på de traditionelle løsninger og blev lammet. Men ét par tænkte i et splitsekund på en anderledes løsning. Opfindsomhed og nyskabelse er åndelige gaver. Når vi holder vores pagter, gør det os anderledes i forhold til andre i vores kultur og samfund, men det giver os adgang til inspiration, så vi kan tænke på anderledes løsninger, en anderledes tilgang og anderledes anvendelse. Vi passer ikke altid ind i verden, men ved at være anderledes på en positiv måde kan vi være en livline for andre, der har problemer.

Det fjerde er at være noget særligt. Særlig betyder at være genkendelig og veldefineret. Lad mig vende tilbage til beretningen om Jessica Mae Simmons på stranden. Da først denne menneskekæde blev strakt ud mod badegæsterne, vidste hun, at hun kunne hjælpe. Jessica Mae sagde: »Jeg kan holde vejret ... og med lethed klare en runde i et olympisk svømmebassin! [Jeg vidste, hvordan man kommer ud af en strøm]. Jeg vidste, at jeg kunne få [alle badegæsterne] hen til menneskekæden.«⁷ Hun og hendes mand greb nogle boogie-brædder og svømmede langs med kæden, indtil de og en anden redningsmand nåede hen til badegæsterne, og derefter bragte de dem en efter en tilbage til kæden, som sørgede for, de kom sikkert ind på stranden. Jessica havde en særlig evne: Hun vidste, hvordan man svømmer mod strømmen.

Det gengivne evangelium er genkendeligt og veldefineret. Men vi må

være noget særligt omkring, hvordan vi følger det. Ligesom Jessica havde øvet sig på at svømme, er vi nødt til at øve os i at efterleve evangeliet, før nødsituationen opstår, så vi frygtløse vil være stærke nok til at hjælpe andre, der bliver revet med af strømmen.

Og til sidst er det femte at gøre punkt et til fire med glæde. At være glad betyder ikke at klaske et plastiksmil på ansigtet, uanset hvad der foregår. Men det betyder at holde Guds love og opbygge og løfte andre.⁸ Når vi opbygger, og når vi løfter andres byrde, velsigner det os på måder, som vores prøvelser ikke kan fjerne. Jeg har anbragt et citat af præsident Hinckley på et sted, hvor jeg kan se det hver dag. Han sagde: »Man bygger ikke af pessimisme eller kynisme. Man ser med optimisme, arbejder i tro, og så sker tingene.«⁹

Et eksempel på denne glade, optimistiske ånd er en 13-årig pige, jeg kender. Hun hedder Elsa, og hendes familie skal flytte til Baton Rouge i Louisiana, 2.900 km væk fra hendes venner. Det er ikke særlig let at flytte et nyt sted hen, når man er 13 år. Elsa var forståeligt nok usikker i forbindelse med flytningen, så hendes far gav

hende en velsignelse. I det øjeblik hun fik velsignelsen, tikkede en sms ind på hendes mors telefon. De unge piger, som bor i Louisiana, havde sendt dette billede med overskriften »Kom endelig og flyt til vores menighed!«¹⁰

Disse unge piger var optimistiske, de kunne lide Elsa uden overhovedet at have mødt hende. Deres begejstring fremkaldte optimisme hos Elsa i forhold til den kommende flytning og besvarede hendes bøn om, hvorvidt alt ville gå i orden.

Der opstår en energi af glæde og optimisme, der ikke kun velsigner os – den opbygger enhver omkring os. Enhver lille ting, I gør for at skabe virkelig glæde hos andre, viser, at I allerede bærer den fakkelt, som præsident Kimball tændte.

Jeg var 15 år på det tidspunkt, præsident Kimball holdt sin tale. Vi, der er over 40, har lige siden den dag gået med dette ansvar fra præsident Kimball. Nu ser jeg ud over de 8-årige, de 15-årige, de 20-årige og de 35-årige, og jeg vil sende denne fakkelt videre til jer. I er Kirkens fremtidige ledere, og det bliver op til jer at bære dette lys frem og være opfyldelsen af denne profeti. Vi, der er over 40, tager jer i armen og

En menneskekæde på 80 frivillige rækker ud for at redde badegæster fanget af strømmen.

mærker jeres styrke og energi. Vi har brug for jer.

Lyt til dette skriftsted i Lære og Pagter 49:26-28. Det er måske skrevet under andre omstændigheder, men jeg håber, at I ved Helligånden i aften vil tage det til jer som jeres personlige kald i dette hellige værk.

»Se, jeg siger jer: Drag ud, sådan som jeg har befalet jer; omvend jer fra alle jeres synder, bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.

Se, jeg vil drage foran jer og være jeres bagtrop; og jeg vil være i jeres midte, og I skal ikke blive beskæmmet.

Se, jeg er Jesus Kristus, og jeg kommer hastigt.«¹¹

Jeg opfordrer jer indtrængende hver især til at sørge for at befinde jer på et sted, hvor I kan mærke den generøse kærlighed, Gud har til jer. I kan ikke sætte jer selv uden for denne kærligheds rækkevidde. Når I mærker hans kærlighed, når I elsker ham, vil I omvende jer og holde hans befalinger. Når I holder hans befalinger, kan han bruge jer i sit værk. Hans gerning og herlighed er kvinders og mænds ophøjelse og evige liv.

Profeterne kalder på os, mine søstre. Vil I være retskafne? Vil I udtrykke jeres tro? Kan I udholde at være noget særligt og anderledes? Vil jeres glæde på trods af jeres prøvelser tiltrække andre, der er gode og ædle, og som har brug for jeres venskab? Vil I tænde jeres lys? Jeg vidner om, at Herren Jesus Kristus vil drage foran os og være i vores midte.

Jeg afslutter med ordene fra vores højt elskede profet, Thomas S. Monson: »Mine kære søstre, dette er jeres dag, dette er jeres tid.«¹² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Præsident Brigham Young: »Lad søstre organisere Den Kvindelige Hjelpeforening

i de forskellige menigheder. Vi har mange talentfulde kvinder blandt os, og vi ønsker deres hjælp i denne henseende. Nogle kan synes, at dette er en uvæsentlig ting, men det er det ikke, og I vil se, at søstre vil være bevægelsens drivende kraft« (i *Døtre i mit rige: Hjelpeforeningens historie og virke*, 2011, s. 41).

Præsident Lorenzo Snow: »I har altid været at finde ved præstedømmets side, rede til at styrke deres hænder og gøre jeres del for at få fremmet Guds riges interesser, og eftersom I har taget del i disse anstrengelser, tager I visselig del i værkets sejr og i den ophøjelse og herlighed, som Herren giver til sine trofaste børn« (i *Døtre i mit rige*, s. 7).

Præsident Spencer W. Kimball: »Der ligger en kraft i den organisation (Hjelpeforeningen), som endnu ikke fuldt ud er blevet udøvet, til at styrke Zions hjem og opbygge Guds rige – og det vil ikke ske, før både søstre og præstedømmet forstår Hjelpeforeningens vældige muligheder« (i *Døtre i mit rige*, s. 142).

Præsident Howard W. Hunter: »Jeg tror, at det er meget nødvendigt at samle Kirkens kvinder, så de kan stå sammen med og opretholde Kirkens ledere og standse den bølge af ondskab, der omgiver os, og fremme Frelserens værk ... Vi opfordrer jer derfor til at bidrage med jeres mægtige, positive indflydelse for at styrke vores familie, vores kirke og vores lokalsamfund« (i *Døtre i mit rige*, s. 157).

Præsident Gordon B. Hinckley: »Der findes styrke og store evner blandt denne kirkes kvinder. Der findes lederskab og styring, en vis ånd af uafhængighed og alligevel stor tilfredsstillelse ved at være en del af dette, Herrens rige, og ved at arbejde hånd i hånd med præstedømmet for at føre værket fremad« (i *Døtre i mit rige*, s. 143).

Præsident Thomas S. Monson citerede Belle Smith Spafford, Hjelpeforeningens 9. hovedpræsident: »Aldrig har kvinder haft større indflydelse, end de har i dag. Aldrig har mulighederne døret stået mere åbne for

dem. Dette er en indbydende, spændende, udfordrende og krævende tid for kvinder. Det er en tid, der er rig på belønninger, hvis vi tænker klart, lærer livets sande værdier og med kløgt afgør, hvad der kommer i første række« (i *A Woman's Reach*, 1974, s. 21). Mine kære søstre, dette er jeres dag, dette er jeres tid« (»Hjelpeforeningens mægtige styrke«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 99).

Præsident Russell M. Nelson: »[Jeg] beder ... indtrængende mine søstre i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige om at træde frem! Indtag jeres retmæssige og nødvendige plads i jeres hjem, jeres lokalsamfund og i Guds rige – i højere grad end I har gjort tidligere. Jeg beder jer indtrængende om at opfylde præsident Kimballs profeti. Og jeg lover jer i Jesu Kristi navn, at når I gør det, så vil Helligånden højne jeres indflydelse på en hidtil uset måde!« (»En inderlig bøn til mine søstre«, *Liahona*, nov. 2015, s. 97).

2. Se videoen med søster Camilla Kimball, der læser præsident Spencer W. Kimballs tale, på conference.lds.org; se også Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 162-166.
3. Se Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, s. 165-166; fremhævelse tilføjet.
4. 1 Pet 3:14-15.
5. Se McKinley Corbley, »80 Beachgoers Form Human Chain to Save Family Being Dragged Out to Sea by Riptide«, 12. juli 2017, goodnewsnetwork.org.
6. Jessica Mae Simmons, i Corbley, »80 Beachgoers Form Human Chain«.
7. Simmons, i Corbley, »80 Beachgoers Form Human Chain«.
8. Se Alma 41:10; 34:28; L&P 38:27; Luk 16:19-25.
9. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 69.
10. Note fra Virginia Pearces familie.
11. L&P 49:26-28.
12. Thomas S. Monson, »Hjelpeforeningens mægtige styrke«, s. 99.

Neill F. Marriott

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Forbliv i Gud og reparer bruddet

Kristus har kraften til at bringe os ind i et kærligt fællesskab med Faderen og med hinanden.

Vi må konstant udvide vores kundskab om og lydighed mod vor himmelske Fader. Vores forhold til ham er evigt. Vi er hans kære børn, og det vil ikke ændre sig. Hvordan vil vi helhjertet modtage hans invitation om at komme nærmere ham, så vi kan nyde de velsignelser, han længes efter at give os i dette liv og i den kommende verden?

Herren sagde til det gamle Israel og siger til os: »Med evig kærlighed har jeg elsket dig, derfor bevarer jeg min troskab mod dig.«¹ Idet han taler, som Faderen ville, siger han også til os: »Du skal forblive i mig og jeg i dig; vandr derfor med mig.«² Stoler vi nok på ham til at forblive i ham og vandre med ham?

Vi er her på denne jord for at lære og udvikle os, og den vigtigste læring og udvikling vil komme af vores pagtsforbindelse til vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Af vores trofaste forhold til dem kommer guddommelig kundskab, kærlighed, styrke og evne til at tjene.

»Vi er forpligtede til at lære alt, som Gud har åbenbaret om sig selv.«³ Vi må forstå, at Gud Faderen ledte sin Søn, Jesus Kristus, til at skabe jorden *til vores udvikling*, at vor himmelske Fader gav

sin Søn for at betale retfærdighedens krav *for vores frelse*, og at Faderens præstedømmemagt og Sønnens sande kirke med de nødvendige ordinancer blev genoprettet *til vores velsignelse*. Kan I føle dybden af den kærlighed, der gennemstrømmer deres forberedelser til vores glæde og udvikling? Vi må vide, at vor himmelske Faders frelsesplan er, at vi adlyder evangeliets love og ordinancer og opnår evigt liv og

dermed bliver som Gud.⁴ Dette er den sande og varige lykke, som vor himmelske Fader tilbyder os. Der er ingen anden sand og varig lykke.

Vores udfordringer kan hive os væk fra denne kurs for lykke. Vi kan miste vores tillidsfulde forbindelse til Gud, hvis vi lader prøvelser aflede os i stedet for at lade dem bringe os på vores knæ.

Dette enkle ordsprog beder os om at undersøge vores prioriteter:

Nogle ting betyder noget; andre gør ikke. Et par ting varer ved, men de fleste gør ikke.⁵

Søstre, hvad betyder noget for jer? Hvad varer ved for jer? Noget, der har varig betydning for Faderen, er, at vi lærer af ham, ydmyger os og udvikler os i lydighed mod ham gennem jordiske oplevelser. Han ønsker, at vi ændrer vores egoisme til tjeneste, vores frygt til tro. Disse varige anliggender kan prøve os til det yderste.

Det er *nu*, med vores jordiske begrænsninger, at Faderen beder os om at elske, når det er allersværest at

elske, at tjene, når det er ubelejligt og tilgive, når det er krævende. Hvordan? Hvordan kan vi gøre det? Vi rækker indtrængende ud efter vor himmelske Faders hjælp, i hans Søns navn, og gør alt på hans måde i stedet for i stolthed at følge vores egen vilje.

Jeg indså min egen stolthed, da præsident Ezra Taft Benson talte om at rense karrets inderside.⁶ Jeg forestillede mig selv som en kande. Hvordan kunne jeg få resterne af stolthed ud af min kande? På egen hånd at tvinge os selv til at have ydmyghed og forsøge at elske andre er uoprigtigt og hult, og det virker helt enkelt ikke. Vores synder og stolthed skaber et brud – eller en kløft – mellem os og kilden til al kærlighed, vor himmelske Fader.

Kun Frelserens sonoffer kan rense os for vores synder og lukke den kløft eller det brud.

Vi vil gerne omslutes af vor himmelske Faders kærlige arme og vejledning, så vi sætter hans vilje først, og med et sønderknust hjerte beder vi om, at Kristus vil hælde strømme af rensende vand i vores kande. Til at starte med kan det komme dråbe for dråbe, men når vi søger, beder og adlyder, vil det komme i overflod. Dette levende vand vil begynde at fylde os og flyde

over med hans kærlighed. Vi kan tippe vores sjæls kande og dele dets indhold med andre, der tørster efter helbredelse, håb og tilhørsforhold. Når vores indre kande bliver ren, begynder vores jordiske forhold at hele.

Det er nødvendig at ofre vores personlige dagsorden for at gøre plads til Guds evige planer. Frelseren, der taler på Faderens vegne, bønfaller os: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer.«⁷ At komme Faderen nær kan betyde at lære om hans sandhed gennem skrifterne, følge profetisk råd og stræbe efter at gøre hans vilje mere fuldt ud.

Forstår vi, at Kristus har kraften til at bringe os ind i et kærligt fællesskab med Faderen og med hinanden? Han kan, ved Helligåndens kraft, give os den nødvendige indsigt til forhold.

En primarylærer fortalte mig om en stærk oplevelse med sin klasse af 11-årige drenge. En af dem, som jeg vil kalde Jimmy, var en usamarbejdsvillig enspænder i klassen. En søndag blev læreren inspireret til at lægge sin lektion til side og fortælle, hvorfor han elskede Jimmy. Han talte om sin taknemlighed for og tro på denne unge mand. Derpå bad han klassen om at fortælle Jimmy noget, som de værdsatte ved ham. Da klassemedlemmerne en

efter en fortalte Jimmy, hvorfor han var noget særligt for dem, sænkede drengen sit hoved og tårer begyndte at trille ned ad hans kinder. Denne lærer og klassen byggede en bro til Jimmys ensomme hjerte. Enkel kærlighed, udtrykt oprigtigt, giver håb og værdi for andre. Jeg kalder dette »reparation af bruddet eller kløften«.

Måske er vores liv i en kærlig forudtilværelse grunden til vores længsel efter sand, varig kærlighed her på jorden. Vi er guddommeligt skabt til at give kærlighed og blive elsket, og den dybeste kærlighed kommer, når vi er et med Gud. Mormons Bog indbyder os til at blive forligt med Gud gennem Kristi forsoning.⁸

Esajas talte om dem, der trofast efterlever fasteloven og dermed reparerer brud for deres efterkommere. Det er dem, som Esajas lovede skulle genopbygge »ruiner fra fortiden.«⁹ På samme måde reparerede Frelseren bruddet, eller afstanden, mellem os og vor himmelske Fader. Gennem sit storslåede sonoffer åbner han døren, for at vi kan få del i Guds kærlige kraft, og så er vi i stand til at reparere »ruiner fra fortiden« i vores personlige liv. Det vil kræve vores accept af Guds kærlighed tillige med et offer af vores naturlige

næstekærlighed fra vor Fader i himlen. Vi må vælge at forblive i hans kærlighed for at have næstekærlighed til alle.

Når vi giver vores hjerte til Faderen og Sønnen, forandrer vi vores verden, selvom omstændighederne omkring os ikke ændres. Vi kommer vor himmelske Fader nærmere og føler hans milde accept af vores indsats for at være Kristi sande disciple. Vores dømmekraft, selvtillid og tro forøges.

Mormon beder os om at bede med hele hjertets styrke om denne kærlighed, og den vil blive skænket os fra sin kilde, vor himmelske Fader.¹¹ Kun da kan vi reparere bruddet i jordiske forhold.

Vor Faders uendelige kærlighed når ud til os for at bringe os tilbage til hans herlighed og glæde. Han gav sin enbårne Søn, Jesus Kristus, for at reparere bruddet, der strækker sig vidt mellem os og ham. Genforening med vor himmelske Fader er kernen i varig kærlighed og et evigt formål. Vi må skabe forbindelsen med ham nu for at lære, hvad der virkelig betyder noget, for at elske, som han elsker, og for at udvikle os til at blive som ham. Jeg bærer vidnesbyrd om, at vores trofaste forhold til vor himmelske Fader og Frelseren har evig betydning for dem og for os. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Jer 31:3.
2. Moses 6:34.
3. Bruce R. McConkie, »The Mystery of Godliness«, foredrag på Brigham Young University, 6. jan. 1985, s. 1, speeches.byu.edu.
4. Se Bruce R. McConkie, »The Mystery of Godliness«, s. 4.
5. Ukendt forfatter.
6. Se Ezra Taft Benson, »Rensning af karrets inderside«, *Stjernen*, aprilkonferencen 1986, s. 3.
7. L&P 88:63.
8. Se Jakob 4:11.
9. Es 58:12.
10. Es 30:26.
11. Se Moro 7:48.

egoistiske og frygtsomme tendenser at helbrede følelsesmæssig afstand mellem hinanden.

En mindeværdig aften var en slægtning og jeg uenige i et politisk spørgsmål. Hun pillede hurtigt og grundigt mine kommentarer fra hinanden og modbeviste mig inden for familiedemlemmers hørevidde. Jeg følte mig tåbelig og uinformet – hvilket jeg sikkert var. Da jeg den aften knælede for at bede, skyndte jeg mig at forklare vor himmelske Fader, hvor vanskelig dette familiemedlem var! Jeg talte og talte. Jeg holdt måske en pause i mine beklagelser, og Helligånden fik mulighed for at få min opmærksomhed, for til min overraskelse var det næste, jeg hørte mig selv sige: »Du vil sikkert have mig til at elske hende.« Elske hende? Jeg fortsatte min bøn ved at sige noget i retning af: »Hvordan kan jeg elske hende? Jeg tror ikke, at jeg overhovedet kan lide hende. Mit hjerte er hårdt,

mine følelser er sårede. Jeg kan ikke gøre det.«

Og så, helt sikkert med hjælp fra Ånden, fik jeg en ny tanke, da jeg sagde: »Men du elsker hende, himmelske Fader. Vil du give mig en del af din kærlighed til hende, så jeg også kan elske hende?« Mine hårde følelser blev blødgjorte, mit hjerte begyndte at ændre sig, og jeg begyndte at se denne person på en anden måde. Jeg begyndte at fornemme hendes reelle værdi, som vor himmelske Fader så. Esajas skriver: »Herren læger sit lemlæstede folk og helbreder de sønderslåede.«¹⁰

Med tiden blev kløften mellem os blidt lukket. Selv hvis hun ikke havde taget imod mit ændrede hjerte, havde jeg lært, at vor himmelske Fader vil hjælpe os til at elske selv dem, vi ikke tror er til at elske, hvis vi beder om hans støtte. Frelserens forsoning er en kanal til den konstante strøm af

Joy D. Jones
Primarys hovedpræsident

Umådelig værdi

Vi kan ofte nyde Helligåndens milde hvisken, der bekræfter sandheden om vores åndelige værdi.

Da jeg besøgte landet Sierra Leone i Vestafrika, deltog jeg i et møde, der blev ledt af stavens primarypræsident. Mariama ledte med en sådan kærlighed, ynde og selvtillid, at det var nærliggende at tro, at hun havde været medlem af Kirken i lang tid. Men Mariama var et forholdsvis nyt medlem af Kirken.

Hendes yngre søster tilsluttede sig Kirken og inviterede Mariama til at komme til en klasse i Kirken sammen med sig. Budskabet gjorde et dybt indtryk på Mariama. Lektionen handlede om kyskhedsloven. Hun bad missionærerne om at lære hende mere, og snart efter modtog hun et vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Hun blev døbt i 2014, og hendes datter blev døbt i sidste måned. Tænk engang, de to grundlæggende lærdomme, der førte til Mariamas omvendelse, var kyskhedsloven og profeten Joseph Smith, to ting, som verden ofte ser som irrelevante, gammeldags eller ubelejlige. Men Mariama vidnede om, at hun var ligesom et møl, der blev tiltrukket af lyset. Hun sagde: »Da jeg fandt evangeliet, fandt jeg mig selv.« Hun opdagede sin værdi gennem guddommelige principper. Hendes værdi som Guds datter blev åbenbaret til hende gennem Helligånden.

Lad os nu møde søstre Singh fra Indien. Renu, yderst til højre, der var den første af fem søstre, der sluttede sig til Kirken, fortalte om sine tanker:

»Før jeg begyndte at undersøge Kirken, følte jeg ikke rigtigt, at jeg var noget særligt. Jeg var bare en af mange, og mit samfund og kultur lærte mig ikke rigtigt, at jeg havde nogen værdi som enkeltperson. Da jeg lærte om evangeliet og lærte, at jeg er vor himmelske Faders datter, ændrede det mig. Pludselig følte jeg mig speciel

Mariama, her sammen med sin datter, opdagede sin værdi efter at have opdaget guddommelige principper.

– Gud havde faktisk skabt mig og skabt min sjæl og mit liv med værdi og formål.

Før jeg havde evangeliet i mit liv, prøvede jeg altid at bevise over for andre, at jeg var noget særligt. Men da jeg lærte sandheden at kende, at jeg er Guds datter, behøvede jeg ikke at bevise noget for nogen. Jeg vidste, at jeg var noget særligt ... Tro aldrig, at I ikke er noget.«

Præsident Thomas S. Monson har sagt det perfekt, da han citerede disse ord: »En sjæls værdi ligger i dens evne til at blive som Gud.«¹

For nylig var jeg så velsignet at møde en anden ung kvinde, der forstår den samme sandhed. Hun hedder Taiana. Jeg mødte hende på Primary Children's Hospital i Salt Lake City. Taiana gik på det næstsidste år på high school, da hun fik kræft. Hun kæmpede en brav kamp i 18 måneder, før hun gik bort for blot et par uger siden. Taiana var fuld af lys og kærlighed. Hun var kendt for sit smittende smil og sit kendetegn, »to tommelfingre op«. Når andre spurgte: »Hvorfor dig, Taiana?«, svarede hun: »Hvorfor ikke mig?« Taiana forsøgte

Det gav Taiana fred og mod til at møde sin prøvelse, da hun vidste, at hun er Guds datter.

at blive ligesom Frelseren, som hun elskede meget højt. Under vores samtaler fandt jeg ud af, at Taiana forstod sin guddommelige værdi. Det, at hun vidste, at hun er Guds datter, gav hende fred og mod til at møde sin overvældende prøvelse på den positive måde, som hun gjorde.

Mariama, Renu og Taiana lærer os, at Ånden vil bekræfte vores guddommelige værdi for os hver især. Når I virkelig ved, at I er Guds datter, vil det påvirke ethvert aspekt af jeres liv og vejlede jer i den tjeneste, I yder hver dag. Præsident Spencer W. Kimball forklarede det med disse storslåede ord:

»Gud er jeres Fader. Han elsker jer. Han og jeres Moder i himlen værdsætter jer over al måde ... I er enestående. I er unikke, I er dannet af evige intelligenser, hvorved I har krav på evigt liv.

Lad der ikke være nogen tvivl i jeres sind om jeres værdi som enkeltpersoner. Hele formålet med evangeliets plan er at give jer mulighed for at nå jeres fulde potentiale, det vil sige evig udvikling og muligheden for at blive guddommelig.«²

Lad mig gøre opmærksom på behovet for at skelne mellem to vigtige ord: *Værdi* og *værdighed*. De betyder ikke det samme. Åndelig *værdi* betyder at værdsætte os selv på samme måde, som vor himmelske Fader værdsætter os, og ikke som verden værdsætter os. Vores værdi blev bestemt, før vi overhovedet kom til denne jord. »Guds kærlighed er uendelig, og den vil vare ved for evigt.«³

Derimod opnås *værdighed* gennem lydighed. Hvis vi synder, er vi mindre værdige, men vi har aldrig mindre værdi! Vi fortsætter med at omvende os og stræbe efter at blive ligesom Jesus med vores værdi intakt. Som præsident Brigham Young har sagt: »Den mindste, den ringeste sjæl nu på jorden ... er verdener værd.«⁴ Uanset hvad, så har vi altid værdi i vor himmelske Faders øjne.

Hvor mange af os kæmper ikke fra tid til anden på trods af denne vidunderlige sandhed med negative tanker eller følelser om os selv? Det gør jeg. Det er en nem fælde at falde i. Satan er faderen til alle løgne, især når det kommer til vildledende fremstillinger om vores egen

guddommelige natur og formål. Når vi ikke har så høje tanker om os selv, tjener det ikke til vores bedste. I stedet holder det os tilbage. Som vi ofte har fået fortalt: »Ingen kan få dig til at føle dig mindre værdig, medmindre du lader dem gøre det.«⁵ Vi kan holde op med at sammenligne vores værste med andres bedste. »Sammenligning stjæler glæde.«⁶

I modsætning hertil forsikrer Herren os om, at når vi har dydige tanker, så vil han velsigne os med vished, ja, visheden om at vide, hvem vi virkelig er. Der har aldrig været noget vigtigere tidspunkt til at følge hans ord: »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker,« sagde han. »Da skal jeres selvtillid vokse sig stærk i Guds nærhed, og ... Helligånden skal være jeres stadige ledsager.«⁷

Herren åbenbarede denne yderligere sandhed til profeten Joseph Smith: »Den, der modtager af Gud, lad ham regne det for at være af Gud, og lad ham glæde sig over, at han af Gud bliver regnet for at være værdig til at modtage.«⁸ Når vi føler Ånden, som dette vers forklarer, så ser vi, at det, vi føler, kommer fra vor himmelske Fader. Vi anerkender ham og priser ham for at velsigne os. Vi glæder os derefter over, at vi regnes for værdige til at modtage.

Forestil jeg, at I en morgen læser i skrifterne, og Ånden stille hvisker til jer, at det, som I læser, er sandt. Kan I genkende Ånden og være glade for, at I følte hans kærlighed og var værdige til at modtage?

Mødre, I knæler måske ved siden af jeres fireårige, når han beder sin aftenbøn. En følelse kommer over jer, når I lytter. I føler varme og fred. Følelsen er kort, men I indser, at I, i det øjeblik, regnes som værdige til at modtage. Vi modtager sjældent, hvis overhovedet nogensinde, umådeligt store åndelige tilkendegivelser, men vi kan regelmæssigt nyde Helligåndens milde hvisken,

Renu Singh (yderst til højre) lærte gennem evangeliet sin værdi som Guds datter og blev den første af fem søstre, der tilsluttede sig Kirken.

der bekræfter sandheden om vores åndelige værdi.

Herren forklarede forholdet mellem vores værdi og hans store sonoffer, da han sagde:

»Husk, at sjæles værdi er stor i Guds øjne;

for se, Herren, jeres forløser, led døden i kødet; således led han alle menneskers smerter, for at alle mennesker kunne omvende sig og komme til ham.»⁹

Søstre, på grund af det, som han gjorde for os, »er vi bundet til ham med kærlige bånd«.¹⁰ Han sagde: »Min Fader sendte mig, så jeg kunne blive løftet op på korset, så jeg, efter at jeg var blevet løftet op på korset, kunne drage alle mennesker til mig.«¹¹

Kong Benjamin forklarede også denne bindende forbindelse med vor Frelser: »Og se, han skal lide fristelser og legemlige smerter, sult, tørst og udmattelse, ja, mere end mennesker kan udholde, uden at det forvolder døden; for se, der kommer blod fra hver pore, så stor skal hans kval være over sit folks ugudelighed og vederstyggeligheder.«¹² Den lidelse og resultaterne af den lidelse fylder vores hjerte med kærlighed og taknemlighed. Ældste Paul E. Koelliker har sagt: »Når vi fjerner de forstyrrelser, der trækker os mod verden, og udøver vores handlefrihed for at søge ham, åbner vi vores hjerte for en celestial kraft, der trækker os til ham.«¹³ Hvis den kærlighed, vi har til Frelseren, og det, som han gjorde for os, er større, end den energi vi bruger på svagheder, tvivl på os selv eller dårlige vaner, så vil han hjælpe os til at overvinde det, der forårsager lidelse i vores liv. Han frelser os fra os selv.

Lad mig understrege: Hvis verdens pres er stærkere, end den tro på og tillid vi har til Frelseren, så vil verdens pres vinde hver eneste gang. Hvis vi

vælger at fokusere på vores negative tanker og tvivler på vores værdi i stedet for at holde fast på Frelseren, bliver det sværere at føle Helligåndens tilskyndelser.

Søstre, lad os ikke blive forvirrede over, hvem vi er! Selvom det ofte er nemmere at være åndeligt passive, end det er at gøre en åndelig indsats for at ihukomme og omfavne vores guddommelige identitet, har vi ikke råd til den eftergiveness i disse sidste dage. Må vi som søstre »vær[e] trofast[e] i Kristus ... måtte Kristus løfte [os] op, og måtte hans lidelser og død ... og hans barmhjertighed og langmodighed og håbet om hans herlighed og om det evige liv bo i [vores] sind for evigt.«¹⁴ Når Frelseren løfter os højere op, kan vi ikke alene se, hvem vi er, men også at vi

er tættere på ham, end vi nogensinde kunne have forestillet os. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Vores hellige embede i præstedømmet«, *Liahona*, maj 2006, s. 56.
2. Spencer W. Kimball, »Søstrenes privilegier og ansvar«, *Den danske Stjerne*, apr. 1979, s. 169.
3. D. Todd Christofferson, »Bliv i min kærlighed«, *Liahona*, nov. 2016, s. 48.
4. Brigham Young, »Remarks«, *Deseret News*, 6. mar. 1861, s. 2.
5. Tilskrives Eleanor Roosevelt.
6. Tilskrives Theodore Roosevelt.
7. L&P 121:45, 46.
8. L&P 50:34.
9. L&P 18:10-11.
10. »Our Savior's Love«, *Hymns*, nr. 113.
11. 3 Ne 27:14.
12. Mosi 3:7.
13. Paul E. Koelliker, »Han elsker os virkelig«, *Liahona*, maj 2012, s. 18.
14. Moro 9:25.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Tre søstre

Vi er ansvarlige for selv at være disciple, og det har meget lidt - om noget overhovedet - at gøre med den måde, hvorpå andre behandler os.

Kære søstre, kære venner, at begynde en generalkonference med et verdensomspændende møde for søstre er betydningsfuldt og vidunderligt. Forestil jer: Søstre i alle aldre, af enhver baggrund, nationalitet og sprog forenet i tro og kærlighed til Herren Jesus Kristus.

Da vi for nylig mødtes med vores elskede profet, præsident Thomas S. Monson, fortalte han os, hvor meget han elskede Herren. Og jeg ved, at præsident Monson er meget taknemlig for jeres kærlighed, jeres bønner og jeres hengivenhed for Herren.

For længe siden i et fjerntliggende land boede en familie bestående af tre søstre.

Den første søster var **trist**. Alt lige fra hendes næse til hendes kind og fra hendes hud til hendes tæer var ikke helt godt nok i hendes øjne. Når hun talte, lød hendes ord sommetider lidt mærkelige, og folk grinte. Når nogen kritiserede hende eller »glemte« at invitere hende med til noget, rødmede hun, gik lidt væk og fandt et hemmeligt sted, hvor hun kunne sukke trist og spekulere på, hvorfor livet var blevet så trøstesløst og trist.

Den anden søster var **vred**. Hun betragtede sig selv som meget dygtig, men der var altid nogen, som klarede

sig bedre ved prøver i skolen. Hun så sig selv som sjov, smuk, moderigtigt klædt og spændende. Men der syntes altid at være nogen, der var sjovere, smukkere, mere moderigtigt klædt eller mere spændende.

Hun var aldrig den bedste til noget, og det kunne hun ikke holde ud. Sådan burde livet ikke være!

Nogle gange langede hun ud efter andre, og det virkede, som om hun altid kun var et åndedrag fra at være forarget over det ene eller det andet.

Det gjorde hende selvfølgelig ikke mere sympatisk eller populær. Nogle

gange bed hun tænderne sammen, knyttede næverne og tænkte: »Livet er så uretfærdigt!«

Så var der den tredje søster. I modsætning til sine triste og vrede søstre var hun – **glad**. Og det var ikke, fordi hun var klogere, smukkere eller dygtigere end sine søstre. Nej, andre mennesker undgik eller ignorerede også hende. De gjorde sommetider nar ad hendes tøj eller det, hun sagde. De sagde nogle gange noget ondskabsfuldt om hende. Men hun lod det ikke genere hende alt for meget.

Denne søster elskede at synge. Hun sang ikke helt rent, og folk grinte ad det, men det standsede hende ikke. Hun sagde: »Jeg vil ikke lade andre mennesker og deres mening hindre mig i at synge!«

Alene det, at hun blev ved med at synge, gjorde hendes første søster trist og hendes anden søster vred.

Der gik mange år, og til sidst nåede hver søster afslutningen på sin tid på jorden.

Den første søster, som igen og igen erfarede, at der ikke er mangel på skuffelser i livet, døde med tiden *trist*.

Den anden, som hver dag fandt noget nyt, hun ikke kunne lide, døde *vred*.

Og den tredje søster, der tilbragte sit liv med at synge sin sang af al kraft og med et selvsikkert smil, døde *glad*.

Livet er selvfølgelig ikke altid så enkelt, og mennesker er ikke så stereotyper som de tre søstre i denne historie. Men selv ekstreme eksempler som disse kan lære os noget om os selv. Hvis I er som de fleste, har I måske genkendt noget fra jer selv i en, to eller måske alle tre af disse søstre. Lad os se lidt nærmere på hver enkelt.

Ofret

Den første søster betragtede sig selv som offer – som en person, der var genstand for handling.¹ Det syntes som om, at der blev ved med at ske et eller andet, der gjorde hende ulykkelig. Med denne holdning til livet gav hun andre kontrol over, hvordan hun havde det og opførte sig. Når vi gør det, kastes vi omkring af enhver menings vind – og i vore dage med de allestedsnærværende sociale medier blæser disse vinde med orkanstyrke.

Kære søstre, hvorfor vil I lægge jeres lykke i hænderne på personer eller en

gruppe af personer, som har meget lidt interesse i jer eller i jeres lykke?

Hvis I finder ud af, at I bekymrer jer om, hvad andre mennesker siger om jer, må jeg da foreslå denne modgift: Husk på, hvem I er. Husk, at I tilhører kongeslægten i Guds rige, døtre af himmelske Forældre, som hersker over hele universet.

I har Guds åndelige DNA. I har enestående gaver, der stammer fra jeres åndelige skabelse, og som blev udviklet i det umådelige tidsrum, jeres førjordiske tilværelse bestod af. I er børn af vor nådige og evigtvarende Fader i himlen, Hærskarers Herre, Den, der skabte universet, spredte de snurrende stjerner ud over det umådelige rum og placerede planeterne i deres fastlagte baner.

I er i hans hænder.

Meget gode hænder.

Kærlige hænder.

Omsorgsfulde hænder.

Og intet af, hvad andre nogensinde siger om jer, kan ændre det. Deres ord er betydningsløse i sammenligning med, hvad Gud har sagt om jer.

I er hans dyrebare barn.

Han elsker jer.

Selv når I snubler, selv når I vender jer bort fra ham, elsker Gud jer. Hvis I føler jer fortabt, efterladt eller glemt – så frygt ikke. Den gode Hyrde vil finde jer. Han vil løfte jer op på sine skuldre. Og han vil bære jer hjem.²

Mine kære søstre, lad nu disse guddommelige sandheder synke dybt ned i jeres hjerte. Da vil I erfare, at der er mange årsager til ikke at være trist, for I har en evig skæbne at opnå.

Verdens elskede Frelser gav sit liv, så I kan vælge at gøre denne skæbne til virkelighed. I har påtaget jer hans navn; I er hans disciple. Og på grund af ham kan I klæde jer i klæder af evig herlighed.

Den vrede

Den anden søster var vred på verden. Ligesom sin triste søster følte hun, at problemerne i hendes liv alle skyldtes andre. Hun gav sin familie skylden, sine venner, sin chef og kolleger, politiet, naboer, kirkeledere, aktuelle modetendenser, selv intensiteten af udbrud på solen og ganske almindelige uheld. Og hun langede ud efter dem alle.

Hun betragtede ikke sig selv som en dårlig person. Snarere tværtimod,

så følte hun, at hun blot forsvarede sig. Hun mente, at alle andre var motiveret af selvished, smålighed og had. Hun var på den anden side motiveret af gode hensigter – retfærdighed, integritet og kærlighed.

Desværre er den vrede søsters måde at tænke på alt for almindelig. Dette blev bemærket i en nylig undersøgelse, der undersøgte konflikten mellem rivaliserende grupper. Som en del af undersøgelsen interviewede forskerne palæstinensere og israelere i Mellemøsten og republikanere og demokrater i USA. De fandt ud af, at »hver side følte, at deres egen gruppe var motiveret mere af kærlighed end had, men når de blev spurgt, hvorfor deres rivaliserende gruppe var involveret i konflikten, pegede de på had som den anden gruppes motiverende faktor.«³

Med andre ord tænkte hver gruppe på sig selv som »de gode« – fair, venlige og sandfærdige. I modsætning hertil så de deres rivaler som »de onde« – dårligt informerede, uærlige, ja, endog onde.

I det år, hvor jeg blev født, var verden dybt involveret i en forfærdelig krig, som førte til fortvivlende smerte og alfortærende sorg i verden. Krigen var blevet begyndt af mit land – af en gruppe mennesker, der identificerede bestemte andre grupper som onde og opfordrede til had mod dem.

Dem, de ikke kunne lide, blev gjort tavse. De nedværdigede og dæmoniserede dem. De betragtede dem som mindreværdige – og slet ikke som mennesker. Når man først nedværdiger en gruppe mennesker, er det nemmere at retfærdiggøre voldelige ord og adfærd mod dem.

Jeg ryster, når jeg tænker over, hvad der skete i Tyskland i det 20. århundrede.

Når nogen gør modstand eller er uenige med os, er det fristende at

formode, at der må være noget galt med dem. Og derfra er der blot et lille skridt til at påklistre deres ord og adfærd de værste motiver.

Vi må selvfølgelig altid stå for det rette, og der er tidspunkter, hvor vi må hæve vores røst for den sag. Men når vi gør det med vrede eller had i vores hjerte – når vi langer ud efter andre for at skade eller nedgøre dem eller gøre dem tavse – så er der stor sandsynlighed for, at vi ikke gør det i retfærdighed.

Hvad belærte Frelseren om?

»Jeg siger jer: Elsk jeres fjender og bed for dem, der forfølger jer,

for at I må være jeres himmelske faders børn.«⁴

Dette er Frelserens måde. Det er det første skridt til at nedbryde barrierer, der skaber så meget vrede, had, opsplitning og vold i verden.

»Ja,« kunne I sige, »jeg ville være villig til at elske mine fjender – hvis blot de var villige til at gøre det samme.«

Men det betyder faktisk ikke noget, vel? Vi er ansvarlige for selv at være disciple, og det har meget lidt – om noget overhovedet – at gøre med den måde, hvorpå andre behandler os. Vi håber selvfølgelig på, at de til gengæld vil

være forstående og barmhjertige, men vores kærlighed til *dem* er uafhængig af deres følelser for *os*.

Måske vil vores indsats for at elske vores fjender blødgøre deres hjerte og påvirke dem positivt. Måske ikke. Men det ændrer ikke ved vores forpligtelse til at følge Jesus Kristus.

Derfor vil vi som medlemmer af Jesu Kristi Kirke elske vores fjender.

Vi vil overvinde vrede og had.

Vi vil fylde vores hjerte med kærlighed til alle Guds børn.

Vi vil række ud for at velsigne andre og betjene dem – selv dem, som måtte »forfølge« os.⁵

Den ægte discipel

Den tredje søster repræsenterer den ægte Jesu Kristi discipel. Hun gjorde noget, der kan være ekstremt svært at gøre: Hun stolede på Gud, selv om hun mødte latterliggørelse og modgang. På en eller anden måde bevarede hun sin tro og sit håb, trods den spot og kynisme der omgav hende. Hun levede med glæde, ikke fordi hendes situation var fuld af glæde, men fordi *hun* var glad.

Ingen af os klarer os gennem livet uden modstand. Når så mange kræfter

forsøger at trække os væk, hvordan bevarer vi da vores fokus fastlåst på den storslåede lykke, der er lovet de trofaste?

Jeg tror, at svaret kan findes i en drøm, som en profet havde for tusinder af år siden. Profetens navn er Lehi, og hans drøm er nedskrevet i den dyrebare og vidunderlige Mormons Bog.

Lehi så i sin drøm en stor mark, og på den stod der et vidunderligt træ, og det var smukkere, end det er muligt at beskrive. Han så også store grupper af mennesker på vej mod træet. De ønskede at smage på den storslåede frugt. De følte og stolede på, at den ville give dem stor lykke og varig fred.

Der var en snæver sti, der førte til træet, og langs den var der en jernstang, der hjalp dem til at forblive på stien. Men der var også mørke tåger, der slørede deres syn af både stien og træet. Og måske endnu farligere var lyden af høj latter og latterliggørelse fra en stor og rummelig bygning i nærheden. Det er chokerende, men hånen overbeviste nogle af de mennesker, som var nået frem til træet og havde smagt den vidunderlige frugt, så de begyndte at skamme sig og gå bort.⁶

Måske begyndte de at tvivle på, om træet virkelig var så smukt, som de engang havde troet. Måske begyndte de at betvivle, at det, de havde oplevet, var virkeligt.

Måske tænkte de, at hvis de gik bort fra træet, ville livet blive lettere. Måske ønskede de ikke at blive hånet eller latterliggjort længere.

Og tilmed virkede de mennesker, som spottede dem, som mennesker, der var ret lykkelige og nød livet. Så måske kunne de, hvis de forlod træet, blive budt velkommen i forsamlingen i den store og rummelige bygning og blive lykønsket for deres dømmekraft, intelligens og sofistikerede holdning.

Bliv på stien

Kære søstre, kære venner, hvis I finder det svært at holde fast ved jernstangen og gå standhaftigt frem mod frelse, hvis latteren og hånen fra andre, som virker så selvsikre, får jer til at vakle, hvis I er forurolet af ubesvarede spørgsmål eller læresætninger, I endnu ikke forstår, hvis I føler jer triste på grund af skuffelser, så opfordrer jeg jer til at erindre Lehis drøm.

Bliv på stien!

Giv aldrig slip på jernstangen – Guds ord!

Og når nogle prøver at få jer til at skamme jer, fordi I tager del i Guds kærlighed, så ignorer dem.

Glem aldrig, at I er Guds kære barn; velsignelser I får, hvis I hans vilje gør hver dag, til ham engang I når!⁷

Verdens løfter om lovprisning og anerkendelse er upålidelige, usande og utilfredsstillende. Guds løfter er sikre, sande og fulde af glæde – nu og for evigt.

Jeg opfordrer jer til at betragte religion og tro fra et højere perspektiv. Intet, der tilbydes i den store og

rummelige bygning, kan sammenlignes med frugten ved at efterleve Jesu Kristi evangelium.

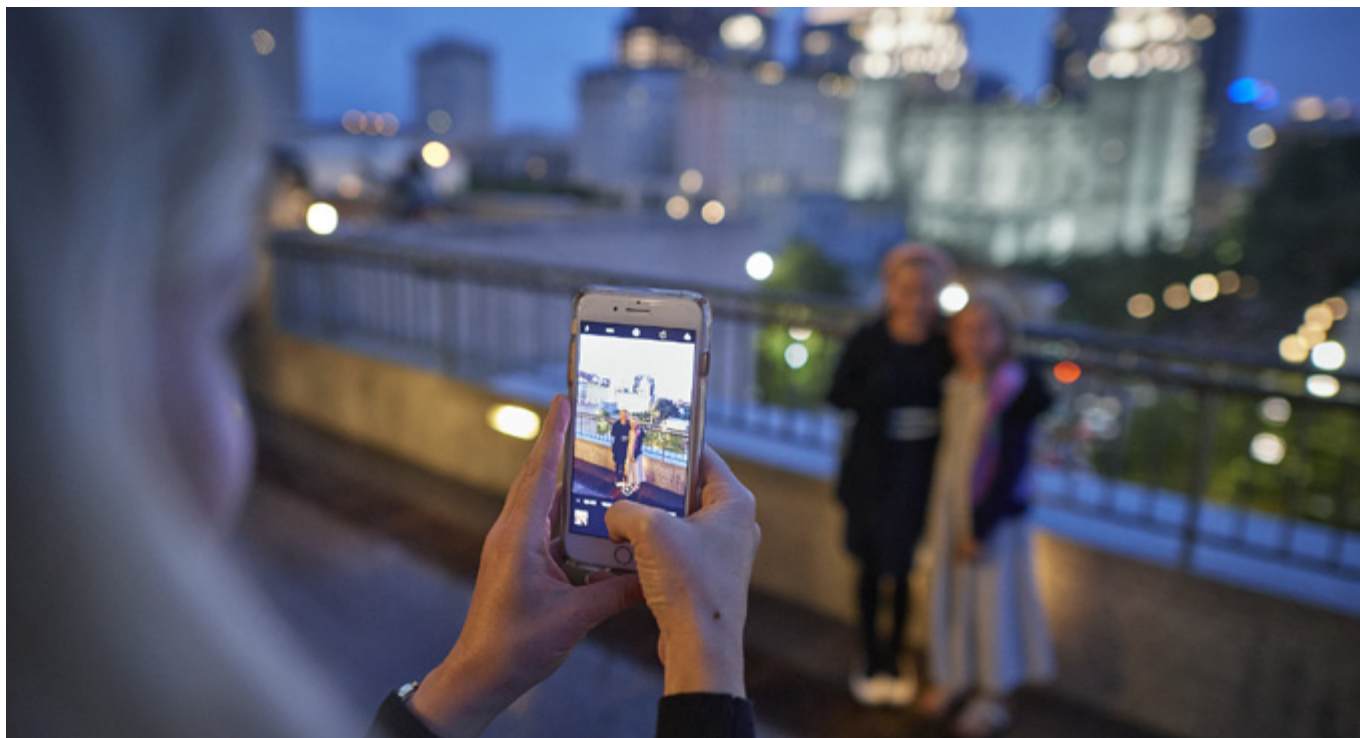
Ja, »hvad intet øje har set og intet øre hørt, og hvad der ikke er opstået i noget menneskes hjerte, det, som Gud har beredt for dem, der elsker ham.«⁸

Jeg har selv erfaret, at disciplens sti i Jesu Kristi evangelium er vejen til glæde. Det er vejen til tryghed og fred. Det er vejen til sandhed.

Jeg vidner ved Helligåndens gave og kraft om, at I selv kan erfare dette.

Hvis vejen i mellemtiden er blevet vanskelig for jer, håber jeg, at I vil finde ly og styrke i vores vidunderlige organisationer i Kirken: Primary, Unge Piger og Hjælpeforeningen. De er som rastepladser, hvor I kan forny jeres overbevisning og tro til rejsen forude. De er et sikkert hjem, hvor I kan føle, at I hører hjemme, og modtage opmuntring fra jeres søstre og meddisciple.

Det, I lærer i Primary, forbereder jer til de sandheder, I lærer som unge piger. Livet som discipel, som I følger i jeres klasser i Unge Piger, fører til søsterfællesskabet i Hjælpeforeningen.

For hvert skridt på vejen får I flere muligheder for gennem handlinger at vise jeres kærlighed til andre i form af tro, medfølelse, barmhjertighed, dyd og tjeneste.

At vælge disciplens liv vil føre til uanet lykke og opfyldelse af jeres guddommelige potentiale.

Det vil ikke være let. Det vil kræve jeres allerbedste – hele jeres intelligens, kreativitet, tro, integritet, styrke, beslutsomhed og kærlighed. Men en dag vil I se tilbage på jeres indsats, og hvor vil I være taknemlige for, at I forblev stærke, at I troede, og at I ikke forlod vejen.

Bliv ved

Der kan være mange ting i livet, som I ikke kan kontrollere. Men i sidste ende har I kraften i jer til at vælge både jeres destination og mange af jeres oplevelser undervejs. Det er ikke så meget jeres evner, men jeres valg der udgør forskellen i livet.⁹

I kan ikke tillade, at omstændighederne gør jer triste.

I kan ikke tillade, at de gør jer vrede.

I kan fryde jer over, at I er Guds døtre. I kan finde glæde og lykke i Guds nåde og i Jesu Kristi kærlighed.

I kan være glade.

Jeg opfordrer jer inderligt til at fylde jeres hjerte med taknemlighed for Guds rigelige og ubegrænsede godhed. Mine elskede søstre, I kan gøre det! Jeg beder fra det inderste i min sjæl om, at I vil træffe valget om at fortsætte fremad mod livets træ. Jeg beder om, at I vil vælge at opløfte jeres røst og gøre jeres liv til en storartet symfoni af lovprisning og glæde jer over, hvad Guds kærlighed, det vidunderlige i hans kirke og Jesu Kristi evangelium kan bringe verden.

Sangen om livet som discipel kan lyde lidt falsk eller måske lidt højt for nogen. Sådan har det været siden tidernes begyndelse.

Men for vor himmelske Fader og for dem, som elsker og ærer ham, er det den mest dyrebare og smukke sang – den himmelske og helliggørende sang om den forløsende kærlighed og om at tjene Gud og vore medmennesker.¹⁰

Jeg efterlader hos jer min velsignelse som Herrens apostel om, at I vil finde styrke og mod til i glæde at trives som en Guds datter, mens I hver dag med glæde følger den herlige vej, livet som discipel er. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 2:14, 26.
2. Se Luk 15:4-6.
3. Boston College, »Study Finds Intractable Conflicts Stem from Misunderstanding of Motivation«, *ScienceDaily*, 4. nov. 2014, sciencedaily.com.
4. Matt 5:44-45.
5. Matt 5:44.
6. Se 1 Ne 8.
7. Se »Jeg er Guds kære barn«, *Børnenes sangbog*, s. 2-3.
8. 1 Kor 2:9.
9. Se »The Most Inspirational Book Quotes of All Time«, pegasuspublishers.com/blog.
10. Se Alma 5:26.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Længsel efter at komme hjem

Vend jeres sjæl mod lyset. Begynd på jeres egen vidunderlige rejse hjem. Når I gør det, bliver jeres tilværelse bedre, lykkeligere og mere målrettet.

Da vi for nylig mødtes med præsident Thomas S. Monson, gav han med stor alvor og et stort smil udtryk for, hvor meget han elsker Herren, og at han ved, at Herren elsker ham. Mine kære brødre og søstre, jeg ved, at præsident Monson er meget taknemlig for jeres kærlighed, jeres bønner og jeres hengivenhed over for Herren og hans storslåede evangelium.

Vidunderhunden Bobbie

For næsten et århundrede siden holdt en familie fra Oregon ferie i Indiana, som ligger over 3.200 km væk, hvor de mistede deres elskede hund, Bobbie. Familien var ude af sig selv og ledte overalt efter hunden, men til ingen nytte. Bobbie var ingen steder at finde.

Sønderknuste rejste de hjem. Hver kilometer bragte dem længere og længere væk fra deres elskede kæledyr.

Et halvt år senere blev familien forbløffet over at finde Bobbie på deres dørtrin i Oregon. »Lurvet, radmager og med fødder slidt ind til knoglen så det ud til, at han havde gået hele distancen ... selv.«¹ Historien om Bobbie vakte folks opmærksomhed over hele USA,

og han blev kendt som vidunderhunden Bobbie.

Bobbie er ikke det eneste dyr, der har forvirret videnskabsfolk med en uforlignelig stedsans og hjeminstinkt. Visse bestande af monarksommerfugle trækker hvert år 4.800 km til himmelstrøg, der er bedre egnede til deres overlevelse. Læderskildpadder rejser tværs over Stillehavet fra Indonesien til Californiens kyster. Pukkelhvaler svømmer fra de kolde have ved Nord- og Sydpolen mod Ækvator og tilbage

igen. Som noget, der måske lyder endnu mere utroligt, flyver havterren fra den nordlige polarkreds til Antarktis og tilbage igen hvert år, knap 100.000 km.

Når videnskabsfolk studerer denne fascinerende adfærd, stiller de spørgsmål som »Hvordan ved de, hvor de skal hen?« og »Hvordan lærer hver nye generation denne adfærd?«

Når jeg læser om dette stærke instinkt i dyr, kan jeg ikke lade være med at undre mig over dette: »Er det muligt, at mennesker har en lignende længsel, et indre styresystem, om man vil, der drager dem mod deres *himmelske hjem*?«

Jeg tror, at alle mænd, kvinder og børn har følt denne længsel mod himlen til en vis grad i deres liv. Dybt inde i os er der en længsel efter på en eller anden måde at nå forbi sløret og omfavne de himmelske forældre, vi engang kendte og elskede.

Nogle undertrykker måske denne længsel og døver deres sjæl over for den. Men de, der ikke slukker dette lys inde i sig selv, kan påbegynde denne utrolige rejse, en forunderlig vandring mod himmelske himmelstrøg.

stå op over onde og gode«, tillader han også modgang for at prøve de retfærdige og de uretfærdige.⁴ Faktisk lader det nogle gange til, at vores tilværelse bliver vanskeligere, *fordi* vi prøver at efterleve vores tro.

Nej, at følge Frelseren fjerner ikke alle jeres prøvelser. Men det fjerner barrierer mellem jer og den hjælp, jeres himmelske Fader ønsker at give jer. Gud vil være med jer. Han vil lede jeres skridt. Han vil gå ved jeres side og endog bære jer, når I har allermost brug for det.

I vil opleve Åndens uforlignelige frugt: »Kærlighed, glæde, fred, tålmodighed, venlighed, godhed [og] trofasthed.«⁵

Disse åndelige frugter er ikke et produkt af timelig fremgang, succes eller held. De kommer af at følge Frelseren, og de kan følge os trofast, selv midt i de mørkeste storme.

Jordelivets brande og tumult kan true og skræmme, men de, der vender deres hjerte til Gud, vil blive omsluttet af hans fred. Deres glæde bliver ikke mindre. De bliver hverken forladt eller glemt.

»Stol på Herren af hele dit hjerte,« står der i skrifterne, »og støt dig ikke til din egen indsigt. Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.«⁶

De, der giver agt på det indre kald og søger Gud, de, der beder, tror og vandrer ad den vej, som Frelseren har beredt, vil, selv hvis de til tider snubler på den, få den fortrøstningsfulde vished om, at »alting [skal] virke sammen til gavn for [dem]«.⁷

For Gud »giver den udmattede kraft, den kraftsløse giver han ny styrke.«⁸

»For selv om den retfærdige falder syv gange, rejser han sig igen.«⁹

Og Herren spørger i sin godhed: Vil I gerne opleve varig glæde?

Gud kalder på jer

Det mageløse budskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige er, at Gud er vor Fader, at han interesserer sig for os, og at der er en måde, hvorpå vi kan vende tilbage til ham.

Gud kalder på jer.

Gud kender til hver eneste af jeres tanker, jeres bekymringer og jeres største håb. Gud kender de mange gange, I har søgt ham. De mange gange I har følt ubegrænset glæde. De mange gange I har grædt i ensomhed. De mange gange I har følt jer hjælpeløse, forvirrede eller vrede.

Og vid alligevel, at uanset hvad jeres historie er, om I er snublet, har fejlet, har følt jer nedbrudt, bitter, forrådt eller slået ud, er I ikke alene. Gud kalder stadig på jer.

Frelseren rækker sin hånd ud mod jer. Og som til de fiskere, der for længe siden stod ved Genesaret sø, siger han med uendelig kærlighed til jer: »Kom og følg mig.«²

Hvis I vil høre ham, taler han til jer den dag i dag.

Når I går ad disciplens vej, det vil sige, når I går i retning af vor

himmelske Fader, er der noget inde i jer, der vil bekræfte, at I har hørt Frelserens kald og har vendt hjertet mod lyset. Det vil fortælle jer, at I er på rette vej, og at I er på vej hjem.

Siden tidernes begyndelse har Guds profeter tilskyndet mennesker på deres tid til at »[adlyde] Herren din Gud og [holde] hans befalinger og love ... og [vende] om til [ham] af hele dit hjerte og af hele din sjæl.«³

Skrifterne giver os tusind grunde til, at vi skal gøre dette.

Lad mig i dag komme med to grunde til, at vi skal vende os mod Herren.

For det første bliver jeres liv bedre.

For det andet vil Gud bruge jer til at gøre andres liv bedre.

Jeres liv bliver bedre

Jeg vidner om, at når vi påbegynder eller fortsætter den utrolige rejse, der fører til Gud, bliver vores liv bedre.

Det betyder ikke, at vores tilværelse bliver fri for sorg. Vi kender alle til trofaste tilhængere af Kristus, der rammes af tragedier og uretfærdighed; Jesus Kristus selv led mere end nogen anden. På samme måde som Gud lader »sol[en]

Længes I inderst i jeres hjerte efter at føle den »fred, som overgår al forstand«?¹⁰

Så vend jeres sjæl mod lyset.

Begynd på jeres egen vidunderlige rejse hjem.

Når I gør det, bliver jeres tilværelse bedre, lykkeligere og mere målrettet.

Gud vil bruge jer

På jeres rejse tilbage til vor himmelske Fader indser I snart, at denne rejse ikke kun drejer sig om at leve jeres eget liv. Nej, denne vej fører jer uundgåeligt til at blive til velsignelse for Guds andre børn, jeres brødre og søstre. Og det interessante ved rejsen er, at når I tjener Gud, og når I interesserer jer for og hjælper jeres medmennesker, vil I se stor fremgang i jeres eget liv, på måder I ikke kunne forestille jer.

Måske anser I ikke jer selv for at være til megen nytte; måske ser I ikke jer selv som en velsignelse for en anden. Ofte er det sådan, at når vi ser på os selv, ser vi kun vores begrænsninger og mangler. Vi tænker måske, at vi skal være »mere« af noget, før Gud kan bruge os: Mere intelligente, mere rige, mere karismatiske, mere begavede og mere åndelige. Velsignelser kommer ikke så meget på grund af jeres evner, men på grund af jeres valg. Og universets Gud vil arbejde inden i jer og gennem jer og højne jeres ydmyge anstrengelser til sine formål.

Hans værk altid er gået fremad på dette vigtige princip: »Af det, som er småt, udspringer det, som er stort.«¹¹

Da apostlen Paulus skrev til de hellige i Korinth, bemærkede han, at ikke mange af dem ville blive anset for at være vise efter verdens standarder. Men det betød ikke noget, for »det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme.«¹²

Historien om Guds værk er fyldt med mennesker, der har betragtet sig selv som utilstrækkelige. Men de tjente ydmygt, stolede på Guds nåde og hans løfte: »Deres arm skal være min arm, og jeg vil være deres skjold ... og de skal kæmpe med mandsmod for mig; og ... jeg [vil] bevare dem.«¹³

Den forgangne sommer havde min familie og jeg en dejlig mulighed for at besøge nogle af de historiske steder fra Kirkens første tid i det østlige USA. Vi genoplevede historien fra dengang på en særlig måde. Mennesker, jeg havde læst så meget om, mennesker som Martin Harris, Oliver Cowdery og Thomas B. Marsh, blev mere virkelige for mig, da vi gik, hvor de gik, og

tænkte over de ofre, de havde ydet for at opbygge Guds rige.

De havde mange storslåede karaktertræk, der gav dem mulighed for at yde væsentlige bidrag til genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke. Men de var også mennesker, svage og fejlbarlige, ligesom I og jeg er. Nogle lå i strid med profeten Joseph Smith og faldt fra Kirken. Senere oplevede mange af de samme mennesker en forandring i hjertet, ydmygede sig og søgte og fik atter fællesskab med de hellige.

Vi kan have en tilbøjelighed til at dømme disse brødre og andre medlemmer som dem. Vi siger måske: »Jeg ville aldrig have forladt profeten Joseph.«

Selv om det måske er sandt, ved vi ikke, hvordan det egentlig var at leve på den tid under de omstændigheder. Nej, de var ikke fuldkomne, men hvor er det opmuntrende at vide, at Gud kunne bruge dem alligevel. Han kendte deres styrker og svagheder, og han gav dem den særlige mulighed for at bidrage med en strofe eller en melodi i genoprettelsens herlige hymne.

Hvor er det opmuntrende at vide, at selv om *vi* er ufuldkomne, vil Gud være generøs og venlig og bruge os til sine formål, hvis vores hjerte er vendt mod ham.

De, der elsker og tjener Gud og deres næste og tager ydmygt og aktivt del i hans værk, vil se vidunderlige ting ske i deres og deres kæres tilværelse.

Døre, der så ud til at være lukket, vil åbne sig.

Engle vil gå foran dem og berede vejen.

Uanset hvad jeres status i samfundet eller i Guds kirke er, vil Gud bruge jer, hvis I er villige. Han vil højne jeres retfærdige ønsker og vende de medfølelse handlinger, I sår, til en rig høst af godhed.

Vi kan ikke nå dertil på autopilot

Vi er hver især »fremmede og udlændinge«¹⁴ i denne verden. Vi er

på mange måder langt væk hjemmefra. Det betyder dog ikke, at vi behøver at føle os fortabte eller alene.

Vor elskede Fader i himlen har givet os Kristi lys. Og dybt inde i hver eneste af os driver en himmelsk tilskyndelse os til at rette øjnene og hjertet mod ham, mens vi foretager vores pilgrimsrejse tilbage mod vores himmelske hjem.

Det kræver en indsats. Man kan ikke nå dertil uden at stræbe efter at lære af ham, forstå hans vejledning, anvende den ivrigt og sætte den ene fod foran den anden.

Nej, livet er ikke en selvkørende bil. Det er ikke et fly på autopilot.

Man kan ikke blot flyde rundt i livets hav og stole på, at strømmen vil føre en derhen, hvor man håber på at være en dag. Livet som discipel kræver vores villighed til at svømme mod strømmen, når der er brug for det.

Ingen anden er ansvarlig for jeres personlige rejse. Frelseren vil hjælpe jer og berede vejen for jer, men den dedikerede indsats for at følge ham og holde hans befalinger må komme fra jer. Det er jeres eneste ansvar, jeres eneste privilegium.

Dette er jeres store eventyr.

Jeg beder jer om at give agt på jeres Frelasers kald.

Følg ham.

Herren har oprettet Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige for at hjælpe jer med denne forpligtelse til at tjene Gud og mennesker. Formålet med den er at opmuntre, undervise, løfte og inspirere. Denne vidunderlige kirke giver jer muligheder for at udøve medfølelse, række ud til andre og forny og holde hellige pagter. Den er beregnet på at velsigne jer og berige jeres hjem, lokalsamfund og land.

Kom, slut jer til os og stol på Herren. Giv af jeres talenter til hans vidunderlige værk. Ræk ud, giv opmuntring, helbred og støt alle, der ønsker at mærke og give agt på længslen efter vores himmelske hjem. Lad os være sammen om denne herlige pilgrimsrejse til himmelske himmelstrøg.

Evangeliet er et uforligneligt budskab om håb, lykke og glæde. Det er den vej, der fører os hjem.

Når vi tager imod evangeliet i tro og gerning hver dag og hver time, vil vi komme lidt tættere på vor Gud. Vores tilværelse bliver bedre, og Herren vil bruge os på bemærkelsesværdige måder til at velsigne mennesker omkring os og fremme hans evige formål. Dette vidner jeg om og efterlader jer min velsignelse i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Susan Stelljes, »Bobbie the Wonder Dog«, *The Oregon Encyclopedia*, oregonencyclopedia.org.
2. Se Matt 4:19; Luk 18:22.
3. 5 Mos 30:10.
4. Matt 5:45.
5. Gal 5:22.
6. Ordsp 3:5-6.
7. L&P 90:24.
8. Es 40:29.
9. Ordsp 24:16, New International Version.
10. Fil 4:7.
11. L&P 64:33.
12. 1 Kor 1:27.
13. L&P 35:14.
14. Hebr 11:13; 1 Pet 2:11.

Bonnie L. Oscarson
Unge Pigers hovedpræsident

Behovene foran os

Nogle af de vigtigste behov, vi kan imødekomme, findes i vores egen familie, blandt vores venner, i vores menighed og i vores lokalsamfund.

I den sidste tid har vi oplevet mange naturkatastrofer, i Mexico, USA, Asien, Caribien og Afrika. Det har bragt det bedste frem i folk, idet tusindvis har trådt til for at hjælpe dem, der er i fare eller i nød, og som har oplevet tab.

Jeg er blevet begejstret over at se unge piger i Texas og Florida, der sammen med mange andre har iført sig den gule hjælpende hænder-T-shirt og har hjulpet med at rydde huse for murbrokker efter de nylige orkaner. Tusindvis af andre ville gladeligt være taget hen, hvor der var brug for hjælp, hvis det ikke var for afstanden. I stedet har I ydet gavmilde bidrag for at lindre andres lidelse. Jeres gavmildhed og omsorg er inspirerende og kristuslignende.

I dag vil jeg gerne tale om et aspekt af tjeneste, som jeg føler er vigtigt for alle – lige meget, hvor vi bor. For dem af os, der har set nyhederne om de nylige begivenheder, og som har følt sig hjælpeløse og ikke har vidst, hvad vi skulle gøre, kan svaret faktisk ligge lige foran os.

Frelseren sagde: »For den, der vil frelse sit liv, skal miste det; men den, der mister sit liv på grund af mig, skal frelse det.«¹ Præsident Thomas S. Monson har om dette skriftsted sagt: »Jeg tror, at Frelseren fortæller os, at medmindre vi glemmer os selv i tjeneste for andre, er

der ikke megen hensigt med vores liv. De, som kun lever for sig selv, visner til sidst og mister bogstaveligt talt deres liv, mens de, der mister sig selv i tjeneste for andre, vokser og blomstrer – og faktisk redder deres liv.«²

Vi lever i en kultur, hvor vi fokuserer mere og mere på den lille, bitte skærm i vores hånd end på folk omkring os. Det at se nogen i øjnene og smile eller, hvad der er endnu sjældnere, have en samtale ansigt til ansigt, har vi erstattet med sms'er og tweets. Vi er ofte mere bekymret for, hvor mange følgere og

»synes godt om« vi har, i stedet for at lægge en arm om en ven og vise kærlighed, omsorg og virkelig interesse. Hvor forunderlig moderne teknologi end kan være til at sprede budskabet om Jesu Kristi evangelium og hjælpe os til at holde kontakt med familie og venner, så kan vi også, hvis vi ikke er årvågne i forhold til, hvordan vi bruger vores personlige enheder, begynde at vende os indad og glemme, at essensen i efterlevelse af evangeliet er tjeneste.

Jeg har en umådelig stor kærlighed til og tro på de af jer, der er teenagere og unge voksne. Jeg har set og følt jeres ønsker om at tjene og gøre en forskel i verden. Jeg tror, at de fleste medlemmer anser tjeneste for at være selve hjertet i deres pagter og det at være discipel. Men jeg tror også, at det nogle gange er nemt at gå glip af nogle af de største muligheder for at tjene andre, fordi vi bliver distraheret, eller fordi vi kigger efter ambitiøse måder at ændre verden på, og vi ser ikke, at nogle af de vigtigste behov, vi kan imødekomme, findes i vores egen familie, blandt vores venner, i vores menighed og i vores

lokalsamfund. Vi bliver rørt, når vi ser lidelserne og de store behov hos folk halvvejs rundt om kloden, men vi ser ikke, at der sidder en person lige ved siden af os i klassen, der har brug for vores venskab.

Søster Linda K. Burton fortalte historien om en hjælpeforeningspræsident i en stav, der sammen med andre indsamlede tæpper til folk i nød i 1990'erne. »Hun og hendes datter kørte en lastbil fyldt med disse kvilttæpper fra London til Kosovo. På vej hjem fik hun et umiskendeligt åndeligt indtryk, der sank dybt i hendes hjerte. Dette indtryk var: »Det, du har gjort, er en meget god gerning. Tag nu hjem, gå over på den anden side af gaden og hjælp din nabo!«³

Hvad nytte gør det at redde verden, hvis vi negligerer behovene hos dem, der er tættest på os, og som vi elsker højest? Hvor megen værdi ligger der i at fikse verden, hvis folk omkring os falder fra hinanden, og vi ikke lægger mærke til det? Vor himmelske Fader har måske placeret dem, der har mest brug for os, tættest på os, fordi han ved, at vi er bedst egnede til at imødekomme deres behov.

Alle kan finde måder at yde kristuslignende tjeneste på. Min rådgiver søster Carol F. McConkie fortalte mig for nylig om sit 10-årige barnebarn Sarah, der, da hun fandt ud af, at hendes mor var syg, selv besluttede sig for at hjælpe. Hun fik sin lillesøster op, hjalp hende med at få tøj på, børste tænder, ordne

sit hår og spise morgenmad, så hendes mor kunne hvile sig. Hun udførte stille denne enkle tjenestegerning uden at blive bedt om det, fordi hun så et behov og ønskede at hjælpe. Sarah velsignede ikke blot sin mor, men jeg er sikker på, at hun også glædede sig over at vide, at hun havde lettet byrden hos en, hun elskede, og samtidig havde styrket sit forhold til sin søster. Præsident James E. Faust sagde: »Man kan begynde at tjene andre i næsten hvilken som helst alder ... De[t] behøver ikke at være i stor målestok, og de[t] er mest ædel[t] inden for familien.«⁴

Indser I børn, hvor meget det betyder for jeres forældre og familiedlemmer, når I ser efter, hvordan I kan tjene derhjemme? For de af jer, der er teenagere, bør det at styrke og tjene jeres familie være blandt jeres øverste prioriteter, når I ser efter, hvordan I kan ændre verden. At vise venlighed og omsorg for jeres søskende og forældre hjælper med at skabe en atmosfære af harmoni og inviterer Ånden ind i jeres hjem. At ændre verden begynder med at styrke jeres egen familie.

Et andet fokusområde for jeres tjeneste kan være i jeres menighedsfamilie. Af og til stillede vores børn dette spørgsmål: »Hvorfor skal vi til GUF? Jeg får ikke særligt meget ud af det.«

Hvis jeg havde et godt forældreøjeblik, så svarede jeg: »Hvorfor tror du, at du skal til GUF på grund af det, som du får ud af det?«

Mine unge venner, jeg kan garantere, at der vil altid være nogen ved ethvert kirkemøde, I kommer til, som er ensom, som har prøvelser og har brug for en ven, eller som føler, at han eller hun ikke hører til. I har noget vigtigt at bidrage med til alle møder eller aktiviteter, og Herren ønsker, at I kigger jer omkring på jeres jævnaldrende og derefter tjener dem, ligesom han ville.

Ældste D. Todd Christofferson har sagt: »Man kan ikke fuldt ud opnå dette i isolation, så en væsentlig årsag til, at Herren har en kirke, er at skabe et samfund af hellige, som vil styrke hinanden på den »snævre og trange sti, der fører til evigt liv.« Han fortsætter med at sige: »Denne religion handler ikke kun om os selv, vi er snarere alle kaldet til at tjene. Vi er øjnene, hænderne, fødderne og andre dele af Kristi legeme.«⁵

Det er sandt, at vi kommer til vores ugentlige kirkemøder for at tage del i ordinancerne, lære doktriner og blive inspireret, men en anden vigtig grund til at komme er, at vi som menighedsfamilie og som Frelseren Jesu Kristi disciple passer på hinanden, opmuntrer hinanden og finder ud af, hvordan vi kan tjene og styrke hinanden. Vi er ikke bare modtagere og aftagere af det, der bliver tilbudt i kirken, det er nødvendigt, at vi er givere og skaffere. Unge piger og unge mænd, næste gang I er til GUF, så prøv i stedet for at tage jeres telefon frem for at se, hvad jeres venner gør, at standse op, se jer omkring og spørge jer selv: »Hvem har brug for mig i dag?« I kan være nøglen til at række ud og røre en jævnaldrendes liv eller opmuntre en ven, der kæmper i stilhed.

Bed jeres himmelske Fader om at vise jer dem omkring jer, der har brug for hjælp, og til at inspirere jer til, hvordan I bedst kan tjene dem. Husk, at Frelseren oftest tjente en person ad gangen.

Vores barnebarn Ethan er 17. Jeg blev rørt denne sommer, da han fortalte, at han, inspireret af sin mors eksempel, hver dag beder om at få mulighed for at tjene. Da vi tilbragte tid sammen med hans familie, lagde jeg mærke til, hvordan Ethan behandler sin bror og sine søstre med tålmodighed, kærlighed og venlighed, og hjælper sine forældre og ser efter, hvordan han kan række ud til andre. Jeg er imponeret over, hvor opmærksom han er på folk omkring sig og på sit ønske om at tjene dem. Han er et eksempel for mig. Når vi gør som Ethan – indbyder vi Herren til at hjælpe os til at finde måder at tjene på – lader vi Ånden åbne vores øjne, så vi kan se behovene omkring os, så vi kan se den »ene«, der har brug for os den dag og vide, hvordan vi kan tjene ham eller hende.

Udover at tjene jeres familie og medlemmerne i jeres menighed, så se efter muligheder for at tjene i jeres nabolag og i jeres lokalsamfund. Selvom vi nogle gange bliver bedt om at hjælpe til efter store katastrofer, så bliver vi dagligt opmuntret til at se efter muligheder i vores eget område for at opløfte og hjælpe dem i nød. For nylig fortalte en områdepræsident, der tjener i et land, der har mange timelige udfordringer, at den bedste hjælp til dem i nød i andre dele af verden er at betale et gavmildt fasteoffer, bidrage til Kirkens humanitære hjælpefond og se efter, hvordan man kan tjene dem i sit eget lokalsamfund, hvor end man bor. Forestil jer, hvordan verden ville blive velsignet, hvis alle fulgte dette råd!

Brødre og søstre, og især jer unge, når I stræber efter at blive mere ligesom Frelseren Jesus Kristus og efterlever jeres pagter, vil I fortsat blive velsignet med ønsker om at afhjælpe lidelse og at hjælpe dem, der er dårligere stillede. Husk på, at nogle af de største behov

kan være dem, der er lige foran jer. Begynd jeres tjeneste i jeres eget hjem og med jeres egen familie. Det er de forhold, der kan blive evige. Selv hvis – og måske især hvis – jeres familiesituation ikke er så god, så kan I finde måder at tjene, opløfte og styrke på. Begynd der, hvor I er, elsk dem, som de er, og forbered jer til den familie, I ønsker at få i fremtiden.

Bed om hjælp til at finde dem i jeres menighedsfamilie, der har brug for hjælp og opmuntring. I stedet for at komme i kirke med spørgsmålet: »Hvad får jeg ud af dette møde?«, så spørg: »Hvem har brug for mig i dag? Hvad kan jeg tilbyde?«

Når I velsigner jeres egen familie og medlemmerne af menigheden, så se efter, hvordan I kan velsigne dem i jeres lokalsamfund. Hvad enten I har tid til omfattende tjeneste, eller I kun kan bruge nogle få timer hver måned, så vil jeres bestræbelser velsigne jeres

liv og vil også velsigne jer på måder, I ikke kan begynde at forestille jer.

Præsident Spencer W. Kimball sagde: »Gud lægger virkelig mærke til os, og han våger over os. Men almindeligvis er det gennem et andet menneske, han opfylder vore behov.«⁶ Det er min bøn, at vi må anerkende det privilegium og den velsignelse, det er at tage del i udførelsen af vor himmelske Faders værk, når vi imødekommer hans børns behov, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 9:24.
2. Se Thomas S. Monson, »Hvad har jeg gjort for en anden i dag?«, *Liahona*, nov. 2009, s. 85.
3. Linda K. Burton, »Jeg var fremmed«, *Liahona*, maj 2016, s. 15.
4. James E. Faust, »Kvindelighed: Ærespladsen«, *Liahona*, juli 2000, s. 117.
5. D. Todd Christofferson, »Hvorfor Kirken«, *Liahona*, nov. 2015, s. 108, 109.
6. *Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 85.

Ældste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Planen og proklamationen

Familieproklamationen er Herrens understregning af de evangeliske sandheder, vi har brug for til at stå igennem nuværende udfordringer i familien.

Som det fremgår tydeligt af familieproklamationen, er medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige velsignet med en unik lære og en anderledes måde at se verden på. Vi tager del i og udmærker os endda i mange verdslige aktiviteter, men nogle emner afholder vi os fra, da vi stræber efter at følge Jesu Kristi og hans tidligere og nutidiges apostles lærdomme.

I.

I en lignelse beskrev Jesus dem, der »hører ordet«, men »ikke bærer frugt«, når det ord bliver kvalt af »verdens bekymring og rigdommens blændværk« (Matt 13:22). Senere rettede Jesus Peter, fordi han ikke hældte mod, »hvad Gud vil, men hvad mennesker vil« og erklærede: »For hvad hjælper det et menneske at vinde hele verden, men bøde med sit liv?« (Matt 16:23, 26). Noget af det sidste, han underviste sine apostle om i livet på jorden, var: »Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget; nu er I ikke af verden ... derfor hader verden jer« (Joh 15:19; se også Joh 17:14, 16).

På samme måde bruges billedet af »verden« til at repræsentere modstand

mod evangeliske lærdomme ofte i Jesu første apostles skrivelser. »Tilpas jer ikke denne verden« (Rom 12:2), sagde apostlen Paulus. »For denne verdens visdom er dårskab for Gud« (1 Kor 3:19). Og »se til,« advarede han, »at ingen fanger jer med [noget] der bygger på menneskers overlevering, på verdens magter og ikke på Kristus« (Kol 2:8). Apostlen Jakob sagde, at »venskab med verden er fjendskab med Gud[.]

Den, der vil være ven med verden, står som en fjende af Gud« (Jak 4:4).

Mormons Bog bruger ofte billedet på »verdens« modstand. Nefi profeterede om den endelige ødelæggelse af dem, »der er bygget op for at blive populære i verdens øjne, og de, der stræber efter ... det, der hører verden til« (1 Ne 22:23; se også 2 Ne 9:30). Alma fordømte dem, der var »opblæste ... over verdens tomme ting« (Alma 31:27). Lehis drøm viser, at de, der søger at følge jernstangen, Guds ord, vil møde verdens modstand. Folkene i den »stor[e] og rummelig[e] bygning«, som Lehi så, »spottede og pegede« »med foragt fingre« (1 Ne 8:26-27, 33). I Nefis syn, der fortolkede denne drøm, fandt han ud af, at denne latterliggørelse og modstand kom fra »jordens mængde ... verden og dens visdom ... verdens stolthed« (1 Ne 11:34-36).

Hvad betyder disse advarsler og bud i skrifterne mod at være af »verden« eller det nutidige bud om at »forsage verden« (L&P 53:2)? Præsident Thomas S. Monson har sammenfattet disse lærdomme: »Vi må være årvågne i en verden, som har

bevæget sig så langt væk fra det åndelige. Det er afgørende, at vi afviser alt, som ikke stemmer overens med vores standarder. Vi skal nægte at give op omkring det, vi ønsker allermost: Evtigt liv i Guds rige.¹

Gud skabte denne jord i overensstemmelse med sin plan om at give sine åndelige børn et sted, hvor de kunne opleve jordelivet som et nødvendigt trin mod de herligheder, som han ønsker for alle sine børn. Selvom der er forskellige riger og herligheder, så er vor himmelske Faders højeste ønske for sine børn det, som præsident Monson kaldte »evtigt liv i Guds rige«, som er ophøjelse i familier. Det er mere end frelse. Præsident Russell M. Nelson har mindet os om: »I Guds evige plan er frelse en opgave for den enkelte, [men] ophøjelse er en opgave for familien.«²

Jesu Kristi gengivne evangelium og den inspirerede familieproklamation, som jeg vil tale om senere, er essentielle lærdomme til at vejlede den jordiske forberedelse for ophøjelse. Selvom vi lever med en mere og mere frafalden verdens ægteskabslove og andre traditioner, så må de, der stræber efter ophøjelse, træffe personlige valg i familielivet i overensstemmelse med Herrens måde, når den adskiller sig fra verdens måde.

I dette jordiske liv har vi ingen erindring om, hvad der gik forud for vores fødsel, og vi møder nu modstand. Vi vokser og udvikler os åndeligt ved at vælge at adlyde Guds bud i en række af rette valg. Det omfatter pagter og ordnancer og omvendelse, når vores valg er forkerte. Hvis vi derimod mangler tro på Guds plan og er ulydige mod eller bevidst afholder os fra dens påkrævede handlinger, giver vi afkald på vækst og udvikling. I Mormons Bog står der: »Dette liv er tiden for

menneskene at berede sig til at møde Gud« (Alma 34:32).

II.

Sidste dages hellige, der forstår Guds frelsesplan, har et unikt verdenssyn, der hjælper dem til at se årsagen til Guds bud, den uforanderlige beskaffenhed af hans påkrævede ordnancer og vor Frelser, Jesu Kristi grundlæggende rolle. Vor Frelser forsoning kræver os tilbage fra døden, og hvis vi omvender os, frelser den os fra synd. Med det verdenssyn har sidste dages hellige særlige prioriteter og skikke og er velsignet med styrken til at udholde jordelivets frustrationer og smerter.

Det er uudgæeligt, at handlingerne for de personer, der prøver at følge Guds frelsesplan, kan forårsage misforståelser eller endda konflikt med familiedlemmer eller venner, der ikke tror på dens principper. Der vil altid være en sådan konflikt. Hver generation, der har søgt at følge Guds plan, har haft udfordringer. I fordums tid styrkede profeten Esajas israelitterne, som han kaldte: »I, der kender retfærdighed ... med min lov i hjertet«. Til dem sagde han: »Frygt ikke for menneskers hån, lad jer ikke skræmme af deres spot« (Es 51:7; se også 2 Ne 8:7). Men uanset årsagen til konflikten med dem, der ikke forstår

eller tror på Guds plan, så bliver de, der forstår, altid befalet at vælge Herrens måde i stedet for verdens måde.

III.

Den evangeliske plan, som alle familier bør følge som forberedelse til evtigt liv og ophøjelse, bliver opridset i Kirkens proklamation fra 1995: »Familien: En proklamation til verden.«³ Dens erklæringer adskiller sig selvfølgelig fra nogle nuværende love, skikke og råd i den verden, vi lever i. I vore dage er de tydeligste forskelle at bo sammen uden at være gift, ægteskab mellem to af samme køn og børn, der vokser op under disse forhold. De, der ikke tror på eller trakter efter ophøjelse, og som bliver mest overbevist af verdens veje, anser blot denne familieproklamation som en udtalelse om retningslinjer, der bør ændres. I modsætning til det, så erklærer sidste dages hellige, at familieproklamationen definerer den slags familieforhold, hvor den vigtigste del af vores evige udvikling kan ske.

Vi har været vidne til en hurtig og stigende offentlig accept af det at bo sammen uden at være gift og af ægteskab mellem to af samme køn. Den medfølgende støtte fra medierne, uddannelse og tilmed krav til jobs medfører svære udfordringer for de

sidste dages hellige. Vi må prøve at balancere de modsatrettede krav med at følge evangeliets lov i vores eget liv og lærdomme, samtidig med vi søger at vise alle kærlighed.⁴ Når vi gør det, står vi nogle gange over for, men behøver ikke at frygte det, som Esajas kaldte »menneskers hån«.

Omvendte sidste dages hellige tror på, at familieproklamationen, der blev udsendt for næsten et kvart århundrede siden, og nu er oversat til snesevis af sprog, er Herrens understregning af de evangeliske sandheder, vi har brug for til at stå igennem nuværende udfordringer i familien. To eksempler er ægteskab mellem to af samme køn og at bo sammen uden at være gift. Blot 20 år efter familieproklamationen godkendte USA's højesteret ægteskab mellem to af samme køn og tilsidesatte tusindvis af år, hvor et ægteskab kun kunne være mellem en mand og en kvinde. Den chokerende procentdel af børn i USA, der er født af en mor, der ikke er gift med faderen, er vokset gradvist: 5 procent i 1960,⁵ 32 procent i 1995⁶ og nu 40 procent.⁷

IV.

Familieproklamationen indleder med at erklære, at »ægteskab mellem mand og kvinde er indstiftet af Gud,

og at familien er af afgørende betydning i Skaberens plan for sine børns evige skæbne.« Den erklærer også, at »køn er et fundamentalt særkende ved den enkeltes førjordiske, jordiske og evige identitet og hensigt.« Den erklærer endvidere, »at Gud har befalelet, at formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.«

Proklamationen bekræfter ægtemænds og hustruers fortsatte pligt til at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden, og deres store »ansvar for at elske og vise omsorg for hinanden og for deres børn«: »Børn har ret til at blive født inden for ægteskabets rammer og blive opdraget af en far og en mor, som ærer deres ægteskabsløfter med fuldstændig troskab.« Den advarer højtideligt mod at misbruge sin ægtefælle eller sine børn og erklærer, at »lykke i familielivet vil med størst sandsynlighed opnås, når det baseres på Herren Jesu Kristi lærdomme.« Til sidst opfordrer den til at fremme officielle »skridt, der har til hensigt at bevare og styrke familien som samfundets grundlæggende bestanddel.«

I 1995 udsendte Kirkens præsident og 14 andre af Herrens apostle disse vigtige doktrinære udtalelser. Som en af kun syv af de apostle, der stadig er i live,

føler jeg mig forpligtet til at fortælle om, hvad der førte til familieproklamationen, til alle, der tager den i betragtning.

Inspirationen, der identificerede behovet for en familieproklamation, kom til Kirkens lederskab for mere end 23 år siden. Det var en overraskelse for dem, der troede, at de doktrinære sandheder om ægteskab og familie var vel forstået og uden behov for at blive gentaget.⁸ Men ikke desto mindre følte vi bekræftelsen, og vi gik i gang. Emner blev fundet og drøftet af medlemmer af De Tolvs Kvorum i næsten et år. Formuleringer blev foreslået, gennemgået og revideret. Vi bønfuldt bønssomt Herren om hans inspiration til, hvad vi skulle sige, og hvordan vi skulle sige det. Vi lærte alle »linje på linje og forskrift på forskrift«, som Herren har lovet (L&P 98:12).

I denne åbenbaringsproces blev en foreslået tekst præsenteret for Det Første Præsidentskab, der fører opsyn med og forkynder Kirkens lærdomme og læresætninger. Efter præsidentskabet lavede yderligere ændringer, blev familieproklamationen bekendtgjort af Kirkens præsident, Gordon B. Hinckley. Ved kvindernes møde den 23. september 1995 præsenterede han proklamationen med disse ord: »Med så mange spidsfindigheder, som prakkes os på som sandhed, med så meget bedrag i forbindelse med standarder og værdinormer, med så mange tillokkelser og fristelser til langsomt at påtage sig verdens smuds, har vi følt, at vi bliver nødt til at advare.«⁹

Jeg vidner om, at familieproklamationen er en erklæring om evig sandhed, Herrens vilje for hans børn, som søger evigt liv. Den har været grundlaget for lærdomme og praksis i Kirken i de sidste 22 år og vil fortsætte med at være det i fremtiden. Tænk på den som sådan, undervis om den, efterlev den,

og så vil I blive velsignet, mens I går fremad mod evigt liv.

For 40 år siden sagde præsident Ezra Taft Benson, at »enhver generation har sine prøvelser og sin chance for at rejse sig og vise sit værd.«¹⁰ Jeg tror, at vores holdning over for og anvendelse af familieproklamationen er en af denne generations prøvelser. Jeg beder til, at alle sidste dages hellige vil stå fast i den prøvelse.

Jeg vil afslutte med en udtalelse fra præsident Gordon B. Hinckley, som han kom med, to år efter familieproklamationen blev bekendtgjort. Han sagde: »Jeg ser en vidunderlig fremtid i en meget usikker verden. Hvis vi vil holde fast ved vore værdier, hvis vi vil bygge på vores arv, hvis vi vil vandre i lydighed mod Herren, hvis vi ganske enkelt efterlever evangeliet, vil vi blive velsignede på en storslået

og vidunderlig måde. Vi vil blive anset for at være et ejendomsfolk, som har fundet nøglen til en særlig form for lykke.«¹¹

Jeg vidner om sandheden og den evige betydning af familieproklamationen, der blev åbenbaret af Herren Jesus Kristus til hans apostle til Guds børns frelse (se L&P 131:1-4), i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, »Stå på hellige steder«, *Liahona*, nov. 2011, s. 83.
2. Russell M. Nelson, »Frelse og ophøjelse«, *Liahona*, maj 2008, s. 10.
3. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. Se Dallin H. Oaks, »Kærlighed og lov«, *Liahona*, nov. 2009, s. 26-29.
5. Se »Disastrous Illegitimacy Trends«, *Washington Times*, 1. dec. 2006, washingtontimes.com.
6. Se Stephanie J. Ventura og andre, »Report of Final Natality Statistics, 1996«, *Monthly Vital Statistics Report*, 30. juni 1998, s. 9.
7. Se Brady E. Hamilton og andre, »Births: Provisional Data for 2016«, *Vital Statistics Rapid Release*, juni 2017, s. 10.
8. Vores hovedpræsident for Unge Piger sagde det på en god måde 20 år senere: »Dengang havde vi ikke nogen anelse om, hvor desperat vi ville få brug for disse grundlæggende erklæringer som en standard i vor tids verden, hvorefter vi kunne måle de verdslige trossætningers nye dogmer; dogmer, der kommer fra medierne, internettet, lærde, TV og film og tilmed fra lovgivere. Familieproklamationen er blevet den rettesnor, som vi kan måle verdens filosofier ud fra, og jeg vidner om, at de principper, der blev formuleret i denne udtalelse, er lige så sande i dag, som de var, dengang vi fik dem af en Guds profet for næsten 20 år siden« (Bonnie L. Oscarson, »Familieproklamationens forsvarere«, *Liahona*, maj 2015, s. 14-15).
9. Se Gordon B. Hinckley, »Stå fast mod verdens list«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 100-101.
10. Ezra Taft Benson, »Our Obligation and Challenge«, tale holdt ved seminar for regionalrepræsentanter, 30. sep. 1977, s. 2; i David A. Bednar, »På Herrens side: Læren af Zions hær«, *Liahona*, juli 2017, s. 19.
11. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 181; se også Gordon B. Hinckley, »Se mod fremtiden«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 71.

Ældste John C. Pingree jun.
De Halvfjerds

»Jeg har en gerning til dig«

Vi har alle en meningsfuld rolle at udfylde for at fremme Guds gerning.

Gud erklærede for Moses: »Jeg har en gerning til dig« (Moses 1:6). Har I nogensinde spekuleret på, om Gud har en gerning til jer? Er der vigtige ting, som han har beredt for jer – og jer specifikt – at udføre? Jeg vidner om, at svaret er ja!

Tænk på Girish Ghimire, der er født og opvokset i Nepal. Som teenager studerede han i Kina, hvor en klassekammerat introducerede ham for Jesu Kristi evangelium. Til sidst kom Girish Ghimire til Brigham Young University for at tage sin kandidatgrad, og der mødte han sin fremtidige hustru. De slog sig ned i Salt Lake-dalen og adopterede to børn fra Nepal.

År senere, da flere end 1.500 flygtninge fra lejre i Nepal blev flyttet til Utah,¹ følte Girish sig inspireret til at hjælpe. Da Girish talte sit modersmål flydende og havde kulturel forståelse, tjente han som tolk, lærer og mentor. Nogle nepalesiske flygtninge viste interesse for evangeliet, da de var blevet genhuset i lokalområdet. Der blev oprettet en nepalesisk gren, og Girish tjente senere som dens grenspræsident. Han var også involveret i oversættelsen af Mormons Bog til nepalesisk.

Kan I se, hvordan vor himmelske Fader forberedte og brugte Girish?

Gud har en gerning til os alle

Brødre og søstre, Gud har en vigtig gerning til os alle. Da præsident Spencer W. Kimball talte til søstrene, underviste han i sandheder, der kan anvendes af alle, og sagde: »Inden vi kom [til jorden, fik vi] overdraget bestemte opgaver ... Selv om vi ikke nu kan huske alle detaljerne, så ændrer

det ikke den strålende virkelighed i det, som vi engang sagde ja til.«² Hvilken forunderlig sandhed! Vor himmelske Fader har specifikke og væsentlige opgaver til jer og mig, som vi skal udføre (se Ef 2:10).

Disse guddommelige opgaver er ikke forbeholdt nogle få udvalgte, men er til os alle – uanset køn, alder, race, nationalitet, indkomstniveau, social status eller kirkekaldelse. Vi har alle en meningsfuld rolle at udfylde for at fremme Guds gerning (se Moses 1:39).

Nogle af os tvivler på, om vor himmelske Fader kan bruge os til at yde vigtige bidrag. Men husk, han har altid brugt almindelige personer til at udføre ekstraordinære ting (se 1 Kor 1:27-28; L&P 35:13; 124:1). »[Vi] kan handle« og »[vi] har den kraft« i os til at »udvirke megen retfærdighed« (L&P 58:27-28).³

Præsident Russell M. Nelson har forklaret:

»Herren har mere i tankerne for jer, end I har for jer selv! I har været holdt tilbage til denne tid og dette sted ...

Herren har brug for, at I ændrer verden. Når I accepterer og følger

hans vilje for jer, vil I udrette det umulige!»⁴

Så hvordan kan vi forstå og udføre det arbejde, som Gud har til hensigt for os? Lad mig komme med fire principper, som vil hjælpe.

Fokuser på andre

For det første, fokuser på andre. Vi kan følge Kristus, der »gjorde vel« (ApG 10:38; se også 2 Ne 26:24).

Da jeg kom hjem fra min fuld-tidsmission, savnede jeg de daglige mål, jeg havde nydt. Selvfølgelig skulle jeg holde mine pagter, få en uddannelse, stifte en familie og tjene til føden. Men jeg funderede over om der var noget mere eller endda noget særligt, som Herren ønskede, at jeg gjorde. Efter at have funderet i adskillige måneder stødte jeg på dette vers: »Du skal, hvis du ønsker det, blive et middel til at gøre meget godt i denne slægt« (L&P 11:8). Ånden hjalp mig til at forstå, at hovedformålet med guddommelige opgaver er at velsigne andre og »gøre meget godt«.

Vi kan træffe beslutninger i vores liv – som hvad vi skal studere, hvilket arbejde vi skal have, eller hvor vi skal bo – ud fra hvordan vi kan hjælpe andre.

En familie flyttede til en ny by. I stedet for at finde et hus i et velhavende kvarter følte de sig tilskyndet til at bosætte sig i et område, der havde omfattende sociale og økonomiske problemer. I løbet af årene arbejdede Herren gennem dem for at støtte mange personer og for at opbygge deres menighed og stav.

En læge havde en almindelig praksis, men følte sig vejledt til at tilsidesætte en dag om ugen til at give gratis behandling til personer uden sundhedsforsikring. På grund af denne mands og hans hustrus villighed til at velsigne andre åbnede Herren en udvej for dem

til at hjælpe hundredvis af trængende patienter, imens de også opdragede en stor familie.

Find og udvikl åndelige gaver

For det andet, find og udvikl åndelige gaver. Vor himmelske Fader har givet os disse gaver for at hjælpe os til at identificere, udføre og nyde det arbejde, som han har til os.

Nogle af os tænker: »Har jeg *noget* gaver?« Igen er svaret ja! »Til *enhver* er der givet en gave ved Guds Ånd ... så alle kan få gavn deraf« (L&P 46:11-12; fremhævelse tilføjet).⁵ Et antal åndelige gaver bliver nævnt i skriften (se 1 Kor 12:1-11, 31; Moro 10:8-18; L&P 46:8-26), men der er mange andre.⁶ Nogle kan omfatte at have omsorg, udtrykke håb, relatere godt til andre mennesker, planlægge effektivt, tale eller skrive overbevisende, undervise tydeligt og arbejde hårdt.

Så hvordan lærer vi vores gaver at kende? Vi kan læse vores patriarkalske velsignelse, spørge dem, der kender os bedst, og personligt finde ud af, hvad vi naturligt er gode til og kan lide. Og som det vigtigste kan vi spørge Gud (se Jak 1:5; L&P 112:10). Han kender vores gaver, eftersom han har givet os dem (se L&P 46:26).

Når vi finder ud af, hvad vores gaver er, har vi et ansvar for at udvikle dem (se Matt 25:14-30). Selv Jesus Kristus »modtog ikke først hele fylden, men han [udviklede sig] fra nåde til nåde« (L&P 93:13).

En ung mand lavede illustrationer for at promovere religiøse værdier. Min yndlings er et portræt af Frelseren. Der hænger en kopi af det i vores hjem. Denne bror udviklede og brugte sin kunstneriske gave. Gennem ham inspirerede vor himmelske Fader andre til at forbedre deres liv som discipel.

Nogle gange føler vi, at vi ikke har nogen særlige vigtige gaver. En dag bad en mismodig søster: »Herre, hvad er min personlige tjenestegerning?« Han svarede: »Læg mærke til andre.« Det var en åndelig gave! Hun har siden hen fundet glæde i at bemærke dem, der jævnlige bliver glemt, og Gud har gennem hende velsignet mange. Mens nogle af vores åndelige gaver muligvis ikke er fremtrædende efter verdens standarder, er de afgørende for Gud og hans værk.⁷

Udnyt modgang

For det tredje, udnyt modgang. Vores prøvelser hjælper os til at finde og forberede os til den gerning, som vor himmelske Fader har til os. Alma forklarede: »Efter megen modgang ... gjorde [Herren] mig til et redskab i sine hænder« (Mosi 23:10).⁸ Ligesom Frelseren, hvis sonoffer gør ham i stand til at bistå os (se Alma 7:11-12), kan vi bruge den kundskab, vi får af

svære oplevelser, til at løfte, styrke og velsigne andre.

Da en succesfuld HR-leder blev fyret, læste han i sin patriarkalske velsignelse og følte sig inspireret til at starte et firma for at hjælpe andre professionelle med at finde arbejde. (Han hjalp endog mig med at finde arbejde, da vores familie kom hjem efter en mission). Herren brugte hans prøvelse som et springbræt til at velsigne andre, mens han gav ham en mere meningsfuld karriere.

Et ungt par fik et dødfødt barn. Med et knust hjerte besluttede de sig for at ære deres datter ved at give rådgivning og materiel støtte til forældre i lignende situationer. Herren har arbejdet gennem dette par på grund af deres særlige empati, som de har udviklet gennem modgang.

Stol på Gud

Og for det fjerde, stol på Gud. Når vi beder til ham i tro og med oprigtig

hensigt, vil han åbenbare vores guddommelige opgaver for os.⁸ Når vi finder dem, vil han hjælpe os med at opfylde disse opgaver. »Alt er nærværende for [hans] øjne« (L&P 38:2; se også Abr 2:8), og på de rette tidspunkter vil han åbne de døre, vi har brug for (se Åb 3:8). Han sendte endog sin Søn, Jesus Kristus, for at vi kan stole på, at han giver styrke udover vores egne naturlige evner (se Fil 4:13; Alma 26:12).

En bror, der var bekymret for de lokale politiske beslutninger, følte sig tilskyndet til at stille op som kandidat. På trods af en overvældende kampagneproces udøvede han tro og indsamlede midlerne til at stille op. I sidste ende vandt han ikke, men følte, at Herren gav ham vejledning og styrke til at rejse vigtige spørgsmål til lokalsamfundet.

En enlig mor, der opdragede handicappede børn, tvivlede på, om hun på tilfredsstillende vis kunne imødekomme sin families behov. Selvom det har været svært, følte hun sig styrket af Herren til at opfylde sin vigtigste mission med succes.

Et advarselsord

På samme tid, som Gud hjælper os til at opfylde vores guddommelige opgaver, arbejder modstanderen på at distrahere og afholde os fra et meningsfuldt liv.

Synd er nok vores største anstødssten, der sløver vores opmærksomhed på Helligånden og begrænser vores adgang til åndelig kraft. For at udføre den gerning, som vor himmelske Fader har til os, må vi stræbe efter at være rene (se 3 Ne 8:1). Lever vi sådan, så Gud kan arbejde gennem os?

Satan forsøger også at distrahere os med mindre vigtige sager. Herren advarede en af de første kirkeledere: »Dit sind har været mere bekymret for denne verdens ting end for de ting, der

tilhører mig ... og den tjenestegering, hvortil du er blevet kaldet* (L&P 30:2). Er vi så optaget af verdslige ting, at vi fraviger vores guddommelige opgaver?

Derudover gør Satan os modløse med følelser af utilstrækkelighed. Han får vores gerning til at synes for svær eller intimiderende. Men vi kan stole på Gud! Han elsker os. Han ønsker, at det skal lykkes for os. Han »går foran [os], han vil være med [os], han vil ikke lade [os] i stikken« (5 Mos 31:8; se også Sl 32:8; Ordsp 3:5-6; Matt 19:26; L&P 78:18).

Satan kan også få os til at se vores gerning som mindre værd end den gerning, som er blevet tildelt andre. Alle opgaver fra Gud er vigtige, og vi vil finde tilfredsstillelse, når vi »fryder [os] ved det, som Herren har befalet [os]« (Alma 29:9).

Når Gud arbejder gennem os, kan modstanderen friste os til at tage æren for alle vores bedrifter. Men vi kan efterligne Frelserens ydmyghed ved at gå uden om personlig ros og prise Faderen (se Matt 5:16; Moses 4:2). Da en journalist forsøgte at anerkende Moder Teresa for hendes livsmission med at hjælpe de fattige, svarede hun: »Det er [Guds] arbejde. Jeg er som en ... blyant i hans hånd ... Det er ham, der tænker. Det er ham, der skriver. Blyanten har intet med det at gøre. Blyanten får blot lov til at blive brugt.«¹⁰

Konklusion

Mine kære brødre og søstre, jeg indbyder os alle til at »[stille os] selv til rådighed for Gud ... som redskaber for retfærdighed« (Rom 6:13). At stille sig til rådighed omfatter at lade ham vide, at vi ønsker at være til gavn, søge hans vejledning og få adgang til hans styrke.

Vi kan som altid se hen til Jesus Kristus, vores fuldkomne eksempel. I

forudtilværelsen spurgte vor himmelske Fader: »Hvem skal jeg sende?«

Og Jesus svarede: »Her er jeg, send mig« (Abr 3:27; se også Es 6:8).

Jesus Kristus accepterede, forberedte sig til og udførte sin forudordinerede rolle som vor Frelser og Forløser. Han gjorde Faderens vilje (se Joh 5:30; Joh 6:38; 3 Ne 27:13) og fuldførte sine guddommelige opgaver.

Når vi følger Kristi eksempel og stiller os til rådighed for Gud, vidner jeg om, at han også vil bruge os til at fremme sit værk og velsigne andre. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Refugee Processing Center, »Admissions and Arrivals«, ireports.wrapsnet.org/Interactive-Reporting.
2. Spencer W. Kimball, »Den retfærdige kvindes rolle«, *Den danske Stjerne*, maj 1980, s. 166.
3. Præsident Gordon B. Hinckley har opfordret: »Tro på jer selv. Tro på jeres evne til at gøre ... gode ting ... I er Guds børn, med uendelige evner« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 76).
4. Russell M. Nelson, »*Accomplishing the Impossible: What God Does, What We Can Do*«, 2015, s. 147.
5. Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt: »Vor himmelske Fader ser vores sande potentiale. Han ved noget om os, som vi ikke selv ved. Han tilskynder os i løbet af vores liv til at opfylde målet med vores skabelse ...
Lad os beslutte os for at følge Frelseren og arbejde med flid på at blive den person, vi blev skabt til at blive. Lad os lytte til og adlyde Helligåndens tilskyndelser. Når vi gør dette, vil vor himmelske Fader åbenbare

os noget, som vi ikke vidste om os selv. Han vil oplyse vejen foran os og åbne vore øjne, så vi kan se vore ukendte og måske uanede talenter« (Fortrydelse og beslutninger, »*Liahona*, nov. 2012, s. 22, 23).

6. Ældste Bruce R. McConkie har forklaret: »Åndelige gaver er uendelige i antal og i mangfoldighed. De, som står angivet i det åbenbarede ord, er ganske enkelt illustrationer af udgydelsen af den guddommelige nåde, som en gavmild Gud giver til dem, som elsker og tjener ham« (*A New Witness for the Articles of Faith*, 1985, s. 371).
7. Ældste Marvin J. Ashton har sagt: »Lad mig nævne nogle tilfældige gaver, som ikke altid er så tydelige eller bemærkelsesværdige, men som er meget vigtige. Blandt disse kan være dine gaver – gaver, som ikke er så tydelige, men ikke desto mindre virkelige og værdifulde.
Lad os se på nogle af disse ubevidste talenter – evnen til at stille spørgsmål, til at lytte, til at høre og anvende den lille stille stemme, evnen til at kunne græde, til at undgå stridigheder, til at blive enige, til at undgå tomme gentagelser, til at søge det retfærdige, til ikke at dømmes, til at søge vejledning hos Gud, til at være hans discipel, til at gøre noget for andre, til at overveje, til at bede, til at bære et stærkt vidnesbyrd og til at modtage Helligånden« (»Der er mange gaver«, *Stjernen*, jan. 1988, s. 17).
8. Paulus sagde også: »[Gud] trøster os i al vor trængsel, så vi kan trøste alle dem, der er i trængsel, med den trøst, vi selv trøstes med af Gud« (2 Kor 1:4).
9. Ældste Richard G. Scott forklarede: »Gud har en specifik plan med jeres liv. Han vil åbenbare dele af den plan for jer, når I søger den i tro og konsekvent lydighed« (»Hvordan man lever et godt liv blandt tiltagende ondskab«, *Liahona*, maj 2004, s. 102).
10. Moder Teresa, i Edward W. Desmond, »Interview with Mother Teresa: A Pencil in the Hand of God«, *Time*, 4. dec. 1989, time.com.

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Det levende brød, som kom ned fra himlen

Hvis vi længes efter at blive i Kristus, og at han bliver i os, så er hellighed det, vi søger.

Den dag efter, at Jesus på mirakuløs vis bespiste 5.000 i Galilæa med »fem bygbrød og to fisk«, ¹ talte han igen til folk i Kapernaum. Frelseren opfattede, at mange ikke var så interesseret i hans lære, som de var i at få mad igen. ² Derfor prøvede han at overbevise dem om den umådeligt større værdi af »den mad, som består til evigt liv, den som Menneskesønnen vil give jer.« ³ Jesus erklærede:

»Jeg er livets brød.

Jeres fædre spiste manna i ørkenen, og de døde.

Men det brød, som kommer ned fra himlen, gør, at den, der spiser af det, ikke dør.

Jeg er det levende brød, som er kommet ned fra himlen; den, der spiser af det brød, skal leve til evig tid. Og det brød, jeg vil give, er mit kød, som gives til liv for verden.« ⁴

Frelserens ord var helt spildt på tilhørerne, der kun tog hans udtalelse bogstaveligt. De skumlede over den og sagde: »Hvordan kan han give os sit kød at spise?« ⁵ Jesus uddybede det:

»Sandelig, sandelig siger jeg jer: Hvis ikke I spiser Menneskesønnens kød og drikker hans blod, har I ikke liv i jer.

Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, har evigt liv, og jeg skal oprejse ham på den yderste dag.

For mit kød er sand mad, og mit blod er sand drik.« ⁶

Derefter forklarede han den dybere mening med sin metafor:

»Den, der spiser mit kød og drikker mit blod, bliver i mig, og jeg i ham.

Ligesom den levende Fader har udsendt mig, og jeg lever i kraft af Faderen, sådan skal også den, der spiser mig, leve i kraft af mig.« ⁷

Alligevel forstod tilhørerne ikke, hvad Jesus sagde, og »mange af hans disciple, som hørte det, sagde nu: »Det er hård tale; hvem kan holde ud at høre på det?« ... Efter dette var der mange af hans disciple, der forlod ham, og de fulgtes ikke mere med ham.« ⁸

At spise hans kød og drikke hans blod er et slående udtryk for, hvor meget vi må bringe Frelseren ind i vores liv – selve vores væsen – at vi må blive ét. Hvordan sker det?

For det første forstår vi, at Jesus ved at ofre sit kød og blod sonede for vores synder og overvandt døden, både fysisk og åndeligt. ⁹ Derfor spiser vi tydeligvis af hans kød og drikker hans blod, når vi fra ham modtager forsoningens kraft og velsignelser.

Kristi lære forklarer, hvad vi må gøre for at modtage den forsonende nåde. Det er at tro og have tro på Kristus, omvende sig og blive døbt og modtage Helligånden, »og da får I forladelse for jeres synder ved ild og ved Helligånden.« ¹⁰ Det er porten, vores adgang til Frelserens forsonende nåde og den snævre og trange sti, som fører til hans rige.

»For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv ...

Se nu, dette er Kristi lære og Faderens og Sønnens og Helligåndens eneste og sande lære, de, som er én Gud uden ende.«¹¹

Symbolikken i nadveren er smuk, når man tænker over den. Brødet og vandet repræsenterer hans kød og blod, som er det levende brød og det levende vand,¹² og det minder os gripende om den pris, han betalte for at forløse os. Når brødet brydes, mindes vi, at Frelseren blev gennemboret i kødet. Ældste Oaks har engang sagt, at »fordi det er brudt og gennemboret, bliver hvert stykke brød unikt, akkurat som de mennesker, der tager det, er unikke. Vi har alle forskellige synder at omvende os fra. Vi har alle forskellige behov for at blive styrket gennem Herren Jesu Kristi forsoning, som vi mindes i denne ordinance.«¹³ Når vi drikker vandet, tænker vi på det blod, han udgød i Getsemane og på korset og på dets helliggørende kraft.¹⁴ Idet vi ved, at »intet urent kan komme ind i hans rige«, beslutter vi os for at være blandt dem, »der har vasket deres klæder i [Frelserens] blod på grund af deres tro og omvendelse fra alle deres synder og deres trofasthed til enden.«¹⁵

Jeg har talt om at modtage Frelserens forsonende nåde for få borttaget vores synder og dens pletter i os. Men i overført betydning har det at spise hans kød og drikke hans blod endnu en betydning, og det er at gøre Kristi egenskaber og karakter til en del af os ved at aflægge det naturlige menneske og blive hellige »ved Herren Kristi forsoning«.¹⁶ Når vi nyder nadverbrødet og vandet hver uge, vil vi stå os godt ved overveje, hvor helt og holdent vi må inkorporere hans karakter og hans

syndfri levevis i vores liv og væren. Jesus havde ikke kunnet sone for andres synder, hvis han ikke selv var syndfri. Eftersom retfærdigheden ikke havde noget krav på ham, kunne han tilbyde sig selv som betaling for os og derved vise nåde. Når vi husker og ærer hans sonoffer, bør vi også tænke over hans syndfri liv.

Dette indebærer et behov for en ihærdig stræben fra vores side. Vi kan ikke stille os tilfredse med at forblive, som vi er, men må konstant bevæge os fremad i tro og mod »en vækst, der kan rumme Kristi fylde.«¹⁷ Ligesom kong Lamoni far i Mormons Bog må vi være villige til at aflægge alle vores synder¹⁸ og fokusere på, hvad Herren forventer af os individuelt og kollektivt.

For nylig fortalte en ven mig om en oplevelse, han havde, da han tjente som missionspræsident. Han havde

været igennem en operation, der krævede flere ugers restitution. Mens han kom sig, brugte han sin tid til at søge i skrifterne. En eftermiddag, hvor han grundede over Frelserens ord i det 27. kapitel i 3 Nefi, døde han hen. Han fortalte derefter:

»Jeg faldt ind i en drøm, hvor jeg fik vist et levende panoramasyn over mit liv. Jeg blev vist mine synder, dårlige valg, de gange ... jeg havde været utålmodig med mennesker, plus undladelsen af de gode ting, jeg kunne have sagt eller gjort ... Det var en omfattende ... gennemgang af mit liv på blot nogle få minutter, men det virkede meget længere. Jeg vågnede opskræmt og ... faldt straks ned på mine knæ ved siden af sengen og begyndte at bede, jeg tryglede om tilgivelse, jeg øste mit hjertes følelser ud på en måde, jeg aldrig havde gjort tidligere.

Inden min drøm vidste jeg ikke, jeg stod i så stort et omvendelsesbehov. Mine mangler og svagheder stod pludselig så skærende klart for mig, at kløften mellem den person, jeg var, og Guds hellighed og godhed virkede mange millioner meter bred. I min bøn den sene eftermiddag udtrykte jeg min dybeste taknemmelighed for vor himmelske Fader og Frelseren af hele mit hjerte for, hvad de har gjort for mig og de forhold, jeg nyder med min hustru og mine børn. Mens jeg lå på mine knæ, følte jeg også Guds kærlighed og nåde, der var meget håndgribelig, på trods af min følelse af uværdighed ...

Jeg kan sige, at jeg ikke har været helt den samme siden den dag ... Mit hjerte ændrede sig ... Det, der skete, var, at jeg udviklede en større empati for andre og deraf en større evne til at elske, koblet med en følelse af trang til at forkynde evangeliet ... Jeg kunne forholde mig til de budskaber om tro, håb og omvendelsens gave i Mormons Bog som aldrig før.¹⁹

Det er vigtigt at forstå, at denne gode mands tydelige åbenbaring om sine synder og mangler ikke gjorde ham

mismodig eller fik ham til at fortvivle. Ja, han følte sig forskrækket og angerfuld. Han følte tydeligt et behov for at omvende sig. Han følte sig ydmyg, og alligevel følte han taknemmelighed, fred og håb – ægte håb – på grund af Jesus Kristus, »det levende brød, som er kommet ned fra himlen«.²⁰

Min ven talte om den kløft, han så i sin drøm, mellem sit liv og Guds hellighed. *Hellighed* er det rette ord. At spise Kristi kød og drikke hans blod betyder, at man søger helligheden. Gud har sagt: »I skal være hellige, for jeg er hellig.«²¹

Enok kom med dette råd til os: »Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må omvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for intet urent kan bo der eller bo i hans nærhed; for på Adams sprog er hans navn Hellighedens Menneske, og navnet på hans Enbårne er Menneskesønnen, ja, Jesus Kristus.«²² Som dreng undrede jeg mig over, hvorfor Jesus ofte i Det Nye Testamente omtales (og omtalte sig selv) som Menneskesønnen, når han i virkeligheden er Guds Søn, men Enoks udtalelse gør det klart,

at denne omtale faktisk er en anerkendelse af hans guddommelighed og hellighed – han er søn af Hellighedens Menneske, Gud Faderen.

Hvis vi længes efter at blive i Kristus, og at han bliver i os,²³ så er hellighed det, vi søger, i både legeme og ånd.²⁴ Vi søger den i templet, hvorpå der står »Helliget Herren«. Vi søger den i vores ægteskab, familie og hjem. Vi søger den hver uge, når vi fryder os over Herrens hellige dag.²⁵ Vi søger den endda i dagligdagens detaljer: Vores tale, påklædning og tanker. Som præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi er et produkt af alt, vi læser, alt vi ser, alt vi hører og alt vi tænker.«²⁶ Vi søger hellighed, når vi dagligt tager vores kors op.²⁷

Søster Carol F. McConkie har sagt: »Vi ser de mange trængsler, fristelser og prøvelser, som kan trække os væk fra alt, der er dydigt og rosværdigt for Gud. Men vores jordiske oplevelser giver os mulighed for at vælge hellighed. Oftest er det de ofre, vi yder for at holde vores pagter, der helliggør os og gør os til hellige.«²⁸ Og til »de ofre, vi yder«, vil jeg tilføje den tjeneste, vi yder.

Vi ved, »at når [vi] er i [vores] medmenneskers tjeneste, er [vi] blot i [vores] Guds tjeneste.«²⁹ Og Herren minder os om, at sådan tjeneste er afgørende for hans liv og karakter: »For end ikke Menneskesønnen er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange.«³⁰ Præsident Marion G. Romney forklarede klogt: »Tjeneste er ikke noget, vi udholder her på jorden, således at vi kan gøre os fortjent til at leve i det celestiale rige. Tjeneste er selve grundlaget for et ophøjet liv i det celestiale rige.«³¹

Zakarias profeterede, at på dagen for Herrens tusindårsrige »skal der [selv] på hestenes bjælder stå Helliget Herren.«³² I den ånd satte de hellige

i disse dale påmindelsen »Helliget Herren« på tilsyneladende almindelige eller hverdagsagtige ting, såvel som på noget, der var mere direkte forbundet med religiøs udøvelse. Det blev indgraveret på nadverbægre og bakker og printet på Halvfjerdsers ordinationsattester og Hjælpeforeningens banner. »Helliget Herren« stod der også over udstillingsvinduerne på Zion's Cooperative Mercantile Institution, varehuset ZCMI. Man kunne finde det på hammerhoveder og trommer. »Helliget Herren« var indstøbt i metaldørhåndtagene i præsident Brigham Youngs hjem. Disse referencer til hellighed på tilsyneladende usædvanlige eller uventede steder kan virke malplaceret, men de antyder præcis, hvor omsiggribende og konstant vores fokus på hellighed må være.

At spise af Frelserens kød og drikke hans blod betyder at lukke alt ude af vores liv, der ikke er overensstemmende med en kristuslignende karakter, og at gøre hans egenskaber til vores. Det er den dybere mening med omvendelse, ikke blot at vende sig fra synd, men også fra da at bringe »sit hjerte og sin vilje i harmoni med Gud«³³. Som det skete for min ven i hans åbenbarende drøm, vil Gud vise os vores fejl og mangler, men han vil også hjælpe os med at vende svaghed til styrke.³⁴ Hvis vi oprigtigt spørger:

»Hvad mangler jeg så?«³⁵ vil han ikke overlade os til gætværk, men han vil i kærlighed svare med vores lykke for øje. Han vil give os håb.

Det er en krævende bestræbelse, og den ville være forfærdeligt skræmmende, hvis vi stod alene i vores stræben efter hellighed. Men den stor-slåede sandhed er, at vi ikke er alene. Vi har Guds kærlighed, Kristi nåde, Helligåndens trøst og vejledning og fællesskab med og opmuntring fra de andre hellige i Kristus. Lad os ikke stille os tilfredse med, hvor vi er, men lad os heller ikke miste modet. En enkel, men tankevækkende hymne tilskynder os:

Tag jer tid til at være hellig, verden drøner af sted;

Brug meget tid i løndom med Jesus.

Ved at se hen til Jesus bliver I som ham, jeres venner vil se lighed med ham i jeres opførsel.³⁶

Jeg bærer vidnesbyrd om Jesus Kristus, »det levende brød, som ... [kom] ned fra himlen,«³⁷ og at »den, der spiser [hans] kød og drikker [hans] blod, har evigt liv,«³⁸ i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 6:9.
2. Se Joh 6:26.
3. Joh 6:27.
4. Joh 6:48-51.
5. Joh 6:52.
6. Joh 6:53-55.

7. Joh 6:56-57.

8. Joh 6:60, 66. Det var ved denne lejlighed, at Frelseren spurgte sine apostle: »Vil I også gå jeres vej?« (Joh 6:67). Simon Peter svarede ham på vegne af De Tolv med resolut tro: »Herre, hvem skal vi gå til? Du har det evige livs ord, og vi tror, og vi ved, at du er Guds hellige« (Joh 6:68-69). Jeg ved ikke, om Peter og hans brødre på det tidspunkt bedre forstod, hvad Herren underviste om, end de disciple, der nu forlod Mesteren, men Peter vidste med et sikkert vidnesbyrd fra Ånden, at Jesus var Kristus, den levende Guds Søn (se også Matt 16:15-17), og at frelse ikke var at finde andre steder. Han var derfor fuldt ud opsat på at følge Jesus uanset hvad. Hvis han havde spørgsmål, ville de blive besvaret, når tiden var inde, men han ville ikke blive talt fra sin loyalitet over for Guds Søn – han var et vidunderligt eksempel for os alle.

9. Se Luk 22:44; Hebr 13:12; Mosi 3:7; 15:7-8; Alma 7:13; L&P 19:18; 38:4; 45:4-5.

10. 2 Ne 31:17.

11. 2 Ne 31:20-21.

12. Se Joh 4:10.

13. Dallin H. Oaks, »Introductory Message«, tale holdt ved seminar for nye missionspræsidenter, 25. juni 2017, s. 2.

14. Se Moses 6:60.

15. 3 Ne 27:19; se også Moro 10:32-33.

16. Mosi 3:19.

17. Ef 4:13.

18. Se Alma 22:18.

19. Personlig breveksling.

20. Joh 6:51.

21. 1 Pet 1:16.

22. Moses 6:57.

23. Se Joh 6:56.

24. Se Rom 12:1.

25. Se Es 58:13.

26. *Teachings of Thomas S. Monson*, komp. Lynne F. Cannegieter, 2011, s. 267.

27. Se JSO, Matt 16:25-26; Luk 9:23; 14:27-30; JST, King James, Luk 14:27-28 (i Luk 14:27, fodnote b); JST, King James, Luk 14:31 (i Luk 14:30, fodnote a).

28. Carol F. McConkie, »Hellighedens skønhed«, *Liahona*, maj 2017, s. 10.

29. Mosi 2:17.

30. Alma 10:45; se også Alma 34:28.

31. Marion G. Romney, »Uafhængighedens celestiale natur«, *Liahona*, mar. 2009, s. 19.

32. Zak 14:20.

33. Bible Dictionary, »Repentance«.

34. Se Eter 12:27.

35. Matt 19:20.

36. William D. Longstaff, »Take Time to Be Holy«, *The United Methodist Hymnal*, 1989, nr. 395.

37. Joh 6:51.

38. Joh 6:54.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

Så vær da fuldkomne – i sidste ende

Hvis vi holder ud til enden, så vil vores forædling blive færdig og komplet engang i evigheden.

Skrifterne blev skrevet for at velsigne og opmuntre os, og det gør de sandelig. Vi takker himlen for hvert eneste kapitel og vers, vi nogen sinde har fået. Men har I lagt mærke til, at der indimellem dukker en passage op, der minder os om, at vi *kommer* lidt til kort? Bjergprædikenen begynder for eksempel med de beroligende saligprisninger, men i de efterfølgende vers får vi – blandt andet – ikke alene at vide, at vi ikke må slå ihjel, vi må heller ikke være vrede. Vi får ikke alene at vide, at vi må ikke bryde et ægteskab, men vi må heller ikke have urene tanker. Dem, der beder om den, skal vi give vores kjortel og kappen med. Vi skal elske vores fjender, velsigne dem, som forbander os og gøre godt mod dem, der hader os.¹

Hvis det er jeres skriftstudium om morgenen, og hvis I efter bare at have læst så langt er ret sikre på, at I ikke får gode karakterer i jeres evangeliske karakterbog, så er det sidste bud i rækken nok det, der slår det helt fast: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!«² Med den afsluttende bydeform får vi bare lyst til at gå tilbage i seng og trække dynen op

over hovedet. Sådanne himmelske mål synes umulige at nå. Men Herren ville aldrig give os et bud, som han vidste, vi ikke kunne holde. Lad os se, hvordan dette dilemma stiller os.

Rundt om i Kirken hører jeg mange kæmpe med dette problem: »Jeg er bare ikke god nok.« »Jeg kommer til kort.« »Jeg kan ikke leve op til det.« Jeg hører det fra teenagere. Jeg hører det fra missionærer. Jeg hører det fra nyomvendte. Jeg hører det fra livslange medlemmer. Som en indsigtfuld sidste

dages hellig, søster Darla Isackson, har sagt, er det på en eller måde lykkedes Satan at få pagter og bud til at lyde som forbandelser og fordømmelser. For nogle har han vendt idealerne og inspirationen i evangeliet til noget, der får dem til at føle selvlede og elendighed.³

Det, jeg nu siger, er på ingen måde en fornægtelse eller fornedrelse af noget som helst bud, Gud nogen sinde har givet os. Jeg tror på hans fuldkommenhed, og jeg ved, at vi er hans åndelige børn med guddommeligt potentiale til at blive, som han er. Jeg ved også, at som børn af Gud bør vi ikke fornede eller sværte os selv til, som om det at slå os selv i hovedet på en eller anden måde gør os til den person, Gud ønsker, vi bliver. Nej! Med en villighed til altid at omvende os og et stærkt ønske om større retfærdighed i hjertet håber jeg, at vi kan forfølge vores personlige fremskridt på en måde, der ikke giver os mavesår eller anoreksi, depression eller ødelagt selvværd. Det er *ikke* det, Herren ønsker for primarybørnene eller nogen som helst anden, der oprigtigt synger: »Jeg prøver at bli' som Jesus.«⁴

Må jeg for at sætte dette emne i kontekst minde os alle om, at vi lever i en falden verden, og for nuværende er vi et faldent folk. Vi er i det telestiale rige, og det staves med et *t* og ikke et *c*. Som præsident Russell M. Nelson har sagt, er fuldkommenhed her i jordelivet stadig »i vente«. ⁵

Derfor tror jeg ikke, at Jesus havde til hensigt, at hans forkyndelse om dette emne skulle være en verbal hammer til at slå os med på grund af vores mangler. Nej, jeg tror, at hans hensigt var, at det skulle være en hyldelse til, hvem og hvad Gud, den evige Fader, er, og hvad vi kan opnå med ham i evigheden.

Trods alt er jeg taknemmelig for at vide, at på trods af *mine* ufuldkommenheder så er Gud i det mindste fuldkommen – han er i det mindste for eksempel i stand til at elske sine fjender, for alt for ofte er I og jeg på grund af det »naturlige menneske« ⁶ i os nogle gange den fjende. Hvor er jeg taknemmelig for, at Gud i det mindste kan velsigne dem, som trodser ham, for uden at ville det eller gøre det bevidst trodser vi ham *alle* sommetider. Jeg er taknemmelig for, at Gud er fuld af nåde og fred, for jeg har brug for nåde, og verden har brug for fred. Og selvfølgelig gælder alt det, vi siger om Faderens dyder, også hans enbårne Søn, som levede og døde med samme fuldkommenhed.

Jeg skynder mig at sige, at fokus på Faderens og Sønnens fortræffelighed frem for vores egne fejl ikke retfærdiggør, at vi lever udisciplineret eller sænker vores standarder en tøddel. Nej, lige fra begyndelsen har evangeliet været »for at udruste de hellige ... indtil vi [bliver] et fuldvoksnet menneske, en vækst, som kan rumme Kristi fylde.« ⁷ Jeg giver blot udtryk for, at mindst et formål med et skriftsted eller et bud kan være at minde os om, hvor herlig »Kristi fylde« ⁸ egentlig er, og inspirere os til

større kærlighed til og beundring af ham og et større ønske om at blive som ham.

»Ja, kom til Kristus, og bliv fuldkomment gjort i ham,« bønfaller Moroni. »[Elsk] Gud af al jeres kraft, sind og styrke, da ... *ved hans nåde kan [I] blive fuldkomne i Kristus.*« ⁹ Vores eneste håb om sand fuldkommenhed ligger i at modtage den som en gave fra himlen – vi kan ikke selv gøre os »fortjent« til det. Derfor tilbyder Kristi nåde os ikke blot frelse fra sorg og synd og død, men også frelse fra vores egen vedvarende selvkritik.

Lad mig bruge én af Frelserens lignelser til at sige dette på en lidt anden måde. En tjener skyldte kongen 10.000 talenter. Da kongen hørte sin tjeners bøn om henstand og nåde ... »fik den tjeners herre medynk med ham og ... eftergav ... gælden.« Men derefter ville den samme tjener ikke tilgive en medtjener, der skyldte ham 100 denarer. Da kongen hørte om dette, sagde han bedrøvet til den tjener, han havde tilgivet: »Burde du så ikke også forbarme dig over din medtjener, ligesom jeg forbarmede mig over dig?« ¹⁰

Der er delte meninger blandt de lærde om de monetære værdienheder,

der nævnes her – og tilgiv mig henvisningen til amerikansk valuta – men for at gøre regnestykket lettere, hvis den mindre 100 denarer store gæld svarer til 100\$ i vore dage, så må gælden på de 10.000 talenter, der blev eftergivet kvit og frit, ligge i omegnen af en milliard dollars – eller mere!

Som personlig gæld er det et astronomisk beløb og helt udover vores fatteevne. (Ingen kan shoppe for så meget!) Hvad angår formålet med denne lignelse, er det *meningen*, at det skal være ufatteligt, det er *meningen*, at det overgår vores fatteevne, for slet ikke at tale om vores evne til at betale tilbage. Det er, fordi det ikke er en historie i Det Nye Testamente om to tjenere, der ikke kommer overens. Det er en historie om os, den faldne menneskelige familie, alle dødelige skyldnere, overtrædere og fanger. Hver eneste af os er en skyldner, og kendelsen lød på fængsel for enhver af os. Og der måtte vi alle forblive, hvis det ikke havde været for en Konges nåde, som sætter os fri, fordi han elsker os og er »bevæget af medfølelse med os.« ¹¹

Jesus bruger en ufattelig målestok her, fordi hans sonoffer er en

ubegribelig gave til en ufattelig pris. Det er for mig at se, i det mindste en del af meningen bag Jesu opfordring til os om at være fuldkomne. Vi kan måske endnu ikke demonstrere fuldkommenhed på 10.000-talent-niveauet, som Faderen og Sønnen har opnået, men det er *ikke* for meget af dem at bede os om at være lidt mere guddommelige i små ting, som hvordan vi taler og handler, elsker og tilgiver, omvender og forbedrer os, i det mindste på 100-denar-niveauet af fuldkommenhed, som det helt klart er indenfor vores rækkevidde at opnå.

Mine brødre og søstre, bortset fra Jesus er der ikke nogen, der har taget denne rejse på jorden, vi følger, helt pletfrit, så lad os, mens vi er her på jorden, stræbe efter konstant at blive bedre uden at blive sygeligt optaget af det, som adfærdsforskere kalder »giftig perfektion«. ¹² Vi bør undgå den sidste overdrevne forventning til os selv, til andre, og lad mig tilføje dem, der er kaldet til at tjene i Kirken – hvilket for sidste dages hellige vil sige *alle*, for vi er alle kaldet til at tjene et eller andet sted.

I samme forbindelse skrev Lev Tolstoj engang om en præst, der blev kritiseret af en i hans menighed for ikke at leve så stringent, som han burde, og kritikeren konkluderede således, at de principper, som den fejlbarlige præst forkyndte, derfor også måtte være fejlbehæftede.

Som svar på den kritik sagde præsten: »Se på mit liv nu og sammenlign det med mit tidligere liv. Du vil se, at jeg prøver at efterleve den sandhed, jeg forkynder.« Ude af stand til at leve op til de høje idealer, han har belært om, indrømmer præsten, at han har fejlet. Men han udbryder:

»Angrib mig, [hvis du ønsker det,] det gør jeg selv, men angrib [ikke] ... den vej, jeg følger ... Dersom jeg kender vejen hjem, [men] vandrer fordrunken ad den, bliver vejen da mindre rigtig af, at jeg dingler fra side til side? ...

Råb ikke hånligt, »Se på ham! ... Der kravler han ind i en sump! Vær ikke skadefro, men giv mig ... jeres hjælp [til enhver, som forsøger at vandre ad vejen tilbage til Gud].« ¹³

Brødre og søstre, vi stræber alle efter at leve et mere kristuslignende liv, end vi almindeligvis har held med. Hvis vi ærligt indrømmer det og prøver at blive bedre, gør det os ikke til hyklere, men til mennesker. Må vi nægte at lade vores menneskelige tåbelighed og det, at selv den bedste blandt os uundgåeligt kommer til kort, gøre os kyniske omkring evangeliets sandheder, Kirkens sandhed, vores fremtidshåb eller muligheden for guddommelighed. Hvis vi holder ud, så vil vores forædning blive færdig og komplet engang i evigheden – som er betydningen af *fuldkommenhed* i Det Nye Testamente. ¹⁴

Jeg vidner om den storslåede skæbne, der er gjort mulig for os ved Herren Jesu Kristi forsoning, han som selv fortsatte »fra nåde til nåde«, ¹⁵ indtil han i sin udødelighed ¹⁶ modtog en fuldkommen fylde af celestial herlighed. ¹⁷ Jeg vidner om, at han i denne og hver eneste time rækker sine naglemærkede hænder frem mod os med den samme nåde, holder fast i os og opmuntrer os, men nægter at slippe os, indtil vi er sikkert hjemme i vores himmelske Forældres favn. Mod et sådant fuldkomment øjeblik fortsætter jeg om end kluntet med at stræbe. For så fuldkommen en gave fortsætter jeg om end utilstrækkeligt med at takke. Jeg gør det i hans navn, navnet på selve Fuldkommenheden, ham, der aldrig selv har været kluntet eller utilstrækkelig, men som elsker alle os, der er det, ja, i Herren Jesu Kristi navn, amen. ■

NOTER

1. Se Matt 5:1-47.
2. Matt 5:48.
3. Se Darla Isackson, »Satan's Counterfeit Gospel of Perfectionism«, *Meridian Magazine*, 1. juni 2016, ldsmag.com.
4. »Jeg prøver at bli' som Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 40-41.
5. Se Russell M. Nelson, »Fuldkommengørelse venter«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 86-88.
6. Mosi 3:19.
7. Ef 4:12-13.
8. Ef 4:13.
9. Moro 10:32; fremhævelse tilføjet.
10. Se Matt 18:24-33.
11. L&P 121:4.
12. Se Joanna Benson og Lara Jackson, »Nobody's Perfect: A Look at Toxic Perfectionism and Depression«, *Millennial Star*, 21. mar. 2013, millennialstar.org.
13. »The New Way«, *Leo Tolstoy: Spiritual Writings*, udv. Charles E. Moore, 2006, s. 81-82.
14. For en oplysende behandling af betydningen af det græske ord, der er brugt i Det Nye Testamente for *fuldkommen* (»teleios«), henvises til præsident Russell M. Nelsons tale ved oktoberkonferencen 1995 »Fuldkommengørelse venter« (*Stjernen*, jan. 1996, s. 86-87).
15. L&P 93:13.
16. Se Luk 13:32.
17. Se L&P 93:13.

Præsenteret af præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Brødre og søstre, jeg vil nu præsentere Kirkens generalautoriteter, områdehalvfjerdere og præsidentskaber for Kirkens organisationer for jer til opretholdelse.

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring

som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Russell Marion Nelson som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det kvorum: Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen, Ronald A. Rasband, Gary E. Stevenson og Dale G. Renlund.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Ældsterne Donald L. Hallstrom og Richard J. Maynes er blevet afløst fra at tjene som medlemmer af De Halvfjerdts' Præsidium.

Alle, som ønsker at vise påskønnelse til disse brødre for den indsats, de har ydet, kan gøre det med en opløftet hånd.

Det foreslås, at vi opretholder ældsterne Juan A. Uceda og Patrick Kearon, der er blevet kaldet til at tjene som medlemmer af De Halvfjerdts' Præsidium.

De, der er villige til at opretholde disse brødre i deres nye opgave, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi med tak for deres hengivne virke afløser ældsterne Stanley G. Ellis, Larry R. Lawrence og

W. Craig Zwick som generalautoriteter og giver dem emeritusstatus.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke tak til disse brødre for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi afløser følgende som områdehalvfjerdere: Pedro U. Adduru, Detlef H. Adler, Angel H. Alarcon, Winsor Balderrama, Robert M. Call, Christopher Charles, Gene R. Chidester, Ralph L. Dewsnup, Ángel A. Duarte, Peter F. Evans, Francisco D.N. Granja, Yuriy A. Gushchin, Clifford T. Herbertson, Aniefiok Udo Inyon, Luiz M. Leal, Alejandro Lopez, L. Jean Claude Mabaya, Declan O. Madu, Alexander T. Mestre, Jared R. Ocampo, Andrew M. O’Riordan, Jesús A. Ortiz, Abenir V. Pajaro, Siu Hong Pon, Robert C. Rhien, Jorge Luis Romeu, Jorge L. Saldívar, Ciro Schmeil, Alin Spannaus, Moroni B. Torgan, Steven L. Toronto og Ricardo Valladares.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder Torben Engbjerg som områdehalvfjerdere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og præsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

De, der stemte imod nogen af forslagene, bedes kontakte deres stavspræsident.

Brødre og søstre, vi er taknemlige for jeres fortsatte tro og bønner for Kirkens ledere. ■

Ældste Gary E. Stevenson
De Tolv Apostles Kvorum

Åndelig formørkelse

Lad ikke livets forstyrrelser formørke himlens lys.

Den 21. august i år skete der to sjældne begivenheder, der fangede folks opmærksomhed over hele jorden. Den første var vores elskede profets, præsident Thomas S. Monsons 90-års fødselsdag. På det tidspunkt var jeg på en opgave i stillehavsområdet og var begejstret over, at de hellige i Australien, Vanuatu, New Zealand og Fransk Polynesien ikke kun var klar over hans personlige milepæl, men de glædede sig også over at kunne fejre den. Jeg følte mig heldig ved at tage del i deres varme udtryk for tro og kærlighed til denne store mand. Hvilken inspiration det er at se den forbindelse, som de sidste dages hellige deler med deres profet.

Selvfulgt beskrev præsident Monson, der er opmærksom på dem, der gerne vil ønske ham til lykke med fødselsdagen, en ideel fødselsdagsgave: »Find nogen, der har det svært eller er syg eller ensom og gør noget for dem. Det er alt, jeg beder om.«¹ Vi elsker og opretholder dig, præsident Monson.

Solformørkelse

Den anden sjældne og himmelske begivenhed, der fandt sted samme dag og fængslede millioner verden over, var en total solformørkelse. Det er første gang i 99 år, at en sådan formørkelse har bevæget sig over hele USA.² Har I nogensinde set en solformørkelse?

Måske kan jeg beskrive det lidt mere indgående.

En total solformørkelse sker, når månen bevæger sig mellem jorden og solen og næsten fuldstændigt blokerer for alt lys fra solens overflade.³ Det faktum, at det kan ske, er et under for mig. Hvis I forestiller jer solen på størrelse med et almindeligt cykelhjul, så er månen til sammenligning knap på størrelse med en lille bitte sten.

Hvordan er det muligt, at selve kilden til vores varme, lys og liv i så stor grad kan blive dækket af noget, der i sammenligning er så lille bitte?

Selvom solen er 400 gange større end månen, så er den også 400 gange længere væk fra jorden.⁴ Fra jordens perspektiv får denne geometri solen

og månen til at se ud til at være samme størrelse. Når de to står direkte på linje, ser det ud som om, at månen dækker hele solen. De af mine venner og familie, der var i området med total solformørkelse, beskrev, hvordan lys blev erstattet af mørke, stjernerne viste sig, og fuglene holdt op med at synge. Luften blev kold, da temperaturen ved en solformørkelse kan falde med mere end 11 grader celsius.⁵

De beskrev en følelse af ærefrygt, forbløffelse og endda nervøsitet, da de vidste, at en formørkelse kan medføre visse farer. Men de udviste alle forsigtighed for at forhindre permanente øjenskader eller »formørkelsesblindhed« under formørkelsen. Sikkerheden var mulig, fordi de brugte briller, der var udstyret med nogle særlige glas med filtre, der beskyttede øjnene mod potentiel skade.

Analogien

På samme måde som den meget lille måne kan blokere for den storlåede sol, hvorved den lukker af for dens lys og varme, kan en *åndelig* formørkelse forekomme, når vi lader små og besværlige hindringer – dem, vi møder hver dag – komme så tæt på, at de blokerer for storheden, klarheden og varmen fra Jesu Kristi lys og hans evangelium.

Ældste Neal A. Maxwell byggede videre på den analogi, da han sagde: »Selv noget så småt som en mands tommelfinger kan, når den holdes nær på øjet, for ham skjule den meget store sol. Men solen er der stadig. Blindheden forårsages af manden selv. Når vi trækker andre ting for tæt på og sætter dem først, dækker vi for vores syn til himlen.«⁶

Ingen af os ønsker bevidst at dække for vores syn til himlen eller lade en åndelig formørkelse forekomme i vores

liv. Lad mig fortælle om noget, der kan hjælpe os til at forhindre åndelig formørkelse i at forårsage permanent åndelig skade.

Evangeliske briller: Bevar et evangelisk perspektiv

Kan I huske min beskrivelse af de særlige briller, der blev brugt til at beskytte dem, der så solformørkelsen, mod øjenskade eller tilmed blindhed? Når man ser på en åndelig solformørkelse gennem Åndens beskyttende og filtrerende glas, får vi et evangelisk perspektiv, der således beskytter os mod åndelig blindhed.

Lad os se på nogle eksempler. Med profeternes ord i vores hjerte og Helligånden som vores vejleder kan vi kigge på et delvist blokeret himmelsk lys gennem »evangeliske briller« og undgå at blive skadet af en åndelig formørkelse.

Så hvordan tager vi evangeliske briller på? Her er nogle eksempler: Vores evangeliske briller fortæller os, at Herren ønsker, at vi tager del i nadveren hver uge, og at han ønsker, at vi studerer skrifterne og dagligt beder. De fortæller os også, at Satan vil friste os til ikke at gøre det. Vi ved, at hans dagsorden søger at fratage os vores handlefrihed gennem forstyrrelser og verdslige fristelser. Selv på Jobs tid var der nogen, der måske også oplevede en åndelig formørkelse, og de blev beskrevet som dem, der »løber ... ind

i mørke, ved middagstid famler de sig frem, som var det nat.«⁷

Brødre og søstre, når jeg taler om at se gennem evangeliske briller, så vid, at jeg ikke foreslår, at vi ikke anerkender eller drøfter de udfordringer, vi står over for, eller at vi vandrer rundt lykkeligt uvidende om de fælder og onder, som fjenden har lagt foran os. Jeg taler ikke om at bære skyklapper – men lige det modsatte. Jeg foreslår, at vi ser på vores udfordringer gennem evangeliets glas. Ældste Dallin H. Oaks har sagt, at »perspektiv er evnen til at se al relevant information i et meningsfuldt forhold.«⁸ Et evangelisk perspektiv udvider vores syn til et evigt syn.

Når I tager jeres evangeliske briller på, finder I et større perspektiv, fokus og klarsyn på, hvordan I tænker på jeres prioriteter, jeres problemer, jeres fristelser, ja, endog jeres fejltagelser. I vil se et klarere lys, I ikke kunne se uden dem.

Ironisk nok er det ikke det eneste negative, der kan forårsage åndelig formørkelse i vores liv. Ofte kan beundringsværdige eller positive bestræbelser, som vi dedikerer os til, blive trukket så tæt på, at de skygger for evangeliets lys og medfører mørke. Disse farer eller forstyrrelser kan omfatte uddannelse og fremgang, magt og indflydelse, ambition, endda talenter og gaver.

Præsident Dieter F. Uchtdorf har sagt, »at enhver dyd kan, når den overdrives, blive til en last ... Der kommer et tidspunkt, hvor milesten kan blive møllesten og ambitioner en lænke om halsen.«⁹

Lad mig komme med nogle mere detaljerede eksempler, der kan blive katalysatorer til at undgå vores egen åndelige formørkelse.

De sociale medier

For nogle måneder siden talte jeg ved BYU's Kvindekongress. Jeg beskrev, hvordan teknologi, deriblandt

de sociale medier, letter spredningen af »kundskaben om en frelser ... blandt alle folkeslag, stammer, tungemål og folk.«¹¹ Disse teknologier omfatter Kirkens hjemmesider såsom LDS.org og Mormon.org, mobilapps såsom Evangelisk bibliotek, Mormon Channel, LDS Tools og Family Tree og sociale medieplatforme, deriblandt Facebook, Instagram, Twitter og Pinterest. Disse platforme har genereret hundrede millioner af synes godt om, delinger, visninger, retweets og pins og er blevet meget effektive og virkningsfulde i at dele evangeliet med familie, venner og bekendte.

Til trods for alle disse dyder og passende brug af disse teknologier er der risici forbundet med dem. Når de bliver trukket for tæt på, kan de udsætte os for en åndelig formørkelse og potentielt blokere for evangeliets strålende lys og varme.

Brugen af de sociale medier, mobilapps og -spil kan tage enormt meget tid og kan reducere rigtige ansigt til ansigt-samtaler. Tabet af personlige samtaler kan påvirke ægteskaber, erstatte værdifulde åndelige praksisser og kvæle udviklingen af sociale færdigheder, især blandt de unge.

To andre risici ved de sociale medier er en idealiseret virkelighed og ødelæggende sammenligninger.

Mange (om ikke alle) af de billeder, der bliver slået op på de sociale medier, viser livet fra dets bedste side – ofte meget urealistisk. Vi har alle set de smukke billeder af indretning af hjemmet, vidunderlige feriesteder, smilende selfies, overdådig madforberedelse og billeder af tilsyneladende uopnåelige kropsidealer.

Her er for eksempel et billede, som I ville kunne se på nogens sociale mediekonto. Men det fanger ikke helt *hele* billedet af, hvad der *faktisk* sker i det virkelige liv.

En sammenligning af vores eget tilsyneladende middelmådige liv med andres velredigerede, perfekte, fremstillede liv, som det bliver præsenteret på de sociale medier, får os til at føle os mismodige, misundelige, ja, endog som en fiasko.

En person, der har delt adskillige af sine egne posts, sagde, måske kun delvist i spøg: »Hvad er pointen med at være lykkelig, hvis man ikke poster det?«¹²

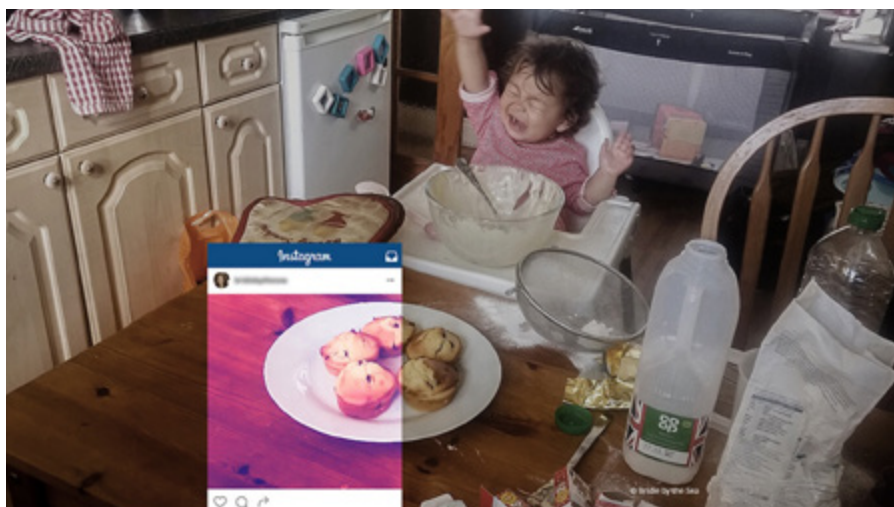

Som søster Bonnie L. Oscarson mindede os om denne formiddag, så afhænger succes i livet ikke af, hvor mange synes godt om vi får, eller hvor mange venner eller følgere vi har på de sociale medier. Det har i stedet noget at gøre med at skabe meningsfulde forhold til andre og tilføje lys til deres liv.

Forhåbentlig kan vi lære at være mere jordnære, finde mere humor og opleve færre skuffelser, når vi står over for billeder, der der portrætterer en idealiseret virkelighed, og som alt for ofte fører til ødelæggende sammenligninger.

Sammenligninger er tilsyneladende ikke blot et tegn på vores tid, men fandtes også i tidligere tider. Apostlen Paulus advarede folket på sin tid, fordi de »måler og sammenligner sig ... med sig selv, uforstandige som de er.«¹³

Lad os med så megen passende og inspireret anvendelse af teknologi bruge den til at undervise, inspirere og løfte os op og opmuntre andre til at blive deres bedste – i stedet for at vise vores idealiserede virtuelle person. Lad os også undervise om og vise den

Billedet lagt på de sociale medier fangede ikke hele billedet af, hvad der faktisk skete i det virkelige liv.

retskafne brug af teknologi til den opvoksende slægt og advare dem mod de tilhørende farer og den destruktive brug af den. Når man ser på de sociale medier gennem evangeliets glas, kan man forhindre det i at blive en åndelig formørkelse i vores liv.

Stolthed

Lad os nu tale om den ældgamle anstødssten, stolthed. Stolthed er det modsatte af ydmyghed, der er »villighed til at underkaste sig Herrens vilje«. ¹⁴ Når vi er stolte, har vi tendens til at give os selv æren i stedet for at give den til andre, deriblandt Herren. Stolthed er ofte konkurrencepræget; det er en tendens til at søge at opnå mere og forudsætte, at vi er bedre end andre. Stolthed resulterer i vrede og had; den får en til at bære nag eller til at tilbageholde tilgivelse. Stolthed kan dog blive opslugt i den kristuslignende egenskab, ydmyghed.

Forhold, selv til nær familie og vores kære, *især* til nær familie og vores kære – selv mellem mænd og hustruer – næres i ydmyghed og hindres af stolthed.

For mange år siden ringede en direktør for en stor detailhandel til mig for at tale om sit firma, der var ved at blive opkøbt af en af dets konkurrenter. Han og adskillige andre ansatte i hovedsædet var meget nervøse for, at de ville miste deres job. Da han vidste, jeg kendte den øverste ledelse i det opkøbende firma godt, spurgte han, om jeg både ville præsentere ham og give ham en god anbefaling, ja, endog arrangere et møde for ham. Han afsluttede så med følgende udtalelse: »Du ved, hvad man siger? »De sagtmodige skal forgå!«

Jeg tog hans kommentar for at være humoristisk ment. Jeg forstod joken. Men der var et vigtigt princip, som jeg følte i sidste ende ville være en hjælp

for ham. Jeg svarede: »Faktisk er det ikke det, man siger. Faktisk er det lige det modsatte. »De sagtmodige ... skal arve jorden«, ¹⁵ det er det, der står.«

I forhold til det, jeg har oplevet i Kirken såvel som i min professionelle karriere, så har nogle af de største, de mest effektive mennesker, jeg har kendt, været blandt de mest sagtmodige og ydmyge.

Ydmyghed og sagtmødighed passer som hånd i handske. Må vi huske på, at »ingen bortset fra den sagtmødige og ydmyge af hjertet er antagelig for Gud«. ¹⁶

Jeg beder om, at vi vil stræbe efter at undgå stolthedens åndelige formørkelse ved at favne ydmyghedens dyd.

Konklusion

Afslutningsvis er en solformørkelse i sandhed et forunderligt naturfænomen, hvor solens skønhed, varme og lys fuldstændigt kan dækkes af et forholdsvis ubetydeligt objekt, hvilket medfører mørke og kølighed.

Et lignende fænomen kan gentages åndeligt set, når ellers små og ubetydelige ting bliver trukket for tæt på og blokerer for Jesu Kristi evangeliums skønhed, varme og himmelske lys og erstatte det med koldt mørke.

Briller, der er designet til at beskytte synet hos dem i området med en total solformørkelse, kan forhindre permanente skader eller blindhed. ¹⁷ Evangeliske briller bestående af en kundskab og et vidnesbyrd om evangeliske principper og ordinancer, giver et evangelisk perspektiv, der på samme måde kan yde en stor åndelig beskyttelse og klarhed for nogen, der bliver udsat for farerne ved en åndelig formørkelse.

Hvis I opdager noget, der synes at blokere for evangeliets lys og glæde i *jeres* liv, så opfordrer jeg jer til at sætte det i et evangelisk perspektiv.

Se gennem et evangelisk brilleglas, og vær opmærksomme på ikke at lade ubetydelige og irrelevante ting i livet dække for jeres evige syn på den store plan for lykke. Lad kort sagt ikke livets forstyrrelser formørke himlens lys.

Vidnesbyrd

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at uanset hvilken hindring, der måtte blokere for vores udsyn til det evangeliske lys, så er lyset der stadig. Kilden til varme, sandhed og klarhed er Jesu Kristi evangelium. Jeg bærer vidnesbyrd om en kærlig himmelsk Fader, om hans Søn, Jesus Kristus, og om Sønnens rolle som vor Frelser og Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Thomas S. Monson, i Sarah Jane Weaver, »What Gift Does President Monson Want for His 90th Birthday?«, *Deseret News*, 17. aug. 2017, deseretnews.com.
2. Se Christina Zdanowicz og Judson Jones, »An Eclipse Will Cross the US for the First Time in 99 Years«, 4. juli 2017, cnn.com.
3. Se »Eclipse: Who? What? Where? When? and How?«, eclipse2017.nasa.gov.
4. Se EarthSky in Space, »Coincidence That Sun and Moon Seem Same Size?«, earthsky.org.
5. Se Brian Lada, »5 Surprising Effects the Total Solar Eclipse Will Have besides Darkness«, accuweather.com.
6. Neal A. Maxwell, *Of One Heart: The Glory of the City of Enoch*, 1975, s. 19.
7. Job 5:14.
8. Dallin H. Oaks, tale holdt ved et foredrag i Bonneville UV-stav i Salt Lake City i Utah, 8. feb. 2015.
9. Dieter F. Uchtdorf, »Det, der betyder mest«, *Liahona*, nov. 2010, s. 20.
10. Se Gary E. Stevenson, »The Knowledge of a Savior«, BYU's kvindekonference, 5. maj 2017.
11. Mosi 3:20.
12. Jade, »The Obsession of Creating a Picture-Perfect Life on Social Media«.
13. 2 Kor 10:12.
14. Se *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2007, s. 120-121.
15. Matt 5:5; 3 Ne 12:5.
16. Moro 7:44.
17. Se »Solar Eclipse and Your Eyes«, preventblindness.org.

Stephen W. Owen
Unge Mænds hovedpræsident

Omvendelse er altid positivt

Så snart vi sætter foden på stien til omvendelse, byder vi Frelserens forløsende kraft ind i vores liv.

For adskillige år siden overværede præsident Gordon B. Hinckley en amerikansk fodboldkamp på et college. Han var der for at annoncere, at stadionet ville blive navngivet efter holdets mangeårige, elskede træner, der skulle gå på pension. Holdet ønskede desperat en sejr for at ære deres træner. Præsident Hinckley blev inviteret ned i omklædningsrummet for at komme med nogle opmuntrende ord. Inspireret af hans ord gik holdet ud og vandt den kamp og sluttede sæsonen med flest vundne kampe.

I dag vil jeg gerne tale til alle, der bekymrer sig om, at de ikke vinder i livet. Sandheden er selvfølgelig, at vi »alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud«. ¹ Selvom der kan forekomme sæsoner uden nederlag inden for sport, er der ikke nogen i livet. Men jeg vidner om, at Frelseren Jesus Kristus udførte en fuldkommen forsoning og gav os omvendelsens gave – vores vej tilbage til et fuldkomment klart håb og et succesrigt liv.

Omvendelse bringer lykke

Vi tænker for ofte på omvendelse som noget forfærdeligt og deprimerende.

Men Guds plan er planen for lykke, ikke planen for elendighed! Omvendelse er opløftende og forædlende. Det er synd, der bringer ulykkelighed. ² Omvendelse er vores flugtvej! Som ældste D. Todd Christofferson har forklaret: »Uden omvendelse findes der ikke ægte fremskridt eller forbedring i tilværelsen ... Kun gennem omvendelse ... opnår [vi] adgang til Jesu Kristi forsonende

nåde og frelse. Omvendelse ... viser os hen mod frihed, selvtillid og fred.« ³ Mit budskab til alle – især de unge – er, at omvendelse altid er positivt.

Når vi taler om omvendelse, taler vi ikke blot om en indsats for selvforbedring. Virkelig omvendelse er mere end det – den er inspireret af tro på Herren Jesus Kristus og hans magt til at tilgive vores synder. Ældste Dale G. Renlund har sagt: »Uden Forløseren ... [bliver] omvendelse ... blot en tilpasning af elendig adfærd.« ⁴ Vi kan selv forsøge at ændre vores adfærd, men kun Frelseren kan fjerne vores skamletter og løfte vores byrder, hvilket gør os i stand til at følge lydighedens sti med selvtillid og styrke. Glæden ved omvendelse er mere end glæden ved at leve et anstændigt liv. Det er tilgivelsens glæde, at være ren igen og at komme nærmere på Gud. Når I har oplevet den glæde, kan intet mindre end det føles tilfredsstillende.

Sand omvendelse inspirerer os til at forpligte os til lydighed – en pagt, der begynder med dåb og fornyes hver uge ved Herrens måltid, nadveren. Der

modtager vi løftet om, at vi »altid må have hans Ånd hos os«,⁵ med al den glæde og fred, der kommer af at have hans konstante ledsagelse. Dette er frugten ved omvendelse, og det er det, der gør omvendelse glædelig!

Omvendelse kræver vedholdenhed

Jeg elsker lignelsen om den fortabte søn.⁶ Der er noget særligt ved det vendepunkt, hvor den fortabte søn »gik i sig selv«. Da han sad i en grisesti og ønskede, at han kunne »spise sig mæt i de bønner, som svinene åd«, gik det endelig op for ham, at han ikke kun havde spildt sin fars arv, men også sit eget liv. Med tro på, at hans far ville tage ham tilbage – hvis ikke som hans søn, så i det mindste som tjener – besluttede han sig for at lægge sin oprørske fortid bag sig og tage hjem.

Jeg har ofte tænkt over sønnens lange tur hjem. Var der tidspunkter, hvor han tøvede og tænkte: »Hvordan vil min far tage imod mig?« Måske tog han endda nogle skridt tilbage mod svinene. Forestil jer, hvor anderledes historien ville have været, hvis han havde givet op. Men tro fik ham til at fortsætte, og tro fik hans far til at blive ved med at holde øje og vente tålmodigt, indtil følgende endelig skete:

»Mens han endnu var langt borte, så hans far ham, og han fik medynk med ham og løb hen og faldt ham om halsen og kyssede ham.

Sønnen sagde til ham: Far, jeg har syndet mod himlen og mod dig. Jeg fortjener ikke længere at kaldes din søn.

Men faderen sagde til sine tjenere: Skynd jer at komme med den fineste festdragt og giv ham den på, sæt en ring på hans hånd og giv ham sko på fødderne ...

For min søn her var død, men er blevet levende igen, han var fortabt, men er blevet fundet.«

Omvendelse er for alle

Brødre og søstre, vi er alle fortabte. Vi må alle »gå i os selv« – for det meste mere end en gang – og vælge den sti, der fører hjem. Det er et valg, vi dagligt træffer i løbet af vores liv.

Vi forbinder ofte omvendelse med alvorlige synder, der kræver »en mægtig forandring«. Men omvendelse er for alle – dem, der vandrer på »forbudne stier, og [bliver] væk«,⁸ såvel som dem, der »er kommet ind på [den] snævre og trange sti« og nu må »trænge [sig] frem«. Lydighed får os både på den rette sti og holder os på stien. Det er for dem, der lige er begyndt at tro, dem, der har troet hele tiden og dem, der har brug for at begynde at tro igen. Som ældste David A. Bednar har sagt: »De fleste af os forstår godt, at forsoningen er til for syndere. Men jeg er ikke så sikker på, at vi ved og forstår, at forsoningen også er for hellige – for gode mænd og kvinder, som er lydige, værdige ... og som stræber efter at blive bedre.«¹⁰

For nyligt besøgte jeg en missionskole, hvor en gruppe helt nye

missionærer ankom. Jeg blev dybt bevæget, da jeg så dem og så lyset i deres øjne. De virkede så glade, lykkelige og begejstrede. Så slog en tanke mig: »De har oplevet tro til omvendelse. Derfor er de fyldt med glæde og håb.«

Jeg tror ikke, at det betyder, at de alle havde syndet alvorligt tidligere, men jeg tror, at de vidste, hvordan man omvender sig. De havde lært, at omvendelse er positivt, og de var klar til og ivrige efter at dele dette glædelige budskab med verden.

Det er det, der sker, når vi føler glæden ved omvendelse. Tænk på Enosh' eksempel. Han fik sin egen oplevelse, hvor han »gik i sig selv«, og efter hans »skyld [blev] fejlet bort«, vendte hans hjerte sig straks mod andres velfærd. Enosh brugte resten af sit liv på at indbyde folk til at omvende sig og frydede sig »ved det mere end ved det, der er af verden.«¹¹ Det gør omvendelse; det vender vores hjerte mod vores næste, fordi vi ved, at den glæde, vi føler, er for alle.

Omvendelse er en livslang stræben

Jeg har en ven, der voksede op i en mindre aktiv sidste dages hellig familie. Da han var en ung voksen, gik han også »i sig selv« og besluttede sig for at forberede sig til en mission.

Han blev en dygtig missionær. På hans sidste dag, inden han skulle hjem, interviewede missionspræsidenten ham og bad ham om at bære sit vidnesbyrd. Det gjorde han, og efter en tårevædet omfavnelse sagde præsidenten: »Ældste, du kan glemme eller benægte alt, du lige har båret vidnesbyrd om i løbet af nogle måneder, hvis du ikke fortsat gør det, der i første omgang har opbygget dit vidnesbyrd.«

Min ven fortalte mig senere, at han har bedt og læst skrifterne dagligt, siden han kom hjem fra sin mission. Ved konstant at »få næring gennem Guds gode ord« har det holdt ham »på den rette vej«. ¹²

I, der forbereder jer på en fuld-tidsmission, og I, der er på vej hjem, lyt! Det er ikke nok blot at få et vidnesbyrd, I skal bevare det og styrke det. Som alle missionærer ved, vil en cykel vælte, hvis I stopper med at træde i pedalerne, og hvis I ophører med at nære jeres vidnesbyrd, vil det blive svækket. Det samme princip gælder omvendelse – det er en livslang stræben, ikke en engangsoplevelse.

Til alle, der søger tilgivelse – unge, unge voksne, forældre, bedsteforældre og selv oldeforældre – jeg indbyder jer til at komme hjem. Det er nu, det er tid til at begynde. Udsæt ikke jeres omvendelses dag. ¹³

Når først I har taget den beslutning, så bliv ved med at følge stien. Vor Fader venter og længes efter at modtage jer. Hans arme er udstrakte »hele dagen lang« mod jer. ¹⁴ Belønningen er umagen værd.

Husk Nefis ord: »Derfor må I trænge jer frem med standhaftighed i Kristus og have et fuldkommen klart håb og en kærlighed til Gud og til alle mennesker. For se, hvis I trænger jer frem, idet I tager for jer af Kristi ord og holder ud til enden, se, så siger Faderen: I skal få evigt liv.« ¹⁵

Til tider føles rejsen lang; Det er trods alt en rejse mod evigt liv. Men det kan være en glædesfyldt rejse, hvis vi følger den med tro på Jesus Kristus og håb om hans forsoning. Jeg bærer vidnesbyrd om, at så snart vi sætter foden på stien til omvendelse, byder vi Frelserens forløsende kraft ind i vores liv. Den kraft vil gøre vores skridt sikre, udvide vores syn og forstærke vores forsæt om at fortsætte fremad, skridt for skridt, indtil den herlige dag, hvor vi endelig vender

tilbage til vores himmelske hjem og hører vor himmelske Fader sige til os: »Godt.« ¹⁶ I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Rom 3:23.
2. Se Alma 41:10.
3. D. Todd Christofferson, »Omvendelsens guddommelige gave«, *Liahona*, nov. 2011, s. 38.
4. Dale G. Renlund, »Omvendelse: Et glædeligt valg«, *Liahona*, nov. 2016, s. 122.
5. L&P 20:77.
6. Se Luk 15:11-32.
7. Alma 5:12.
8. 1 Ne 8:28.
9. 2 Ne 31:19, 20.
10. David A. Bednar, »Forsoningen og livets rejse«, *Liahona*, apr. 2012, s. 14.
11. Se En 1.
12. Moro 6:4.
13. Se Alma 13:27.
14. Jakob 6:4.
15. 2 Ne 31:20.
16. Matt 25:21.

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Den evige hverdag

Ydmyghed omkring, hvem vi er og Guds mål med os, er altafgørende.

Lige siden jeg tjente i Den Britiske Mission som ung mand, har jeg nydt den engelske humor. Den kendetegnes sommetider af en selvudslettende, beskeden og ydmyg tilgang til livet. Et eksempel på dette er, hvordan man skildrer sommeren. Den britiske sommer er relativt kort og uforudsigelig. En forfatter har på en lavmælt måde sagt: »Jeg elsker den britiske sommer, det er min yndlingsdag på hele året.«¹ En af mine yndlings-tegneseriefigurer blev tegnet, hvor hun vågnede sent en morgen og sagde til sine hunde: »Ih, du godeste! Jeg tror, vi har sovet for længe og har misset sommeren.«²

Der er en analogi i denne humor til vores liv på denne smukke jord. Skriften siger tydeligt, at vores dyrebare jordiske erfaring kun varer meget kort tid. Man kunne sige, at ud fra et evigt perspektiv er vores tid på jorden så flygtig som en britisk sommer.³

Sommetider bliver menneskets mål og selve eksistens også beskrevet i meget ydmyge vendinger. Profeten Moses voksede op i det, vi i dag kunne kalde et privilegeret hjem. Som det beskrives i Den Kostelige Perle, forberedte Herren Moses til hans ansvar som profet ved at give ham et overblik over verden og alle de menneskebørn, der var blevet skabt og skulle skabes.⁴ Moses' lidt mismodige reaktion var: »Se,

som følge af dette ved jeg, at mennesket intet er, hvilket jeg aldrig havde forestillet mig.«⁵

Efterfølgende erklærede Gud i det, der bliver en slags irrettesættelse af den uvæsentlighed, som Moses måske har følt, sin egentlige hensigt: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket.«⁶

Vi er alle lige for Gud. Hans lære er tydelig. I Mormons Bog læser vi: »Alle er lige for Gud« det være sig »sort og hvid, træl og fri, mand og kvinde.«⁷ Derfor opfordres vi alle til at komme til Herren.⁸

Enhver, der hævder overlegenhed ifølge Faderens plan på grund af karakteristika som race, køn, nationalitet, sprog eller økonomiske forhold, er moralsk afmarcherede og forstår ikke Herrens sande mål med alle vor Faders børn.⁹

Desværre ser vi i næsten alle samfundsgrupper i dag en selvforherligelse og arrogance, der skiltes med, mens ydmyghed og ansvarlighed over for Gud nedgøres. Mange samfund har mistet sin fortøjningsplads og forstår ikke, hvorfor vi er her på jorden. Sand ydmyghed, som er altafgørende for at nå Herrens hensigt med os, er et særsyn.¹⁰

Det er vigtigt at forstå styrken i Kristi ydmyghed, retfærdighed, karakter og intelligens, som den skildres i skrifterne. Det er tåbeligt at undervurdere nødvendigheden af fortsat at stræbe efter disse kristuslignende egenskaber dag for dag, i særdeleshed ydmyghed.¹¹

Skriften er tydelig om, at selvom dette liv er relativt kort, er det utroligt skelsættende. Amulek, der var missionærkammerat med Alma i Mormons Bog, sagde: »For se, dette liv er tiden for

menneskene at berede sig til at møde Gud, ja, se dette livs dag er dagen for menneskene at udføre deres arbejde.«¹² Vi ønsker ikke, ligesom min tegneseriefigur, at sove os igennem dette liv.

Frelserens eksempel på ydmyghed og sonoffer for hele menneskeheden er den største begivenhed i historien. Frelseren var, selv som medlem af Guddommen, villig til at komme til jorden som et lille barn og begynde et liv, der omfattede undervisning og helbredelse af hans brødre og søstre og i sidste ende lide ubeskrivelig smerte i Getsemane og på korset for at udvirke sit sonoffer. Denne kærlighedsgerning og ydmyghed fra Kristi side omtaler man som Kristi nåde.¹³ Det gjorde han for alle mænd og kvinder, Gud har skabt eller vil skabe.

Vor himmelske Fader ønsker ikke, at hans børn mister modet eller opgiver deres stræben efter himmelsk herlighed. Når vi virkelig tænker over Gud Faderen og Kristus Sønnen, som de er, og hvad de har udrettet for os, fylder det os med ærbødighed, forundring, taknemmelighed og ydmyghed.

Ydmyghed er afgørende for at hjælpe Herren med at opbygge hans kirke

Alma spurgte i sin tid om noget, der stadig er relevant i dag: »Hvis I har oplevet en forandring i hjertet, og hvis I

har følt lyst til at synge sangen om den forløsende kærlighed, vil jeg spørge, om I også føler således nu?«¹⁴ Alma fortsatte: »Kunne I, hvis I blev pålagt at dø på dette tidspunkt, sige ... at I har været tilstrækkelig ydmyge?«¹⁵

Hver gang jeg læser om Alma den Yngre, der fraskriver sig sin position som statsoverhoved for at forkynde Guds ord,¹⁶ bliver jeg imponeret. Alma havde tydeligvis et stærkt vidnesbyrd om Gud Faderen og Jesus Kristus, og han følte helt og holdent, at han skulle stå til ansvar over for dem. Han havde de rette prioriteter og den rette ydmyghed til at opgive status og position, fordi han indså, at det var vigtigere at tjene Herren.

Det er særdeles værdifuldt, at vi er tilstrækkeligt ydmyge til at hjælpe med opbyggelsen af Kirken. Et eksempel fra Kirkens historie belyser dette. I juni 1837 blev profeten Joseph, mens han var i templet i Kirtland, inspireret til at kalde apostlen Heber C. Kimball til bringe Jesu Kristi evangelium til »England ... og åbne døren til frelse for den nation.«¹⁷ Apostlen Orson Hyde og nogle få andre fik til opgave at ledsage ham. Ældste Kimballs respons var bemærkelsesværdig. »Tanken om at blive udpeget til så vigtig en mission var næsten mere, end jeg kunne bære ... Det var lige før, jeg

sank sammen under den byrde, der blev lagt på mig.«¹⁸ Ikke desto mindre påtog han sig missionen med absolut tro, hengivenhed og ydmyghed.

Sommetider er ydmyghed at acceptere en kaldelse, vi ikke føler, vi kan magte. Sommetider er ydmyghed at tjene trofast, når vi føler, at vi kunne klare en mere højtprofileret opgave. Ydmyge ledere har i ord og gerning slået fast, at det ikke handler om, hvor vi tjener, men om hvor trofast vi tjener.¹⁹ Sommetider er ydmyghed at komme sig over at være blevet såret, når vi føler, at ledere eller andre ikke har behandlet os ordentligt.

Den 23. juli 1837 mødtes profeten Joseph med ældste Thomas B. Marsh, der var præsident for De Tolvs Kvorum. Ældste Marsh var tilsyneladende frustreret over, at profeten havde kaldet to medlemmer af hans kvorum til at tage til England uden at konsultere ham. Da Joseph mødtes med ældste Marsh, blev enhver følelse af at være såret fejlet til side, og profeten modtog en bemærkelsesværdig åbenbaring. Nu står den i afsnit 112 i Lære og Pagter.²⁰ Den giver ufatteligt vejledning fra himlen med hensyn til ydmyghed og missionering. Vers 10 lyder: »Vær *ydmyg*, så skal Herren, din Gud, lede dig ved hånden og besvare dine bønner.«²¹

Denne åbenbaring kom præcis samme dag, ældsterne Kimball, Hyde og John Goodson, fulde af ydmyghed, forkyndte om gengivelsen af Jesu Kristi evangelium i Vauxhall Chapel i Preston i England.²² Det var første gang, at missionærene forkyndte det gengivne evangelium uden for Nordamerika i denne uddeling. Deres missionering resulterede næsten med det samme i omvendelse, dåb og utallige trofaste medlemmer.²³

Efterfølgende dele af åbenbaringen er vejledende for vores

missioneringsindsats i dag. De lyder til dels: »At hver den, som I sender ud i mit navn ... skal have magt til at åbne døren til mit rige for en hvilken som helst nation ... for så vidt som de ydmyger sig over for mig og forbliver i mit ord og lytter til min Ånds røst.«²⁴

Den ydmyghed, der lå til grund for denne utrolige missionærindsats, gjorde, at Herren kunne opbygge sin kirke på mest bemærkelsesværdige vis.

I dag kan vi med taknemmelighed se, hvordan det fortsætter. Medlemmer, deriblandt de unge, ofrer deres tid og udskyder deres uddannelse og beskæftigelse for at tjene som missionærer. Mange seniormissionærer siger deres job op og ofrer mange andre ting for at tjene Gud ved det, de nu måtte blive kaldet til. Vi lader ikke personlige sager distrahere eller aflede os fra at fremme Herrens mål.²⁵ Tjeneste i Kirken kræver ydmyghed. Vi tjener ydmygt i vores kaldelse med hele vores kraft, sind og styrke. På ethvert niveau i Kirken er det vigtigt at forstå den kristuslignende dyd ydmyghed.

Ydmyghed i hverdagen er afgørende for at forberede det enkelte menneske til at møde Gud

Det mål at ære Herren og underkaste vores vilje hans²⁶ er ikke lige så værdsat i verden i dag, som det var tidligere. Nogle kristne ledere fra andre trosretninger mener, at vi lever i en post-kristen verden.²⁷

I generationer har den religiøst baserede dyd ydmyghed og andre sociale dyder som beskedenhed og ikke at være prangende været en gængs standard.

I verden i dag er der et øget fokus på stolthed, selvforherligelse og såkaldt »autenticitet«, hvilket sommetider leder til en mangel på ydmyghed. Nogle mener, at de moralske normer for lykke

i dag inkluderer at »være ægte, produktiv og vigtigst af alt, ikke stole på andre mennesker ... for ens skæbne ligger ... helt i egne hænder.«²⁸

Skrifterne taler for en anden tilgang. De foreslår, at vi bør være Jesu Kristi sande disciple. Det indebærer at opbygge en stærk følelse af ansvarlighed over for Gud og en ydmyg indstilling til livet. Kong Benjamin belærte om, at det naturlige menneske er en fjende af Gud, og han var fortaler for, at vi »giver efter for den hellige Ånds tilskyndelser.« Han forklarede blandt andet, at det kræver, at man bliver »underdanig, sagtmodig, ydmyg, tålmodig [og] fuld af kærlighed.«²⁹

Nogle misbruger *autenticitet* som en hyldest af det naturlige menneske og egenskaber, der er i modstrid med ydmyghed, venlighed, barmhjertighed, at være tilgivende og høflighed. Vi kan godt glæde os over vores individuelle særegenhed som børn af Gud uden at bruge det at være autentisk som en undskyldning for ikke-kristuslignende opførsel.

I vores stræben efter ydmyghed kan det populære internet være en udfordring, hvis man vil undgå stolthed. To eksempler er den selvoptagede »se på mig«-tendens eller det at angribe andre med lange indlæg på de sociale medier. Et andet eksempel er »falsk beskedenhed.« Det defineres som »et tilsyneladende beskedent eller selvnedgørende udsagn [eller billede],

hvor det egentlige formål er drage opmærksomhed mod noget, man er stolt af.«³⁰ Profeterne har altid advaret mod stolthed og at lægge for meget vægt på verdslige ting.³¹

Den udbredte nedbrydning af den pæne omgangstone er også en bekymring. Det evige princip om handlefrihed kræver, at vi respekterer mange ting, vi ikke er enige i. Konflikter og splid krænker nu ofte »grænserne for almindelig anstændighed«³² Vi har brug for mere beskedenhed og ydmyghed.

Alma advarer mod at blive »opblæst i hjertets stolthed«, at »fremture med at tro, at I er bedre, den ene end den anden« og forfølge den ydmyge, der »vandrer efter Guds hellige orden«.³³

Jeg har set reel godhed blandt folk af alle trosretninger, de er ydmyge og føler, at de skal stå til ansvar over for Gud. Mange af dem gør, som Mika, profeten i Det Gamle Testamente, sagde: »Herren kræver af dig: Du skal handle retfærdigt, vise trofast kærlighed og årvågent vandre med din Gud.«³⁴

Når vi virkelig er ydmyge, beder vi om tilgivelse og tilgiver andre. Som vi læser i Mosija, belærte Alma om, at lige så ofte vi omvender os, vil Herren tilgive vores overtrædelser.³⁵ Når vi på den anden side ikke tilgiver vores skyldnere, som det anvises i Fadervor,³⁶ bringer vi os selv under fordømmelse.³⁷ På grund af Jesu Kristi forsoning kan vores synder tilgives, hvis vi omvender os. Når vi ikke tilgiver vores skyldnere,

fornægter vi i princippet Frelserens forsoning. At bære nag eller nægte at tilgive og at afvise en ydmyg kristuslignende tilgang i vores forhold med andre mennesker bringer os virkelig under fordømmelse. Det er den rene gift for vores sjæl at bære nag.³⁸

Lad mig også advare mod enhver form for hovmod. Gennem profeten Moroni skelner Herren skarpt mellem den hovmodige og den ydmyge: »Tåber gør nar, men de skal sørge; og min nåde er tilstrækkelig for de sagtmodige.« Herren sagde desuden: »Jeg giver menneskene svaghed, så de kan være ydmyge; og min nåde er tilstrækkelig for alle mennesker, som ydmyger sig for mig; for hvis de ydmyger sig for mig og har tro på mig, så vil jeg gøre det svage stærkt for dem.«³⁹

Ydmyghed indebærer også taknemmelighed for vores utallige velsignelser og guddommelige bistand. Ydmyghed er ikke en eller anden stor identificerbar præstation eller at overvinde en stor udfordring. Ydmyghed er et tegn på åndelig styrke. Det er at have den stille vished om, at vi dag for dag og time for time kan stole på Herren, tjene ham og nå hans mål. Det er min bøn, at vi i denne splittede verden fortsat vil stræbe efter sand ydmyghed hver eneste dag. I et yndlingsdigt er det formuleret således:

»Den store prøve på storhed er måden, man møder den evige hverdag på.«⁴⁰

Jeg bærer mit sikre vidnesbyrd om Frelseren og hans forsoning og vigtigheden af ydmygt at tjene ham hver eneste dag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Kathy Lette, i »Town and Country Notebook«, red. Victoria Marston, *Country Life*, 7. jun. 2017, s. 32; fremhævelse tilføjet.
2. Annie Tempest, »Tottering-by-Gently«, *Country Life*, 3. okt. 2012, s. 128.

3. Se Sl 90:4. Uanset hvor mange leveår vi får på jorden, er vores liv meget kort ud fra et evigt perspektiv. »Alt er som én dag for Gud, og tiden bliver alene målt for menneskene« (Alma 40:8). Apostlen Peter erklærede: »Dette ene må I ikke glemme, mine kære, at for Herren er én dag som tusind år, og tusind år som én dag« (2 Pet 3:8).
4. Se Moses 1:6-9. Her taler Kristus om guddommelig indsættelse af myndighed (se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Fielding Smith*, 2013, s. 46, fodnote 11).
5. Moses 1:10.
6. Moses 1:39.
7. 2 Ne 26:33; se også L&P 1:34-35; 38:16; OE-2.
8. L&P 20:37 indledes således: »Alle de, som ydmyger sig over for Gud.« Så fremsættes kravene for dåb. Se også Matt 11:28.
9. Se L&P 20:37.
10. Vi ved, at dersom vi ikke omvender os, modtager ordiancerne og følger pagtens vej, der forbereder os på evigheden, »kommer den mørke nat, hvori intet arbejde kan udføres« (Alma 34:33).
11. Se 3 Ne 27:27.
12. Alma 34:32.
13. Se 1 Ne 11:26-33; 2 Ne 9:53; Jakob 4:7, L&P 122:8.
14. Alma 5:26.
15. Alma 5:27.
16. Se Alma 4:19.
17. Joseph Smith i Heber C. Kimball, »History of Heber Chase Kimball By His Own Dictation«, ca. 1842-1856, Heber C. Kimball Papers, s. 54, Church History Library; se også Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball, An Apostle; The Father and Founder of the British Mission*, 1888, s. 116.
18. Heber C. Kimball, »History of Heber Chase Kimball By His Own Dictation«, s. 54; se også Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, s. 116.
19. Præsident J. Reuben Clark jun. sagde: »I Herrens tjeneste handler det ikke om, hvor man tjener, men hvordan. I Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige indtager man den plads, hvortil man på rette vis er blevet kaldet, hvilken plads man hverken søger

eller siger nej til« (Conference Report, apr. 1951, s. 154).

20. Se *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, red. Brent M. Rogers og andre, 2017, s. 412-417. Vilate Kimball fortalte i et brev til sin mand, Heber C. Kimball, at hun havde kopieret åbenbaringen fra »ældste Marshs bog, som han nedskrev den fra Josephs mund« (Vilate Murray Kimball til Heber C. Kimball, 6. sep.1837, i *The Joseph Smith Papers, Documents, Volume 5: October 1835–January 1838*, s. 412).
21. L&P 112:10; fremhævelse tilføjet.
22. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, s. 136-137.
23. Se Orson F. Whitney, *Life of Heber C. Kimball*, s.149.
24. L&P 112:21-22; fremhævelse tilføjet.
25. »Skønt vi ikke beder om at blive afløst fra en kaldelse, er det helt i orden, at vi henvender os til dem, der kaldte os, hvis vores omstændigheder ændrer sig, og så lade dem om at træffe beslutningen« (Boyd K. Packer, »Kaldet til at tjene«, *Stjernen*, jan. 1998, s. 8).
26. Se »Ydmyghed« i kapitel 6 i *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2004, s. 120.
27. Se Charles J. Chaput, *Strangers in a Strange Land*, 2017, s. 14-15; se også Rod Dreher, *The Benedict Option*, 2017.
28. Carl Cederstrom, »The Dangers of Happiness«, *New York Times*, 19. juli 2015, SR8.
29. Mosi 3:19.
30. *English Oxford Living Dictionaries*, »humblebrag«, oxforddictionaries.com.
31. På nogle måder genspejler det Almas Bogs beskrivelse af dem, der tilegnet sig »alle slags kostbarheder, som de havde skaffet sig ved deres arbejdsomhed; og i alt dette var de indbildske i deres øjnes stolthed« (Alma 4:6). Det er værd at bemærke, at falsk beskedenhed heller ikke er ydmyghed.
32. David Brooks, »Finding a Way to Roll Back Fanaticism«, *New York Times*, 15. aug. 2017, A23.
33. Alma 5:53, 54.
34. Mika 6:8.
35. Se Mosi 26:30.
36. Se Matt 6:12, 15.
37. Se Mosi 26:31.
38. Som Nelson Mandela sagde: »Bitterhed er som at drikke gift og håbe på at det dræber ens fjender« (i Jessica Durando, »15 of Nelson Mandela's Best Quotes«, *USA Today*, 5 dec. 2013, usatoday.com).
39. Eter 12:26, 27; fremhævelse tilføjet.
40. Edmund Vance Cooke, »The Eternal Day«, *Impertinent Poems*, 1907, s. 21.

Ældste Ronald A. Rasband
De Tolv Apostles Kvorum

I henhold til en guddommelig plan

Herrens hånd vejleder jer. Ved sin »guddommelige plan« er han i de små detaljer i jeres liv såvel som i de store milepæle.

Brødre og søstre, når jeg står her til denne inspirerende, verdensomspændende generalkonference og føler jeres styrke og jeres ånd, kan jeg ikke lade være med at tænke på apostlen Peters ord: »[Herre], det er godt, at vi er her.«¹

Det er ikke præcist det, som Alma sagde, da han havde forkyndt for folket i Ammonihah. Alma forlod byen på grund af folkets ugudelighed. Snart efter viste en engel sig for Alma og kaldte ham til at »vende tilbage til byen Ammonihah og igen prædike for byens folk.«²

Alma gjorde det »hastigt« og »kom ind i byen ad en anden vej.«³

»Da han kom ind i byen, var han sulten, og han sagde til en mand: Vil du give Guds ydmyge tjener noget at spise?

Og manden sagde til ham: Jeg er nefit, og jeg ved, at du er Guds hellige profet, for du er den mand, om hvem en engel i et syn sagde: Du skal tage imod!«⁴

Manden var Amulek.

Mødte Alma bare helt tilfældigt Amulek? Nej, det var ikke et tilfælde, at han kom ind i byen ad den vej, der ville lede ham til denne trofaste mand, der skulle blive hans missionærkammerat.

Ældste Neal A. Maxwell forklarede på et tidspunkt: »Ingen af os benytter til fulde de muligheder, vi har fået tildelt i vores gruppe af venner. I og jeg kan kalde disse forhold for »tilfældige«. Dette ord er forståeligt, så dødelige kan bruge det, men *tilfældighed* er ikke et passende ord til at beskrive en alvidende Guds virke. Han gør ikke ting ved et »tilfælde«, men ... i henhold til en »guddommelig plan.«⁵

Vores liv er som et skakbræt, og Herren flytter os fra et sted til et andet – hvis vi er modtagelige for åndelige tilskyndelser. Når vi ser tilbage, kan vi se hans hånd i vores liv.

Vi kan se en sådan himmelsk indgriben, da Nefi vender tilbage for at få pladerne fra Laban. Han »blev ført af Ånden uden på forhånd at vide, hvad [han] skulle gøre.«⁶ Laban befandt sig snart efter foran ham i en drukken tilstand, og Nefi slog ham ihjel, fik fat på pladerne og flygtede tilbage til sine brødre. Var han heldig, fordi han tilfældigt stødte på Laban? Eller var det i henhold til en »guddommelig plan«?

Betydningsfulde begivenheder finder sted i evangeliet og i Kirken, som fremmer Guds rige på jorden. De sker

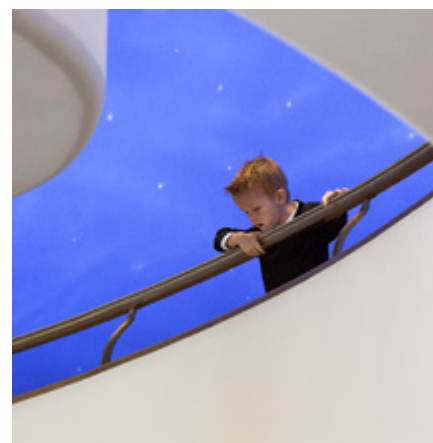
ikke tilfældigt, men i henhold til Guds plan. Han, der skabte verden, kan stilne vandet med sine ord og kan lede både Alma og Amulek og Nefi og Laban, så de er det rette sted på præcist det rette tidspunkt.

På samme måde udfolder begivenheder og forbindelser sig i vores liv, som fremmer Guds værk på jorden.

Ældste Joseph B. Wirthlin talte om et tidspunkt, hvor præsident Thomas S. Monson sagde til ham: »Der er en vejledende hånd med i alting. Når ting sker, er det ofte ikke et tilfælde. En dag, når vi ser tilbage på, hvad der tilsyneladende virkede som tilfældigheder, vil vi forstå, at de måske ikke var så tilfældige alligevel.«⁷

For det meste er vores gode gerninger kun kendt af få. De bliver dog optegnet i himlen. En dag vil vi stå som et vidne om vores dybfølte hengivenhed over for retfærdighedens gerninger. Ingen prøvelse eller katastrofe kan afspore Guds plan for lykke. Det er i sandhed i henhold til en »guddommelig plan«, at »om morgenen er der jubel.«⁸ »Jeg kom til verden for at gøre [Faderens] vilje,«⁹ sagde Jesus. Kære brødre og søstre, det er vi også.

Gennem det, jeg har oplevet på min egen rejse i livet, ved jeg, at Herren vil

flytte os på det skakbræt for at udføre sit værk. Det, der kan synes som en tilfældighed, bliver der rent faktisk ført tilsyn med af en kærlig Fader i himlen, der kan tælle antallet af hår på hvert et hoved.¹⁰ Ikke en eneste spurv falder til jorden uden, at vor Fader bemærker det.¹¹ Herren er i de små detaljer i vores liv, og de hændelser og muligheder er der for at forberede os til at løfte vores familie og andre, når vi opbygger Guds rige på jorden. Husk, at Herren sagde til Abraham: »Jeg kender enden fra begyndelsen; derfor skal min hånd være over dig.«¹²

Herren satte mig i et hjem med kærlige forældre. Efter verdens standarder var de almindelige mennesker; min far, en hengiven mand, var lastbilchauffør, min englelignende mor var hjemmegående. Herren hjalp mig til at finde min vidunderlige hustru, Melanie; han tilskyndede en forretningsmand, der blev en kær ven, til at give mig et arbejde. Herren kaldte mig til at tjene i missionsmarken, både som ung mand og som missionspræsident; han kaldte mig til De Halvfjerds' Kvorum, og nu har han kaldet mig som apostel. Når jeg ser tilbage, så indser jeg, at jeg ikke arrangerede nogle af disse ting; det gjorde Herren,

ligesom han arrangerer vigtige ting for jer og dem, I elsker.

Hvad bør I kigge efter i jeres eget liv? Hvilke af Guds mirakler minder jer om, at han er nær og siger: »Jeg er lige her? Tænk på de gange, nogle gange dagligt, hvor Herren har handlet i jeres liv – og derefter handlet igen. Værdsæt dem som øjeblikke, hvor Herren har vist tillid til jer og jeres valg. Men lad ham gøre mere ud af jer, end I selv kan på egen hånd. Værdsæt hans involvering. Nogle gange anser vi ændringer i vores planer som fejltrin på vores rejse. Tænk mere på dem som det første trin til, at I går »Herrens ærinde«.¹³

For nogle måneder siden meldte vores barnebarn sig til en ungdomsgruppe, der skulle besøge forskellige kirkehistoriske steder. Den endelige rejseplan viste, at hun ville komme gennem lige præcis det område, hvor hendes missionærbror, et af vores andre børnebørn, tjente. Vores barnebarn havde ikke nogen intentioner om at se sin bror på hans mission. Men, da bussen kørte ind i den by, hvor hendes bror tjente, kunne de se to missionærer gå ned ad gaden. En af missionærerne var hendes bror.

Forventning fyldte bussen, da de unge bad buschaufføren om at holde ind til siden, så hun kunne sige hej til sin bror. Efter mindre end et minut, efter tårer og kærlige ord, var hendes bror tilbage på sin færd med at udføre sine missionærpligter. Vi fandt senere ud af, at hendes bror havde været på den vej i mindre end fem minutter, på vej fra en aftale til sin bil.

Vor himmelske Fader kan sætte os i situationer med tanke på et særligt formål. Han har gjort det i mit liv, og han gør det i jeres, ligesom han gjorde det i mine kære børnebørns liv.

Vi er alle værdifulde for og elsket af Herren, der har omsorg for os, ham der hvisker, og som våger over os på måder, der er unikke for os hver især. Han er uendeligt klogere og har mere magt end dødelige mænd og kvinder. Han kender vores udfordringer, vores triumfer og vores hjertes retskafne ønsker.

For over et år siden gik jeg gennem Tempelpladsen, da en af søstermissionærerne kom hen til mig og spurgte: »Kan du huske mig? Jeg kommer fra Florida.« Hun fortalte mig, hvad hun hed, søster Aida Chilan. Ja, jeg kunne godt huske, at jeg havde mødt hende og hendes familie. Hendes stavspræsident havde foreslået, at vi skulle besøge hendes familie. Det var tydeligt, at vi var der på grund af deres datter Aida, som ikke var blevet døbt. Efter vores besøg og efter mere end et års undervisning og venskab blev Aida døbt.

Efter vi havde talt sammen på Tempelpladsen, skrev hun et brev til mig. Hun sagde: »Jeg ved af hele mit hjerte, at vor himmelske Fader kender os alle, og at han bliver ved med at sætte os på hinandens veje af en grund. Tak, fordi du var en af mine missionærer, for at række ud til mig og finde mig for fem år siden.«¹⁴ Aida sendte mig også

sin omvendelseshistorie, der fortalte om de »guddommelige tilfældigheder« i hendes liv, der havde ført til hendes dåb og bekræftelse, hendes mission på Tempelpladsen og hendes nyindgåede tempelægteskab.¹⁵

Var det blot en tilfældighed, at stavspræsidenten havde ledt os til familien Chilans hjem, eller at hun og jeg senere mødtes på Tempelpladsen? Aidas vidnesbyrd fortæller, at det alt sammen var en del af Guds »guddommelige plan«.

Herren elsker at være sammen med os. Det er ikke noget tilfælde, når I føler hans Ånd og handler på jeres første tilskyndelse, at I kan føle ham, som han har lovet: »Jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«¹⁶

Vi oplever alle, at lignende ting sker i vores liv. Vi kan møde nogen, der virker bekendt, forny et bekendtskab eller finde et fælles ståsted med en fremmed. Når dette sker, er det måske Herren, der minder os om, at vi alle i sandhed er brødre og søstre. Vi er virkelig alle engageret i den samme sag, i det som Joseph Smith kaldte »Kristi sag«.¹⁷

Hvor passer vores handlefrihed ind i en »guddommelig plan«? Vi har et valg om at følge eller ikke følge vor Frelser og hans udvalgte ledere. Mønsteret er tydeligt i Mormons Bog, hvor nefitterne havde vendt sig væk fra Herren. Mormon sagde:

»Og de så ... at Herrens Ånd ikke mere bevarede dem; ja, den havde trukket sig tilbage fra dem, fordi Herrens Ånd ikke bor i vanhellige templer –

derfor holdt Herren op med at bevare dem ved sin mirakuløse og uforlignelige kraft, for de var faldet ned i en tilstand af vantro og forfærdelig ugudelighed.«¹⁸

Ikke alt, som Herren beder os om, er et resultat af, hvor stærke vi er, hvor trofaste vi er, eller hvad vi måske ved. Tænk på Saulus, som Herren standsede på vejen til Damaskus. Han gik i den forkerte retning i sit liv, og det havde ikke noget at gøre med nord eller syd. Saulus blev guddommeligt ledt på rette vej. Da han senere blev kendt som Paulus, afspejlede hans apostolske tjenestegerning, hvad Herren allerede vidste, at han var i stand til at gøre og blive, ikke hvad Saulus havde sat sig for at gøre. På samme måde ved Herren, hvad vi hver især er i stand til at gøre og blive. Hvad underviste apostlen Paulus om? »Vi ved, at alt virker sammen til gode for dem, der elsker Gud, og som efter hans beslutning er kaldet.«¹⁹

Når vi er retskafne, villige og duelige, når vi stræber efter at være værdige og kvalificerede, udvikler vi os hen mod steder, vi aldrig havde forestillet os og bliver en del af vor himmelske Faders »guddommelige plan«. Vi har alle guddommelighed i os. Når vi ser Gud arbejde gennem os og med os, må vi så blive opmuntret, ja, endda taknemlige for den vejledning. Da vor Fader i himlen sagde: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket,«²⁰ talte han om alle sine børn – og især jer.

Herrens hånd vejleder jer. Ved sin »guddommelige plan« er han i de små detaljer i jeres liv såvel som i de store milepæle. Som der står i Ordsprogenes Bog: »Stol på Herren af hele dit hjerte ... så vil han jævne dine stier.«²¹ Jeg vidner om, at han vil velsigne jer, støtte jer og bringe jer fred. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 9:33.
2. Alma 8:16.
3. Alma 8:18.
4. Alma 8:19-20.
5. Neal A. Maxwell, »Brim with Joy«, foredrag på Brigham Young University, 23. jan. 1996, s. 2, speeches.byu.edu.
6. 1 Ne 4:6.
7. Joseph B. Wirthlin, »Lektier lært på livets vej«, *Liahona*, maj 2001, s. 38; taget fra en tale, som ældste Wirthlin holdt ved et CES-foredrag på Brigham Young University, 7. nov. 1999.
8. Sl 30:6.
9. 3 Ne 27:13.
10. Se Luk 12:7.
11. Se Matt 10:29.
12. Abr 2:8.
13. L&P 64:29.
14. Brev fra Aida Chilán, 20. april 2017.
15. Brev fra Aida Chilán, 30. maj 2017.
16. L&P 84:88.
17. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith 2007*, s. 347-354.
18. Hel 4:24-25.
19. Rom 8:28.
20. Moses 1:39.
21. Ordsp 3:5-6.

Ældste O. Vincent Haleck
De Halvfjerds

Den fattige enkes hjerte

Lad os gøre det, der er nødvendigt for at have den fattige enkes hjerte og virkelig glæde os over de velsignelser, der dækker de »behov«, der dukker op.

Jeg har været velsignet ved at tjene blandt de hellige i stillehavsområdet i størstedelen af mit voksne liv. Disse hengivne helliges tro, kærlighed og utrolige ofre fylder mig med inspiration, taknemlighed og glæde. Deres historier minder om jeres.

Jeg har tænkt over, at disse hellige har meget tilfælles med den fattige enke, som Frelseren bemærkede, da han »satte sig ... og så på, hvordan folkeskaren lagde penge i blokken. Der var mange rige, som gav meget.

Så kom der en fattig enke, som gav to småmønter ...

Jesus kaldte da disciplene hen til sig og sagde til dem: »Sandelig, siger jeg jer: Denne fattige enke har givet mere end alle de andre, som lægger penge i tempelblokken.

For de har alle givet af deres overflod, men hun har givet af sin fattigdom, alt, hvad hun havde, alt det, hun havde at leve af.«¹

Selv om hendes to småmønter var et beskedent bidrag til Frelseren, så var hendes gave af stor værdi, fordi hun gav alt. I det øjeblik kendte Frelseren den fattige enke fuldt ud, fordi hendes bidrag viste ham hendes hjerte. Hendes kærlighed og tro var af en sådan kvalitet og dybde, at hun

gav i vished om, at hendes behov ville blive dækket.

Jeg har set dette samme hjerte hos de hellige i stillehavsområdet. I en lille landsby på en af disse øer tog en ældre mand og hans hustru imod missionærernes invitation til oprigtigt at spørge Herren, om de lektioner, som de blev undervist i, var sande. Som led i denne proces overvejede de også konsekvenserne af de forpligtelser, som de ville indgå, hvis de modtog et svar, som ville gøre, at de ville tage imod det gengivne evangelium. De

fastede og bad om at få at vide, om Kirken var sand og om ægtheden af Mormons Bog. Svaret på deres bønner kom i form af en mild, men tydelig bekræftelse: »Ja! Det er sandt!«

Da de havde modtaget dette vidnesbyrd, valgte de at blive døbt. Det var ikke et valg uden personlige omkostninger. Deres beslutning og dåb havde en høj pris. De mistede deres arbejde, de ofrede social anseelse, vigtige venskaber gik i opløsning, og familiens støtte, kærlighed og respekt blev trukket tilbage. De gik nu til fods i kirke hver søndag, og der blev udvekslet beklemte blikke med venner og naboer, der kom gående i den modsatte retning.

I disse svære omstændigheder blev denne gode bror spurgt, hvordan han havde det med deres beslutning om at tilslutte sig Kirken. Hans enkle og urokkelige svar var: »Det er sandt, er det ikke? Vores valg var klart.«

Disse to nyligt omvendte hellige havde virkelig et hjerte som den fattige enke. De har ligesom den fattige enke »givet ... alt«, hvad de kunne give, og med forsæt givet af det, de havde behov for. På grund af deres troende

hjerter og deres vedvarende tro i disse svære tider blev deres byrder lettet. De blev hjulpet og favnet af kirkemedlemmer, der støttede og tjente dem, og de blev personligt styrket gennem deres tjeneste i kirkekaldelser.

Da de havde givet »alt«, oplevede de den største dag, da de blev beseglet i templet som en evig familie. Ligesom Herren gjorde for de hellige under Almas ledelse, »styrkede [han] dem, så de kunne bære deres byrder med letthed, og de underordnede sig gladeligt og tålmodigt hele Herrens vilje.«² Sådan viste den fattige enkes hjerte sig i dette vidunderlige par.

Lad mig fortælle om en anden oplevelse, hvor den fattige enkes indstilling kom til udtryk. På Samoa arbejder vi sammen med landsbyrådene for at sørge for, at missionærerne kan komme ind og forkynde evangeliet. For nogle år siden havde jeg en samtale med en høvding fra en landsby, hvor missionærerne ikke havde fået lov til at komme ind i mange, mange år. Vores samtale fandt sted ikke så lang tid efter, at den øverste høvding havde åbnet landsbyen for Kirken og tilladt vores missionærer at undervise dem, der var interesseret i at lære om evangeliet og dets lærdomme.

Efter så mange år var jeg nysgerrig efter at høre, hvad der havde ført til denne mirakuløse forandring, og hvad der var sket, som fik den øverste høvding til at ændre dette. Jeg spurgte til dette, og høvdingen, som jeg talte med, svarede: »En mand kan leve i mørket i et tidsrum, men der kommer et tidspunkt, hvor han vil længes efter at komme ind i lyset.«

Den øverste høvding udviste den fattige enkes indstilling, da han åbnede landsbyen – en indstilling, der mildnes, når sandhedens varme og lys bliver åbenbaret. Denne leder var villig til at give slip på mange års traditioner,

håndtere stor modstand og stå fast, så andre kunne blive velsignet. Dette var en leder, hvis hjerte var rettet mod sit folks velfærd og lykke snarere end en hensyntagen til traditioner, kultur og personlig magt. Han handlede til fordel for det, som præsident Thomas S. Monson har fortalt os: »Når vi følger Frelserens eksempel, får vi mulighed for at være et lys for andre.«³

Lad mig dele endnu en oplevelse om de hellige i stillehavsområdet, som har forankret sig dybt og åndeligt i min sjæl. For nogle år siden var jeg en ung rådgiver til en biskop i en ny menighed i Amerikansk Samoa. Vi havde 99 medlemmer bestående af fattige bønder, fabriksarbejdere og offentligt ansatte samt deres familier. Da Det Første Præsidentskab i 1977 bekendtgjorde, at der ville blive bygget et tempel i Samoa, udtrykte vi alle vores glæde og taknemlighed. Hvis man skulle til templet fra Amerikansk Samoa, skulle man dengang rejse til enten Hawaii eller New Zealand. Det var en dyr rejse, som de færreste af de trofaste kirkemedlemmer kunne betale.

Dengang blev medlemmerne opfordret til at bidrage til en byggefond til at opføre templer. I denne ånd bad vores biskopråd medlemmerne om bønsumt at overveje, hvad de kunne give. Der blev sat en dato, hvor familierne kunne samles og aflevere deres donationer. Senere, da disse donationer blev åbnet bag lukkede døre, blev vores biskopråd

ydmøge og rørt over den tro og generøsitet, som vores vidunderlige medlemmer havde udvist.

Idet jeg kendte alle familierne og deres omstændigheder følte jeg en dyb og vedvarende ærefrygt, respekt og ydmyghed. Dette var på alle måder den fattige enkes småmønter. Der blev givet af deres »behov« med glæde over den lovede velsignelse ved opførelsen af Herrens hellige tempel i Samoa. Disse familier havde helliget alt, hvad de kunne, til Herren med en tro på, at de ikke ville komme til at mangle. Deres gave viste, de havde det samme hjerte som den fattige enke. Alle, der gav, gjorde det villigt og med glæde, fordi med den fattige enkes indstilling kunne de med troens øjne se de store, vidunderlige velsignelser, der var i vente for deres familier og for hele folket i Samoa og Amerikansk Samoa i de kommende generationer. Jeg ved, at deres hellige ofre, deres småmønter, blev anerkendt og taget imod af Herren.

Den fattige enke, som gav sine to småmønter, havde en indstilling, som vil give alt ved at ofre, ved at udholde svære tider, forfølgelse og afvisning og ved at bære mange former for byrder. Hun havde en indstilling, der mærker, føler og kender sandhedens lys og vil give alt for at tage imod denne sandhed. Den hjælper også andre til at se dette samme lys og mærke den samme fylde af evig lykke og glæde. Og endelig så er hendes indstilling defineret

af en villighed til at opgive alt for at opbygge Guds rige på jorden.

Lad os sammen med hellige verden over gøre det, der er nødvendigt for at have den fattige enkes hjerte og virkelig glæde os over de velsignelser, der dækker de »behov«, der dukker op. Min bøn for os hver især er, at vi er indstillet på at bære vores byrder, foretage de nødvendige ofre og have viljen til at gøre og til at give. Jeg lover, at Herren ikke vil lade jer mangle. Den fattige enkes hjerte er fyldt med taknemlighed over, at Frelseren var »en lidelsesmand, kendt med sygdom«,⁴ så vi ikke behøver at drikke af »det bitre bæger«.⁵ På trods af vores svagheder og mangler og på grund af dem giver han os sine hænder, der blev gennemboret for vores skyld. Han vil løfte os, hvis vi er villige til at komme ind i hans evangeliums lys, tage imod ham og lade ham afhjælpe vores »behov«.

Jeg bærer vidnesbyrd om den store kærlighed, som vi kan give af som Herren Jesu Kristi disciple. Jeg elsker og opretholder præsident Thomas S. Monson som Guds profet på jorden. Mormons Bog er endnu et vidne om Jesus Kristus for verden, og jeg inviterer alle til at læse den og selv opdage dens budskab. Alle, der tager imod Herrens invitation om at komme til ham, vil finde fred, kærlighed og lys. Jesus Kristus er vores store eksempel og vor Forløser. Det er kun gennem Jesus Kristus og hans uendelige forsonings mirakel, at vi kan modtage evigt liv. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i hans hellige navn, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mark 12:41-44.
2. Mosi 24:15.
3. Thomas S. Monson, »Vær et eksempel og et lys«, *Liahona*, nov. 2015, s. 88.
4. Es 53:3.
5. 3 Ne 11:11.

Præsident Russell M. Nelson
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?

På den mest mirakuløse og enkle måde underviser Mormons Bog os om Jesus Kristus og hans evangelium.

I 1986 blev jeg inviteret til holde en særlig forelæsning på et universitet i Accra i Ghana. Der mødtes jeg med nogle forskellige øvrigheds personer, deriblandt en afrikansk stammekonge. Da vi mødtes inden forelæsningen, talte kongen kun til mig gennem sin tolk, der dernæst oversatte for mig. Jeg svarede tolken, og tolken oversatte så mit svar til kongen.

Efter min forelæsning kom kongen direkte hen til mig, men denne gang uden sin tolk. Til min overraskelse talte han perfekt engelsk – dronningeenselsk vil jeg sige!

Kongen virkede lidt forundret. »Hvem er du egentlig?« spurgte han.

Jeg svarede: »Jeg er en af Jesu Kristi bemyndigede apostle.«

Kongen spurgte: »Hvad kan du lære mig om Jesus Kristus?«

Jeg svarede med et spørgsmål: »Må jeg spørge, hvad De allerede ved om ham?«

Kongens svar afslørede, at han havde læst Bibelen grundigt, og at han elskede Herren.

Så spurgte jeg, om han kendte til Jesu Kristi tjenestegerning blandt folket i det gamle Amerika.

Det gjorde han ikke.

Jeg forklarede, at efter Frelserens korsfæstelse og opstandelse kom han til folket i det gamle Amerika, hvor han forkyndte sit evangelium. Han organiserede sin kirke og bad sine disciple om at føre en optegnelse over sin tjenestegerning blandt dem.

»Den optegnelse,« fortsatte jeg, »er den, vi kender som Mormons Bog. Den er endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Den er sidestillet med Bibelen.«

På det tidspunkt blev kongen meget interesseret. Jeg vendte mig om mod missionspræsidenten, der ledsagede mig, og spurgte, om han havde et ekstra eksemplar af Mormons Bog med sig. Han hev en frem fra sin dokumentmappe.

Jeg slog op på 3 Nefi, kapitel 11 og sammen læste kongen og jeg Frelserens prædiken for nefitterne. Derefter gav jeg ham Mormons Bog. Hans svar bundfældede sig i mit sind og hjerte for evigt: »Du kunne have givet mig diamanter eller rubiner, men intet er mere dyrebart for mig end denne yderligere kundskab om Herren Jesus Kristus.«

Da han havde mærket kraften i Frelserens ord i 3 Nefi, erklærede kongen:

»Hvis jeg bliver omvendt og slutter mig til Kirken, tager jeg hele min stamme med mig.«

»Åh, konge,« svarede jeg, »sådan virker det ikke! Omvendelse er en personlig sag. Frelseren betjente nefitterne en for en. Hver enkelt modtager og får et vidnesbyrd om Jesu Kristi gengivne evangelium.«¹

Brødre og søstre, hvor dyrebar er Mormons Bog for jer? Hvis I blev tilbudt diamanter eller rubiner *eller* Mormons Bog, hvad ville I så vælge? Hvad er helt ærligt mest værd for jer?

Husk, at ved søndagens formiddagsmøde ved aprilkonferencen i 2017 opfordrede præsident Thomas S. Monson os inderligt til »bønsomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag.«² Mange har givet agt på profetens opfordring.

Lad mig sige, at hverken jeg eller otteårige Riley vidste, at der blev taget et billede af os. Bemærk, at Riley læser sin Mormons Bog ved hjælp af et »Jeg er Guds kære barn«-bogmærke.

Der sker noget stort, når et Guds barn prøver at lære mere om ham og hans elskede Søn. Ingensteds

Riley læser sin Mormons Bog med hjælp af et »Jeg er Guds kære barn«-bogmærke.

Præsident Nelson følger præsident Thomas S. Monsons råd fra aprilkonferencen 2017 om at studere og grunde over Mormons Bog hver dag.

undervises der mere klart og tydeligt om det end i Mormons Bog.

Siden præsident Monsons opfordring for seks måneder siden har jeg prøvet at følge hans råd. Blandt andre ting har jeg lavet en liste over, hvad Mormons Bog *er*, hvad den *bekræfter*, hvad den *gendriver*, hvad den *opfylder*, hvad den *tydeliggør*, og hvad den *åbenbarer*. Det har været en lærerig og inspirerende øvelse at se på Mormons Bog gennem den vinkel. Det anbefaler jeg jer alle at gøre.

I løbet af disse seks måneder har jeg opfordret forskellige grupper – deriblandt mine brødre i De Tolv Apostles Kvorum, missionærer i Chile og missionspræsidenter og deres hustruer, der var samlet i Argentina – til at overveje tre relaterede spørgsmål, som jeg vil bede jer om at tænke over i dag:

For det første, hvad ville jeres liv være *uden* Mormons Bog? For det andet, hvad ville I *ikke vide*? Og for det tredje, hvad ville I *ikke have*?

Entusiastiske svar kom lige fra hjertet i disse grupper. Her er blot nogle få af deres kommentarer:

»Uden Mormons Bog ville jeg være forvirret over de modstridende lærdomme og synspunkter om så *meget*. Jeg ville være, som jeg var, inden jeg fandt Kirken, da jeg ledte efter kundskab, tro og håb.«

En anden sagde: »Jeg ville ikke vide, hvilken rolle Helligånden kan spille i mit liv.«

En anden: »Jeg ville ikke helt forstå, hvorfor jeg er her på jorden!«

En anden svarede: »Jeg ville ikke vide, at der er fortsat udvikling efter dette liv. På grund af Mormons Bog ved jeg, at der virkelig er liv efter døden. Det er det ultimative mål, vi arbejder for at nå.«

Den sidste bemærkning fik mig til at tænke mange år tilbage, da jeg var i turnus som ung kirurg. Et af de tungere ansvar, en kirurg har, er nogle gange at skulle fortælle familien, at en af deres kære er gået bort. På et af de

Mine kære brødre og søstre, jeg vidner om, at Mormons Bog virkelig er Guds ord. Den indeholder svar på nogle af livets mest tungtvejende spørgsmål. Den forkynder Kristi lære.⁵ Den uddyber og tydeliggør mange af de »tydelige og dyrebare«⁶ sandheder, der var gået tabt gennem tiden og de utallige oversættelser af Bibelen.

Mormons Bog giver den fyldigste og mest myndige forståelse af Jesu Kristi forsoning, man kan finde noget sted. Den forklarer, hvad det virkelig vil det sige at blive født på ny. Af Mormons Bog lærer vi om indsamlingen af det spredte Israel. Vi ved, hvorfor vi er her på jorden. Disse og andre sandheder undervises der mere kraftfuldt og overbevisende om i Mormons Bog end i nogen anden bog. Hele kraften i Jesu Kristi evangelium er indeholdt i Mormons Bog. Punktum.

Mormons Bog belyser både Mesterens lære og udstiller modstanderens taktik.⁷ Mormons Bog forkynder den sande lære for at fordrive falske religiøse overleveringer – som for eksempel barnedåb.⁸ Mormons Bog giver livet mening ved at tilskynde os til at tænke nøje over potentialet i det evige liv og »aldrig ophørende lykke.«⁹ Mormons Bog knuser den falske opfattelse af, at lykke kan findes i ugudelighed,¹⁰ og at personlig godhed er alt, der kræves for at vende tilbage til Guds nærhed.¹¹ Den nedlægger for altid den fejlagtige opfattelse af, at åbenbaring var noget, der ophørte med Bibelen, og at himmelen er lukket i dag.

Når jeg tænker på Mormons Bog, tænker jeg på ordet *kraft*. Sandhederne i Mormons Bog har *kraft* til at hele, opmuntre, genopbygge, hjælpe, styrke, trøste og glæde vores sjæl.

Mine kære søskende, jeg lover, at når I bønsumt studerer Mormons Bog *hver dag*, vil I træffe bedre valg – *hver*

hospitaler, hvor jeg arbejdede, var der bygget et særligt rum med polstrerede vægge, hvor familiemedlemmer kunne modtage sådanne nyheder. Der gav nogle mennesker afløb for deres sorg ved at hamre hovedet ind i de polstrede vægge. Hvor jeg dog længtes efter at undervise disse mennesker om, at døden, selvom den er svær for de overlevende, er en nødvendig del af vores erfaring her på jorden. Døden gør det muligt for os at gå videre til den næste verden.³

En anden besvarede mit spørgsmål ved at sige: »Jeg havde ikke noget liv, inden jeg læste Mormons Bog. Selvom jeg havde bedt og gået i kirke hele mit liv, hjalp Mormons Bog mig til virkelig at kommunikere med vor himmelske Fader for første gang.«

En anden sagde: »Uden Mormons Bog ville jeg ikke forstå, at Frelseren ikke alene led for mine synder, men han kan også hele min smerte og sorg.«⁴

Endnu en anden svarede: »Jeg ville ikke vide, at vi har profeter til at lede os.«

Det kan være en livsændrende oplevelse regelmæssigt at fordybe sig i sandhederne i Mormons Bog. Et af vores missionærbørnebørn, søster Olivia Nelson, lovede en undersøger, at dersom han ville læse Mormons Bog dagligt, ville han få bedre karakterer på universitetet. Det gjorde han, og de blev bedre.

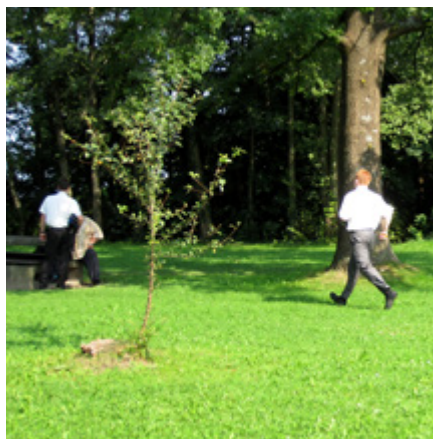
Præsident Nelsons barnebarn Olivia.

dag. Jeg lover jer, at når I tænker nøje over det, I studerer, vil himlens sluser åbne sig, og I vil modtage svar på jeres spørgsmål og vejledning i jeres liv. Jeg lover, at når I dagligt fordyber jer i Mormons Bog, kan I blive immune over for tidens onder, selv pesten pornografi og anden sindssløvende afhængighed.

Hver gang jeg hører nogen, der iblandt mig selv, sige: »Jeg ved, at Mormons Bog er sand,« har jeg lyst til at udbryde: »Det er fint, men det er ikke nok!« Vi er nødt til af hjertets inderste føle,¹² at Mormons Bog utvetydigt er Guds ord. Vi må føle det så dybt, at vi ikke ønsker at leve bare en dag uden den. Jeg må måske omformulere, hvad præsident Brigham Young sagde: »Jeg ønsker, at jeg havde en tordenrøst til at vække folk«¹³ til sandheden af og kraften i Mormons Bog.

Vi er nødt til at være som denne unge missionær, der tjener i Europa, der følte så dybt omkring sandheden af Mormons Bog, at han bogstavelig talt løb hen til en mand i en park med et eksemplar af denne hellige optegnelse, han og hans makker havde lige havde fundet manden.

En ung missionær løber for at fortælle en mand i en park om Mormons Bog.

Jeg vidner om, at Joseph Smith var og er *profeten* for denne sidste udde- ling. Det var ham, der ved Guds gave og kraft, oversatte denne hellige bog. Dette er *bogen*, der vil hjælpe med at forberede verden på Herrens andet komme.

Jeg vidner om, at Jesus Kristus bogstavelig talt er den levende Guds levende Søn. Han er vor Frelser, vor Forløser, vores store Eksempel og vor Talsmand hos Faderen. Han var den lovede Messias, den dødelige Messias og vil være tusindårsrigets Messias. Jeg vidner af hele min sjæl om, at Mormons Bog på den mest mirakuløse og enkle måde underviser om Jesus Kristus og hans evangelium.

Jeg ved, at præsident Thomas S. Monson er Guds profet på jorden i dag. Jeg elsker og opretholder ham af hele mit hjerte. Således vidner jeg i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Præsident Nelsons Mormons Bog-lister

Mormons Bog er:

- Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. De store skribenter i den – Nefi, Jakob, Mormon, Moroni – og oversætteren, Joseph Smith, var *alle* Herrens øjenvidner.
- En optegnelse over hans tjenestegerning blandt folket i det gamle Amerika.
- Sandt, som attesteret af Herren selv.

Mormons Bog bekræfter:

- Vor himmelske Fader og hans elskede Søn, Jesu Kristi, individuelle identitet.
- Nødvendigheden af Adams fald og Evas visdom, så mennesket kunne nyde glæde.

Mormons Bog gendriver opfattelser som:

- Åbenbaring endte med Bibelen.
- Spædbørn har behov for at blive døbt.
- Lykke kan findes i ugudelighed.
- Personlig godhed er tilstrækkeligt til at blive frelst (der er behov for ordinancer og pagter).
- Adams fald besmittede menneskeheden med »arvesynd.«

Mormons Bog opfylder bibelske profetier som:

- »Andre får« skulle høre hans røst.
- Gud ville udføre »et forunderligt værk og et under« og tale »fra støvet«.

- »Judas træstykke« og »Josefs træstykke« skulle blive ét.
- Israel vil blive indsamlet »i de sidste dage«, og hvordan det skal ske.
- Josefs slægts arveland ligger på den vestlige halvkugle.

Mormons Bog tydeliggør en forståelse af:

- Vores forudtilværelse.
- Døden. Den er en nødvendig bestanddel af Guds store plan for lykke.
- Livet efter døden, der begynder i paradiset.
- Hvordan det opstod, legeme, når det forenes med ånden, bliver en udødelig sjæl.
- Hvordan Guds dom over os vil være efter vores gerninger og vores hjertes ønsker.
- Hvordan ordinancer som dåb, nadveren og overdragelse af Helligånden udføres korrekt.
- Jesu Kristi forsoning.
- Opstandelsen.
- Engles vigtige rolle.
- Præstedømmets evige beskaffenhed.
- Hvordan menneskers adfærd påvirkes mere af ordets kraft end sværdets.

Mormons Bog åbenbarer tidligere ukendt information:

- Der blev udført dåb, inden Jesus Kristus blev født.
- Der blev bygget og brugt templer i det gamle Amerika.
- Josef, Israels 11. søn, forudså profeten Joseph Smiths rolle.
- Nefi (600-592 f. Kr.) forudså opdagelsen og koloniseringen af Amerika.
- Tydelige og dyrebare dele af Bibelen var gået tabt.
- Kristi lys er givet alle mennesker.
- Vigtigheden af individuel handlefrihed og behovet for en modsætning i alt.
- Adværer mod »hemmelige sammensværgelser«.

NOTER

1. Se 3 Ne 17:9-12.
2. Thomas S. Monson, »Styrken i Mormons Bogs«, *Liahona*, maj 2017, s. 87.
3. Se Alma 42:8.
4. Se Alma 7:11-12.
5. Se for eksempel 2 Ne 31:2-21.
6. Se 1 Ne 13:29-33.
7. Se 2 Ne 26-33.
8. Se Moro 8:11-15.
9. Mosi 2:41; se også Alma 28:12.
10. Se Alma 41:10-11.
11. Særlige hellige ordinancer og pagter er også påkrævet.
12. Se Alma 13:27.
13. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 299. Han omtalte vigtigheden af tempeltjeneste og slægtshistoriske arbejde.

Ældste Dale G. Renlund
De Tolv Apostles Kvorum

Præstedømmet og Frelserens forsonende kraft

For at vor himmelske Faders formål kan opfyldes, må Kristi forsonende kraft blive tilgængelig for Guds børn. Præstedømmet leverer disse muligheder.

Forestil jer en raket, der bliver manøvreret hen til en affyringsrampe, så den kan blive klargjort til afsending. Forestil jer nu affyringen. Brændstof, der afbrændes kontrolleret, omdannes til varm gas, der presses ud og giver den nødvendige kraft til at sende raketten ud i rummet. Forestil jer til sidst nyttelasten eller lasten, der er placeret oven på raketten. Nyttelastens værdi er kun fuldt ud udnyttet, når den når derhen, hvor den skal være, og fungerer, som den skal. Man behøver ikke at være raketforsker for at forstå, at en dyr global kommunikationssatellit er af ringe værdi på et varelager. Raketens mission er helt enkelt at levere en last.

Denne aften vil jeg gerne sammenligne *det præstedømme, som vi bærer*, med en raket og *muligheden for at drage nytte af Frelserens forsonende kraft* med den last, som en raket leverer.

På grund af Jesu Kristi sonoffer har han magten og myndigheden til at forløse hele menneskeheden. For at

gøre sin forsonende kraft tilgængelig har han overdraget en del af sin magt og myndighed til mænd på jorden. Denne uddelegerede magt og myndighed kaldes *præstedømmet*. Det giver præstedømmebærere mulighed for at bistå vor himmelske Fader og Jesus Kristus i deres værk – at bringe frelse og

ophøjelse til Guds børn. Det gør det, fordi det giver hans børn mulighed for at modtage velsignelserne ved Frelserens forsonende kraft.

Jesu Kristi forsonende kraft er afgørende, da ingen af os kan vende tilbage til vor himmelske Fader uden hjælp. I vores jordiske tilværelse begår vi uvægerligt fejl og overtræder Guds love. Vi bliver plettet af synd og kan ikke komme tilbage og bo i Guds nærhed. Vi har brug for Frelserens forsonende kraft, så vi kan blive forsonet med vor himmelske Fader. Jesus Kristus brød dødens bånd, hvilket gør det muligt for alle at opstå. Han tilbyder tilgivelse af synder, der er betinget af lydighed mod hans evangeliums love og ordnancer. Ophøjelse tilbydes ved ham. Muligheden for at få gavn af Frelserens forsonende kraft er en af de vigtigste nyttelaster.

For at vor himmelske Faders formål kan opfyldes, må Kristi forsonende kraft blive tilgængelig for Guds børn.¹ Præstedømmet leverer disse muligheder. Det er en raket. Præstedømmet er afgørende, da de nødvendige ordnancer og pagter på jorden kun bliver

forvaltet gennem dets myndighed. Hvis præstedømmet ikke giver mulighed for at få gavn af Frelserens forsonende kraft, hvad ville formålet med den så være? Ville det blot være et komplekst opsigtsvækkende kanonslag? Gud har til hensigt, at det skal bruges til mere end blot en klasse om søndagen eller som en tjenestemulighed. Han har til hensigt, at det leverer nyttelasten.

Mindre fejl i raketten kan forårsage, at missionen mislykkes. Skrøbelige pakninger og materialetræthed kan skabe funktionsfejl for raketten. For at beskytte præstedømmet mod metaforisk set skrøbelige pakninger og materialetræthed beskytter Gud både dets overdragelse og anvendelse.² Overdragelse af præstedømmet er sikret gennem præstedømmets nøgler, som er retten til at præsidere, der er givet til mennesket.³ Præstedømmets anvendelse bliver ligeledes sikret gennem præstedømmets nøgler, men også ved pagter, som præstedømmebæreren indgår. Præstedømmets anvendelse er derfor styret af både præstedømmets nøgler og pagter. En mands

præstedømmehverv bliver overdraget personligt og eksisterer ikke uafhængigt af ham;⁴ præstedømmet er ikke en ustruktureret kilde af selvstyrende magt.

Både Det Aronske og Det Melkisedekske Præstedømme modtages ved pagt.⁵ Gud fastsætter vilkårene, og mennesket accepterer. Generelt indgår præstedømmebærere pagt om at hjælpe Gud i hans værk. Tidligt i denne uddelelse forklarede Jesus Kristus, at præstedømmets pagt »er bekræftet på jer for jeres skyld, og ikke kun for jeres skyld, men for hele verdens skyld ... fordi de ikke kommer til mig.«⁶

Dette lærer os, at formålet med præstedømmet er at indbyde andre til at komme til Kristus ved at hjælpe dem til at modtage det gengivne evangelium. Vi har præstedømmet, så vi kan hjælpe vor himmelske Faders børn med at lette byrden af synd og blive som ham. Gennem præstedømmet viser guddommelighedens kraft sig i livet hos alle, der indgår og holder evangeliske pagter og modtager de tilhørende ordinancer.⁷ På denne måde kommer vi hver især til Kristus, renses og forenes med Gud.

Kristi forsonende kraft bliver tilgængelig gennem præstedømmet, der leverer nyttelasten.

Pagter med Gud er alvorlige og højtidelige. En mand bør forberede sig til, lære om og indgå sådanne pagter og have til hensigt at ære dem. En pagt bliver et løfte om at give af sig selv. Følgende er en omskrivning af den engelske dramatiser Robert Bolt: En mand indgår kun en pagt, når han ønsker at forpligte sig ekstraordinært til et løfte. Han skaber en forbindelse mellem løftets sandhed og sin egen dyd. Når en mand indgår en pagt, holder han sig selv, som vand, i sine skålformede hænder. Og hvis han åbner sine fingre, vil han ikke finde sig selv igen. En, der bryder pagten, kan ikke længere tilbyde sig selv som forpligtelse eller garanti.⁸

En bærer af Det Aronske Præstedømme indgår pagt om at undgå det onde, hjælpe andre til at blive forenet med Gud og forberede sig på at modtage Det Melkisedekske Præstedømme.⁹ Disse hellige pligter bliver opfyldt, når han underviser, døber, styrker kirke-medlemmer og indbyder andre til at

tage imod evangeliet. Disse er hans »raketfunktioner«. Til gengæld lover Gud håb, tilgivelse, englebetsjening og evangeliets nøgler til omvendelse og dåb.¹⁰

En bærer af Det Melkisedekske Præstedømme indgår pagt om at opfylde de pligter, der er forbundet med Det Aronske Præstedømme og om at højne sin kaldelse i Det Melkisedekske Præstedømme.¹¹ Han gør dette ved at overholde de befalinger, der er forbundet med pagten. Disse befalinger omfatter at give »flittigt agt på det evige livs ord« ved at efterleve hvert ord, som udgår af Guds mund,¹² bære vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans værk i de sidste dage,¹³ ikke prale af sig selv¹⁴ og blive Frelserens ven ved at stole på ham, som en ven ville.¹⁵

Til gengæld lover Gud, at en bærer af Det Melkisedekske Præstedømme vil modtage nøgler til at forstå Guds hemmeligheder. Han vil blive fuldkomment gjort, så han kan komme ind i Guds nærhed. Han vil kunne udfylde sin rolle i arbejdet med frelse. Jesus Kristus vil berede vejen for præstedømmebæreren og vil være med ham. Helligånden vil være i præstedømmebæreren hjerte, og engle vil løfte ham op. Hans legeme vil blive styrket og fornyet. Han vil blive arving til Abrahams velsignelser og sammen med sin hustru blive medarvinger med Kristus i vor himmelske Faders rige.¹⁶ Disse er »store, dyrebare løfter«.¹⁷

Man kan ikke forestille sig nogen større løfter.

Til alle mænd, der modtager Det Melkisedekske Præstedømme, bekræfter Gud pagternes løfter med en ed.¹⁸ Denne ed gælder kun Det Melkisedekske Præstedømme,¹⁹ og det er Gud, der sværger eden, ikke præstedømmebæreren.²⁰ Fordi denne særlige situation involverer Guds guddommelige magt og myndighed bruger han en ed, anvender det mest kraftfulde sprog, han kan, for at forsikre os om sine løfters bindende og uomstødelige natur.

Det medfører alvorlige konsekvenser at bryde præstedømmets pagter og at vende sig helt bort fra dem.²¹ At være skødesløs eller apatisk i sin præstedømmekaldelse er som at indføre materialetræthed i en raketkomponent. Det sætter præstedømmets pagt på spil, da det kan føre til, at missionen mislykkes. Ulydighed mod Guds befalinger bryder pagten. For en person, der vedvarende bryder pagten og ikke omvender sig, trækkes de lovede velsignelser tilbage.

Jeg kom til en større forståelse mellem »præstedømmets« raket og »muligheden for at drage nytte af Frelserens forsonende kraft« for adskillige år siden. Jeg havde i løbet af en uge to forskellige opgaver. Den ene var at oprette den første stav i et land, og den anden var at interviewe en ung mand, og hvis

alt var, som det skulle, gengive ham hans præstedømme- og tempelvelsignelser. Denne 30-årige mand havde tilsluttet sig Kirken i slutningen af sine teenageår. Han tjente værdigt på en mission. Men da han vendte hjem, fór han vild og mistede sit medlemskab i Kirken. Efter nogle år »gik han i sig selv«,²² og med hjælp fra kærlige præstedømmeledere og venlige medlemmer omvendte han sig og blev ved dåb genoptaget i Kirken.

Senere anmodede han om at få sine præstedømme- og tempelvelsignelser gengivet. Vi lavede en aftale til klokken 10 om lørdagen i kirkebygningen. Da jeg ankom til de tidligere interview, var han der allerede. Han var så ivrig efter at få præstedømmet igen, at han ikke kunne vente.

I løbet af vores interview viste jeg ham det brev, der forklarer, at præsident Thomas S. Monson personligt havde gennemgået hans ansøgning og havde bemyndiget interviewet. Denne ellers tapre unge mand græd. Jeg fortalte ham så, at dagen for vores interview ikke ville have en officiel betydning i hans liv. Han så forvirret ud. Jeg informerede ham om, at når jeg havde gengivet ham hans velsignelser, ville hans medlemsoptegnelse kun vise hans oprindelige dåbs-, bekræftelses-, præstedømmeordinations- og begavelsesdatoer. Han blev endnu engang rørt.

Jeg bad ham læse fra Lære og Pagter:

»Se, den, der har omvendt sig fra sine synder, ham er de tilgivet, og jeg, Herren, husker ikke mere på dem.

Heraf kan I vide, om et menneske omvender sig fra sine synder: Se, han vil bekende dem og aflægge dem.«²³

Han fik tårer i øjnene for tredje gang. Jeg lagde dernæst mine hænder på hans hoved, og i Jesu Kristi navn og med myndighed fra Det Melkisedekske

Præstedømme og med myndighed fra Kirkens præsident gengav jeg ham hans præstedømme- og tempelvelsignelser.

Glæden, der kom over os, var stor-slået. Han vidste, at han endnu engang var bemyndiget til at bære og udøve Guds præstedømme. Han vidste, at hans tempelvelsignelser på ny var fuldt ud virksomme. Han nærmest hoppede af sted og havde et strålende lys over sig. Jeg var så stolt af ham, og jeg fornemmede, hvor stolt vor himmelske Fader også var af ham.

Derefter blev staven organiseret. Mange entusiastiske, trofaste hellige deltog i møderne og et vidunderligt stavspræsidentskab blev opretholdt. Men for mig blev denne historiske begivenhed med at oprette denne første stav i et land overskygget af den glæde, jeg følte ved at gengive velsignelserne til denne unge mand.

Det er gået op for mig, at formålet med at oprette en stav eller bruge Guds præstedømme på nogen måde er at bistå vor himmelske Fader og Jesus Kristus i deres værk – at muliggøre frelse og ophøjelse for Guds børn. Ligesom formålet med raketten er at levere en last, leverer præstedømmet Jesu Kristi

evangelium, hvilket gør det muligt for alle at indgå pagter og modtage de tilhørende ordinancer. »Kristi forsonende blod«²⁴ kan derved anvendes i vores liv, når vi oplever Helligåndens helliggørende indflydelse og modtager de velsignelser, som Gud lover.

Udover selv at adlyde evangeliets love og ordinancer indbyder jeg jer til at indgå og holde præstedømmets pagter. Modtag Guds ed og hans løfte. Højn jeres ansvar i præstedømmet for at bistå vor himmelske Fader og Jesus Kristus. Brug præstedømmet til at give andre mulighed for at få gavn af Frelserens forsonende kraft. Når I gør det, vil store velsignelser komme til jer og jeres familie. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Forløseren lever og leder dette værk, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 1 Ne 11:31; 2 Ne 2:8.
2. Se L&P 121:36.
3. Se L&P 42:11; se og Dallin H. Oaks, »Præstedømmets nøgler og myndighed«, *Liahona*, maj 2014, s. 49-52.
4. Se L&P 124:95, 130, 132. Det præstedømme, en mand modtager, er ikke mere uafhængigt af ham, end Kristi forsonende kraft er uafhængigt af Kristus.
5. Henvisninger til pagter forbundet med det mindre præstedømme findes i 4 Mosebog

25:10-13, Nehemias 13:29 og Malakias 2:2-8. Henvisninger til pagter forbundet med Det Melkisedekske Præstedømme findes i Joseph Smiths oversættelse, 1 Mosebog 14:26-37 (i Guide til skrifterne), Salmerne 110:1, 4 og Lære og Pagter 84:39-42. Se også Bruce R. McConkie, »Præstedømmets lære«, *Den danske Stjerne*, okt. 1982, s. 64-68.

6. L&P 84:48, 50.
7. Se L&P 84:19-21.
8. Se Robert Bolt, *A Man for All Seasons: A Play in Two Acts*, 1990, s. xiii-xiv, 140.
9. Se 4 Mos 25:12-13; Neh 13:29; Ez 34:2-6; Mal 2:2-9; L&P 13:1; 20:46-59; 84:33-40.
10. Se Hebr 7:19; L&P 84:26-27.
11. Se L&P 84:33.
12. Se L&P 84:43-44.
13. Se L&P 84:61-62.
14. Se L&P 84:73.
15. Se L&P 84:77-88.
16. Se JSO, 1 Mos 14:26-27 (i Guide til Skrifterne); Hebr 7:11; L&P 84:19, 33-34, 38, 42, 77-88.
17. 2 Pet 1:4.
18. Se JSO, 1 Mos 14:27-31 (i Guide til skrifterne); Sl 110:1, 4; JSO, Hebr 7:19-21 (i Guide til skrifterne); L&P 84:33-40, 48.
19. Se *The Teachings of Ezra Taft Benson*, 1988, s. 223; Joseph Fielding Smith, i Conference Report, apr. 1970, s. 59; *Profeten Joseph Smiths lærdomme*, 1954, s. 389.
20. Der findes ingen skriftstedshenvisning eller beretning om, at modtageren sværger en ed, når han indgår Det Melkisedekske Præstedømmes pagt. I stedet for er det i Joseph Smiths oversættelse, 1 Mosebog 14:27-31 (i Guide til skrifterne), Salmerne 110:1, 4, Hebræerne 7:21 og Lære og Pagter 84:40 Gud, der sværger en ed, når han indgår en pagt med modtageren. Ældste Bruce R. McConkie har sagt: »Herren sværger med en ed i sit eget navn ... at alle, som holder den pagt, de har indgået i forbindelse med Det Melkisedekske Præstedømme, skal arve, modtage og besidde alle ting i hans evige rige ... Gud svor med en ed, at Kristus ville blive ophøjet, og han sværger igen, når vi modtager Det Melkisedekske Præstedømme, at en lignende ophøjelse vil blive os til del, hvis vi er trofaste i alle ting« (»Præstedømmets lære«, s. 66).
21. Se L&P 84:41-42. Omvendelse er altid mulig for dem, der villigt ændrer sig. Se fx Dale G. Renlund, »Omvendelse: Et glædeligt valg«, *Liahona*, nov. 2016, s. 121-124.
22. Luk 15:17.
23. L&P 58:42-43.
24. Mosi 4:2.

Ældste David F. Evans
De Halvfjerds

Sandheden af alt

Vi har alle et personligt ansvar for at gøre det, der er nødvendigt for at opnå og bevare et stærkt vidnesbyrd.

Vi kommer i aften med håb om og tro på, at vi på en eller anden måde vil blive styrket og velsignet af Helligånden, der underviser os om sandheden.¹ Jeg vil gerne tale om vores personlige søgen efter sandheden.

Som ung mand havde jeg mange spørgsmål om Kirken. Nogle af dem var oprigtige. Andre var ikke og afspejlede andres tvivl.

Jeg drøftede ofte mine spørgsmål med min mor. Jeg er sikker på, at hun kunne fornemme, at mange af mine spørgsmål var oprigtige og fra hjertet. Jeg tror, at hun var lidt skuffet over de spørgsmål, der var mindre oprigtige og mere argumenterende. Men hun talte aldrig ned til mig, fordi jeg havde spørgsmål. Hun lyttede og forsøgte at besvare dem. Når hun fornemmede, at hun havde sagt alt, hvad hun kunne, og jeg stadig havde spørgsmål, plejede hun at sige noget i retning af: »David, det er et godt spørgsmål. Mens *du* søger og læser og beder om svar, hvorfor gør *du* så ikke det, du ved, du bør, og undlader at gøre det, du ved, du ikke bør? Dette blev et mønster i min søgen efter sandhed. Gennem studium, bøn og efterlevelse af befalingerne fandt jeg ud af, at der er svar på alle mine vigtige spørgsmål. Jeg fandt også ud af, at der

for nogle spørgsmål er behov for fortsat tro, tålmodighed og åbenbaring.²

Min mor lagde ansvaret for at udvikle tro og finde svar på mig. Hun vidste, at de vigtige svar ville komme, når jeg søgte efter sandhed, sådan som vor himmelske Fader har fastsat. Hun vidste, at jeg måtte finde sandheden. Hun vidste, at jeg måtte være oprigtig i mine spørgsmål og være villig til at handle på det, som jeg allerede vidste var sandt. Hun vidste, at jeg måtte studere og bede, og at jeg måtte udvikle

større tålmodighed, når jeg søgte svar fra Herren. At være villig til at være tålmodig er en del af vores søgen efter sandhed og en del af Herrens mønster for at åbenbare sandhed.³

Med tiden lærte jeg, at min mor underviste mig i vor himmelske Faders mønster for at søge sandhed. Tro voksede, svar begyndte at komme, og jeg tog imod et missionskald.

Der kom en tid tidligt på min mission, hvor jeg vidste, at jeg måtte vide, om Kirken var sand, og om Joseph Smith var en profet. Jeg følte det, som præsident Thomas S. Monson så klart sagde ved sidste generalkonference: »Hvis I ikke allerede har et fast vidnesbyrd om disse ting, så gør det, der er nødvendigt, for at få et. Det er afgørende for jer at have jeres eget vidnesbyrd i disse vanskelige tider, for andres vidnesbyrd kan kun bringe jer et stykke af vejen.«⁴ Jeg vidste, hvad der var nødvendigt. Jeg måtte læse Mormons Bog med et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt og spørge Gud, om den er sand.

Lyt til vor himmelske Faders bemærkelsesværdige løfte, der er givet gennem profeten Moroni: »Når I modtager dette, vil jeg formane jer til, at I spørger Gud, den evige Fader, i Kristi navn, om ikke dette er sandt; og hvis I spørger af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, idet I har tro på Kristus, så vil han tilkendegive sandheden af det for jer ved Helligåndens kraft.«⁵

For at modtage det, der står i Mormons Bog, måtte jeg læse den. Jeg begyndte i starten af bogen og læste hver dag. Nogle modtager et vidnesbyrd meget hurtigt. For andre vil det tage længere tid og flere bønner og kan involvere at læse bogen flere gange. Jeg måtte læse hele bogen, inden jeg modtog det lovede vidnesbyrd. Men Gud tilkendegav sandheden af den for mig ved Helligåndens kraft.

I min missionærdagbog beskrev jeg min glæde ved at kende sandheden såvel som mit personlige udtryk for forpligtelse og oprigtige hensigt om at handle i overensstemmelse med den sandhed, jeg havde modtaget. Jeg skrev: »Jeg har lovet min Fader i himlen og mig selv at gøre mit bedste, at give det 100 procent resten af mit liv, uanset hvad jeg bliver bedt om, vil jeg gøre det, men lige nu har jeg resten af min mission, og jeg vil gøre det til en fantastisk mission, en jeg ikke vil have det dårligt over, ikke for mig, men for Herren. Jeg elsker Herren, og jeg elsker arbejdet, og jeg beder blot om, at denne følelse aldrig vil forlade mig.«

Jeg lærte, at konstant næring og en vedvarende indsats for at omvende sig og holde befalingerne er nødvendig for, at denne følelse aldrig forsvinder. Præsident Monson sagde: »Men, når man først har fået et vidnesbyrd, må det holdes sundt og levende gennem fortsat lydighed mod Guds bud og gennem daglig bøn og studium af skriften.«⁶

I løbet af årene har jeg spurgt missionærer og unge mennesker over hele verden, hvordan de begyndte deres personlige indsats for at søge efter sandheden og få et vidnesbyrd. Næsten uden undtagelse svarede de, at deres egen indsats for at få et personligt vidnesbyrd begyndte med den personlige beslutning om at læse Mormons Bog fra begyndelsen og spørge Gud, om den er sand. Ved at gøre dette valgte de at »handle« snarere end at være »genstand for handling«⁷ på grund af andres tvivl.

For at kende sandheden må vi efterleve evangeliet⁸ og lave et »forsøg«⁹ med ordet. Vi bliver advaret mod ikke at modsætte os Herrens Ånd.¹⁰ Omvendelse og en beslutsomhed om at holde befalingerne er en vigtig del af alles personlige søgen efter sandhed.¹¹ Faktisk må vi være villige til »at aflægge alle« vores synder for at kunne kende sandheden.¹²

Vi bliver befalede at »[stræbe] efter at lære, ja, ved studium og også ved tro«.¹³ Vores søgen efter sandhed bør fokusere på »de bedste bøger« og de bedste kilder. Blandt de allerbedste er skrifterne og de levende profeters ord.

Præsident Monson har bedt os alle om at »gøre det, der er nødvendigt« for at opnå og bevare et stærkt

vidnesbyrd.¹⁴ Hvad er nødvendigt for at udvikle og styrke jeres vidnesbyrd? Vi har alle et personligt ansvar for at gøre det, der er nødvendigt for at opnå og bevare et stærkt vidnesbyrd.

At holde vores pagter med tålmodighed, mens vi »gør det, det er nødvendigt« for at modtage et svar fra Herren, er en del af Guds mønster for at lære sandhed. Især når det er svært, må vi »underordne os med glæde og tålmodighed under hele Herrens vilje«.¹⁵ Tålmodig overholdelse af pagter øger vores ønske om at kende sandheden og lader Helligånden »lede [os] på visdommens stier, så [vi] kan blive velsignet, have fremgang og blive bevaret.«¹⁶

Min hustru, Mary, og jeg kender en person, der har kæmpet det meste af sit liv med visse sider af Kirken, og som vi elsker højt. Hun elsker evangeliet, og hun elsker Kirken, men hun har stadig spørgsmål. Hun er blevet besejlet i templet, er aktiv i Kirken, passer sine kaldelser og er en vidunderlig mor og hustru. Gennem årene har hun forsøgt at gøre det, hun ved er rigtigt og afholde sig fra at gøre det, hun ved er forkert. Hun har holdt sine pagter og er blevet ved med at søge. Til tider har hun været taknemlig for at kunne holde fast ved andres tro.

For kort tid siden bad hendes biskop om at tale med hende og hendes mand. Han bad dem om at tage imod en opgave med at virke som stedfortrædere for dem, der har brug for tempelordinancer. Dette kald overraskede dem, men de tog imod det og begyndte på deres tjeneste i Herrens hus. Deres teenagesøn havde for nyligt deltaget i slægtsforskning og fundet et familienavn, hvis tempelordinancer ikke var udført. Med tiden virkede de som stedfortrædere og udførte tempelordinancerne for denne person og hans familie. Da de knælede ved alteret, og beseglingsordinancen blev udført, fik denne vidunderlige, tålmodige kvinde, der så længe havde søgt, en personlig åndelig oplevelse, hvorved hun lærte, at templet og de ordinancer, som bliver udført deri, er sande og virkelige. Hun ringede til sin mor og fortalte om sin oplevelse og sagde, at selvom hun stadig har nogle spørgsmål, vidste hun, at templet er sandt, at tempelordinancerne er sande, og at Kirken er sand. Hendes mor græd af taknemlighed over en kærlig, tålmodig himmelsk Fader og over en datter, der tålmodigt fortsætter med at søge.

Tålmodig overholdelse af pagter bringer himmelske velsignelser ind i vores liv.¹⁷

Jeg har fundet stor trøst i Herrens løfte om, at »ved Helligåndens kraft kan

I kende sandheden af alt.«¹⁸ Uden at vide alt kan vi kende sandheden. Jeg kan vide, at Mormons Bog er sand! Vi kan faktisk, som præsident Russell M. Nelson underviste om i eftermiddag, føle »af hjertets inderste (se Alma 13:27) ... at Mormons Bog utvetydigt er Guds ord.« Og vi kan »føle det så dybt, at vi ikke ønsker at leve bare en dag uden den.«¹⁹

Vi kan vide, at Gud er vor evige Fader, der elsker os, og at hans Søn, Jesus Kristus, er vor Frelser og Forløser. Vi kan vide, at vores medlemskab af hans kirke skal værdsættes, og at deltagelse i nadveren hver uge vil hjælpe os og vores familie til at være sikre. Vi kan vide, at vores familie gennem tempelordinancerne virkelig kan være sammen for evigt. Vi kan vide, at Jesu Kristi forsoning og velsignelserne ved omvendelse og tilgivelse er sande og virkelige. Vi kan vide, at vores kære profet, præsident Thomas S. Monson, er Herrens profet, og at hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv Apostles Kvorum er profeter, seere og åbenbarere.

Jeg ved, at alt dette er sandt, og jeg bærer vidnesbyrd om det, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Moro 10:5.
2. Et af disse spørgsmål angik tilgængeligheden af præstedømmet for alle

værdige mænd. Dette spørgsmål blev løst af den åbenbaring, præsident Spencer W. Kimball, hans rådgivere og medlemmerne af De Tolv fik den 1. juni 1978. Denne åbenbaring er Officiel Erklæring – 2 i Lære og Pagter.

3. Se fx Luk 21:15; Rom 8:5; Alma 32:41-43; Eter 12:19; L&P 21:5; 101:38; 107:30-31.
4. Thomas S. Monson, »Styrken i Mormons Bogs«, *Liahona*, maj 2017, s. 87.
5. Moro 10:4.
6. Thomas S. Monson, »Styrken i Mormons Bogs«, s. 87.
7. 2 Ne 2:14; se også David A. Bednar, »Søg kundskab ved tro«, *Liahona*, sep. 2007, s. 19-21.
8. Se fx Joh 7:17, hvori Herren lover: »Den, der vil gøre hans vilje, skal erkende, om min lære er fra Gud, eller om jeg taler af mig selv.« Se også Alma 32.
9. Se Alma 32:27.
10. Se Alma 32:28.
11. Se Alma 22:18; L&P 93:27-28.
12. Alma 22:18.
13. L&P 88:118.
14. Thomas S. Monson, »Styrken i Mormons Bogs«, s. 87.
15. Mosi 24:15; se også Mosi 24:13-14; David A. Bednar, »Bære deres byrder med lethed«, *Liahona*, maj 2014, s. 87-90.
16. Mosi 2:36.
17. Se Jeffrey R. Holland, »En ypperstepræst for de goder, som nu er blevet til«, *Liahona*, jan. 2000, s. 45. I den tale sagde ældste Holland: »Nogle velsignelser kommer hurtigt, andre kommer senere, og nogle kommer først i himlen, men for dem, som modtager Jesu Kristi evangelium, vil de komme.«
18. Moro 10:5.
19. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, *Liahona*, nov. 2017, s. 63.

Generalautoriteter og organisationsledere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

Gary E. Stevenson

Dale G. Renlund

L. Whitney Clayton

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

Lynn G. Robbins

Gerrit W. Gong

Juan A. Uceda

Patrick Kearon

GENERALAUTORITETER – DE HALVFJERDES

(i alfabetisk orden)

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

Dean M. Davis
Forstædsgiver

Gerald Causé
Præsiderende Biskop

W. Christopher Waddell
Anderrådsgiver

ORGANISATIONSLEDERE

SØNDAGSSKOLEN

Devin G. Durrant
Forstædsgiver

Tad R. Callister
Præsident

Brian K. Ashton
Anderrådsgiver

UNGE PIGER

Carol F. McConkie
Forstædsgiver

Bonnie L. O'Carson
Præsident

Neill F. Marriott
Anderrådsgiver

HJÆLPEFORENINGEN

Sharon Eubaek
Forstædsgiver

Jean B. Bingham
Præsident

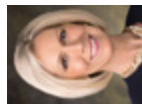

Reyna L. Aburto
Anderrådsgiver

PRIMARY

Bonnie H. Condon
Forstædsgiver

Joy D. Jones
Præsident

Cristina B. Franco
Anderrådsgiver

UNGE MÆND

Douglas D. Holmes
Forstædsgiver

Stephen W. Owen
Præsident

M. Joseph Brough
Anderrådsgiver

Ældste Richard J. Maynes

De Halvfjerds

Opnå Herrens og jeres families tillid

Mænd, der handler i »hjertets retskaffenhed«, er mænd, man kan stole på – for tillid bygges på retskaffenhed.

Brødre, der er nok ikke noget større kompliment, som vi kan modtage fra Herren, end kundskaben om, at han stoler på, at vi er værdige præstedømmebærere og gode ægtemænd og fædre.

En ting er sikker: At opnå Herrens tillid er en velsignelse, der kommer efter store bestræbelser fra vores side. Tillid er en velsignelse, der er baseret på lydighed overfor Guds love. At opnå Herrens tillid kommer ved at være tro overfor de pagter, som vi har indgået i dåbens vande og i det hellige tempel. Når vi holder vores løfter til Herren, vokser hans tillid til os.

Jeg elsker både fortids- og nutidskrifter, der benytter vendingen »hjertets retskaffenhed«, når de beskriver en oprigtig persons karaktertræk.¹ Ret-skaffenhed eller mangel på det samme er en vigtig del af ens karakter. Mænd, der handler i »hjertets retskaffenhed«, er mænd, man kan stole på – for tillid bygges på retskaffenhed.

At være retskaffen indebærer blot, at ens hensigter såvel som ens handlinger er rene og retskafne i alle forhold i ens tilværelse, både i offentlighed og bag lukkede døre. Med alle beslutninger,

som vi træffer, kan vi enten få mere af Guds tillid eller miste noget af hans tillid. Princippet viser sig måske tydeligst i vores guddommeligt udpegede ansvar som ægtemænd og fædre.

Som ægtemænd og fædre har vi modtaget et guddommeligt ansvar fra nutidsprofeter, -seere og -åbenbarere i »Familien: En proklamation til verden.« Denne erklæring lærer os, at (1) fædre »skal ... lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed«, (2) fædre »har

ansvaret for at sørge for livets fornødenheder«, og (3) fædre skal »beskytte deres familier«.²

For at vi kan opnå Guds tillid, skal vi udføre disse tre guddommeligt udpegede ansvar for vores familie på Herrens måde. Som der står længere nede i Familieproklamationen, så er det Herrens måde, når vi opfylder disse ansvar sammen med vores hustru som »jævnbyrdige partnere«.³ Det betyder for mig, at vi ikke træffer nogle betydningsfulde beslutninger vedrørende disse tre ansvarsområder, med mindre vi er fuldstændigt enige med vores hustru.

Det første trin på vores vej mod at opnå Herrens tillid er at stole på ham. Profeten Nefi var et eksempel på denne forpligtelse, da han bad: »O Herre, jeg har sat min lid til dig, og jeg vil sætte min lid til dig for evigt. Jeg vil ikke sætte min lid til armen af kød.«⁴ Nefi havde fuldt ud forpligtet sig til at gøre Herrens vilje. Udover at *sige*, at han ville »gøre det, som Herren har befaleet«, var Nefi urokkelig i sin beslutning om at *udføre* sine opgaver, som det bliver illustreret i denne udtalelse: »Så sandt som Herren lever, og vi lever, så vil vi

ved at have fred i hjemmet er en direkte konsekvens af at have en mand, som de kunne stole på. Som illustreret af mine døtres udtalelser så spiller princippet om tillid en ekstrem vigtig rolle i at skabe et kristuscentreret hjem.

Jeg nød også den samme kristuscentrerede kultur, da jeg voksede op i et hjem, hvor min far ærede sit præstedømme og opnåede hele familiens tillid på grund af sit »hjertes retskaffenhed«. ⁷ Lad mig fortælle jer en oplevelse fra min ungdom, der illustrerer den varige, positive påvirkning, som en far, der forstår og efterlever principperne om tillid og retskaffenhed, kan have på sin familie.

Da jeg var lille, grundlagde min far et firma, der specialiserede sig i automatisering af fabrikker. Dette firma konstruerede, byggede og installerede automatiserede produktionslinjer verden over.

Da jeg gik i de sidste år af folkeskolen, ville min far gerne have, at jeg lærte at arbejde. Han ønskede også, at jeg lærte forretningen at kende fra bunden af. Mit første job omfattede at passe grunden og male områder

ikke drage ned til vor far i ørkenen, førend vi har udført det, som Herren har befalet os.« ⁵

Fordi Nefi fra begyndelsen stoled på Gud, havde Gud stor tillid til Nefi. Herren velsignede ham med en stor tilkendegivelse fra Ånden, og det velsignede ham, hans familie og hans folk. Fordi Nefi ledte i kærlighed og retskaffenhed og sørgede for og beskyttede sin familie og sit folk, skriver han: »Vi levede på lykkelig vis.« ⁶

For at kunne præsentere en kvindes perspektiv på dette emne har jeg bedt mine to gifte døtre om at hjælpe mig. Jeg spurgte dem, om de ville sige en sætning eller to, der beskrev, hvordan de så på betydningen af tillid i deres ægteskab og familieliv. Her er tankerne fra Lara Harris og Christina Hansen.

Lara først: »En af de vigtigste ting for mig er at vide, at min mand i sin daglige gøren og laden træffer valg, der viser hans respekt for og hans kærlighed til mig. Når vi kan stole på hinanden på denne måde, er der en fred i vores hjem, hvor vi kan nyde at opbygge vores familie sammen.«

Og nu Christinas tanker: »At have tillid til nogen er ligesom at have tro

på nogen. Uden den tillid og tro er der frygt og tvivl. For mig er den største velsignelse ved fuldstændig at kunne stole på min mand fred, fred i sindet, for jeg ved, at han faktisk gør det, som han siger, at han vil gøre. Tillid fører til fred, kærlighed og omgivelser, hvor kærligheden kan vokse.«

Lara og Christina så ikke, hvad de hver især havde skrevet. Det er så interessant for mig, at de begge uafhængigt af hinanden tænkte på, at velsignelsen

af virksomheden, der ikke var synlige for offentligheden.

Da jeg begyndte i high school, blev jeg forfremmet til at arbejde i produktionen. Jeg lærte, hvordan man skulle læse arbejdstegninger og styre tungt maskineri. Da jeg var færdig med high school, gik jeg på universitetet og tog derpå af sted til missionsmarken. Da jeg vendte tilbage fra min mission, begyndte jeg straks at arbejde. Jeg skulle tjene penge til det næste års udgifter til skolen.

En dag kort tid efter min mission arbejdede jeg på fabrikken, da min far kaldte mig ind på sit kontor og spurgte, om jeg ville tage med ham på en forretningsrejse til Los Angeles. Det var første gang, at min far havde inviteret mig til at tage med ham på en forretningsrejse. Han ville faktisk tage mig med og lade mig repræsentere firmaet.

Før vi tog af sted på turen, forberedte han mig med nogle informationer om denne potentielle nye kunde. For det første var denne kunde en multinational virksomhed. For det andet var de ved at opgradere deres produktionslinjer over hele verden med det nyeste i automationsteknologi. For det tredje havde vores firma aldrig før hjulpet dem med ingeniørarbejde eller teknologi. Og endelig havde deres øverst ansvarlige for indkøb indbudt til dette møde for at gennemgå vores tilbud på et nyt projekt. Dette møde var en ny og potentielt vigtig mulighed for vores firma.

Da min far og jeg ankom til Los Angeles, tog vi over til chefens hotel for at holde mødet. Først blev der diskuteret og analyseret på ingeniør- og designspecifikationerne på projektet. Derefter blev det drøftet, hvordan det skulle udføres med logistik og leveringsdatoer. Det sidste punkt på dagsordenen omhandlede priser, vilkår og betingelser. Det var her, at det blev interessant.

Denne chef forklarede os, at vores pris var den laveste af dem, der var blevet budt på projektet. Han fortalte os derefter pudsig nok prisen på det næstlaveste bud. Han spurgte os derefter, om vi ville trække vores tilbud tilbage og fremsende det igen. Han sagde, at vores pris skulle ligge lige under det næstlaveste bud. Han forklarede så, at vi kunne dele de nyligt tilføjede dollars halvt over med ham. Han forsvarede dette ved at sige, at alle ville vinde. Vores firma ville vinde, fordi vi ville tjene betydeligt flere penge, end vi ville med vores oprindelige bud. Hans firma ville vinde, fordi de stadig ville indgå aftale med den, der havde det laveste tilbud. Og han ville selvfølgelig vinde ved at få sin del, fordi han havde fået arrangeret denne gode aftale.

Han gav os derpå et postboksnummer, hvortil vi kunne sende de penge, han bad om. Efter dette kiggede han på min far og spurgte: »Har vi så en aftale?« Til min overraskelse rejste min far sig, gav ham hånden og fortalte ham, at vi ville vende tilbage til ham.

Da vi havde forladt mødet, satte vi os ind i vores udlejningsbil, og min far vendte sig mod mig og spurgte: »Nå, hvad synes du, at vi skal gøre?«

Jeg sagde, at jeg ikke synes, at vi skulle tage imod dette tilbud.

Min far spurgte derpå: »Synes du ikke, at vi har et ansvar overfor vores ansatte for at sikre, at der altid er arbejde til dem?«

Mens jeg tænkte over hans spørgsmål, og før jeg kunne svare, besvarede han sit eget spørgsmål. Han sagde: »Hør her, Rick, når du først har taget imod bestikkelse eller gået på kompromis med din retskaffenhed, så er det meget svært at få den tilbage. Du skal aldrig gøre det, ikke bare en enkelt gang.«

Det faktum, at jeg fortæller om denne oplevelse, betyder, at jeg aldrig

har glemt, hvad min far lærte mig på den første forretningsrejse med ham. Jeg deler denne oplevelse for at illustrere den varige indflydelse, som vi kan have som fædre. I kan forestille jer den tillid, som jeg havde til min far på grund af hans hjertes retskaffenhed. Han efterlevede disse samme principper i sit privatliv med min mor, sine børn og med alle, som han mødte.

Brødre, det er min bøn denne aften, at vi alle først vil sætte vores lid til Herren, som Nefi var et eksempel på, og derpå gennem vores hjertes retskaffenhed opnå Herrens tillid, såvel som vores hustrus og børns tillid. Når vi forstår og anvender dette hellige princip om tillid, der er bygget på retskaffenhed, vil vi være tro overfor vores hellige pagter. Vi vil også lykkes med at lede vores familie i kærlighed og retskaffenhed og sørge for livets fornødenheder samt beskytte vores familie mod verdens onder. Om disse sandheder bærer jeg ydmygt vidnesbyrd i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se for eksempel 1 Kong 9:4; L&P 124:15.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. »Familien: En proklamation til verden«, s. 129.
4. 2 Ne 4:34.
5. 1 Ne 3:7, 15.
6. 2 Ne 5:27.
7. L&P 124:15.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Bærere af himmelsk lys

Som bærere af Guds præstedømme og som Jesu Kristi disciple er I bærere af lys.

En ældre mand stod i kø på et postkontor for at købe frimærker ved skranken. En ung kvinde bemærkede, at han havde svært ved at gå, og tilbød at vise ham, hvordan man køber frimærker ved en maskine for at spare tid. Den ældre herre svarede: »Nej tak, jeg vil hellere vente. Maskinen spørger ikke, hvordan det går med min gigt.«

Sommetider hjælper det at tale med nogle om vores bekymringer.

Smerte, sorg og sygdom er erfaringer, vi alle må gøre os – stunder med uheld, elendighed og ulykke kan fylde betragteligt på sjælens indre harddisk.

Når det gælder vores fysiske velbefindende, accepterer vi aldring og sygdom som en del af jordelivets rejse. Vi søger råd hos professionelle, der forstår sig på vores fysiske legeme. Når vi lider følelsesmæssigt eller psykisk, søger vi hjælp hos eksperter, der forstår sig på den slags lidelser.

Akkurat som vi møder fysiske og følelsesmæssige udfordringer i dette liv, møder vi også åndelige udfordringer. De fleste af os har oplevet tidspunkter i vores liv, hvor vores vidnesbyrd brændte klart. Vi har måske også oplevet tidspunkter, hvor vor himmelske Fader syntes langt væk. Der er tidspunkter, hvor vi påskønner Åndens frugter af hele vores hjerte.

Der kan være tidspunkter, hvor de synes mindre dyrebare eller af mindre betydning.

I dag vil jeg gerne tale om vores åndelige velbefindende – hvordan vi kan blive helbredt for stagnation og komme videre med et åndeligt set godt helbred.

Åndelig sygdom

Sommetider kommer åndelig sygdom som følge af synd eller følelsesmæssige sår, vi har pådraget os.

Sommetider kommer åndelige nedture så gradvist, at vi knap nok bemærker, hvad der sker. Ligesom sedimentære lag i sten kan åndelig smerte og sorg opbygges over tid, og tyngde vores ånd til, det næsten bliver for tungt at bære. Det kan for eksempel ske, når vores ansvar på arbejdet, i hjemmet og i kirken bliver så overvældende, at vi mister følelsen af glæde ved evangeliet. Vi kan måske tilmed føle, at vi ikke har mere at give, eller at efterlevelse af Guds bud kræver mere, end vi har styrke til.

Men blot fordi åndelige prøvelser er virkelige, betyder det ikke, at de er uhelbredelige.

Vi kan hele åndeligt.

Selv de dybeste åndelige sår – ja, selv de, der kan synes uhelbredelige – kan hele.

Mine kære venner, Jesu Kristi helbredende kraft er ikke fraværende i vore dage.

Frelserens helende berøring kan forandre vores liv i vor tid – akkurat som den kunne på hans. Hvis vi blot har tro, kan han tage os i hånden, fylde vores sjæl med himmelsk lys og heling og sige de salige ord: »Rejs dig, tag din bære og gå!«¹

Mørke og lys

Hvad end der end forårsager vores åndelige lidelser, har de alle én ting til fælles: Manglen på guddommeligt lys.

Mørke mindsker vores evne til at se klart. Det slører vores syn for det, der engang var klart og tydeligt. Når vi er i mørke, er vi mere tilbøjelige til at træffe dårlige valg, fordi vi ikke kan se farerne på vores vej. Når vi er i mørke, er vi mere tilbøjelige til at miste håbet, fordi vi ikke kan se den fred og glæde, der venter os, hvis vi blot fortsætter fremad.

Lyset gør os på den anden side i stand til at se tingene, som de virkelig

er. Det gør, at vi kan skelne mellem sandt og falskt, mellem det afgørende og det trivielle. Når vi er i lyset, kan vi træffe retskafne beslutninger, der er baseret på sande principper. Når vi er i lyset, har vi »et fuldkommen klart håb«,² fordi vi kan se vores jordiske prøvelser ud fra et evigt perspektiv.

Vi vil finde åndelig helbredelse, når vi træder ud af verdens skygger og ind i Kristi evigtvarende lys.

Jo mere vi forstår og anvender det doktrinære begreb lys, jo mere kan vi vogte os mod åndelige sygdomme, der påvirker eller tynger os fra enhver side, jo bedre kan vi tjene som energiske, modige, omsorgsfulde og ydmyge bærere af det hellige præstedømme – som tro tjenere og disciple af vor elskede og evige Konge.

Verdens lys

Jesus Kristus sagde: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.«³

Hvad betyder det?

Ganske enkelt, at den, der ydmygt følger Jesus Kristus, vil opleve og sprede hans lys. Og det lys vil vokse, indtil det med tiden fordriver selv det dybeste, tætte mørke.

Det betyder, at der er en kraft, en stærk indflydelse, der udstrømmer fra Frelseren. Det »udstråler fra Guds nærhed for at fylde det uendelige rum.«⁴ Fordi denne kraft oplyser, opløfter og belyser vores liv, kaldes den i skrifterne ofte lys, men den omtales også som ånd og sandhed.

I Lære og Pagter læser vi: »For Herrens ord er sandhed, og hvad der er sandhed er lys, og hvad der er lys er ånd, ja, Jesu Kristi ånd.«⁵

Denne dybe indsigt – at lys er ånd, som er sandhed, og at det lys skinner på enhver sjæl, der kommer til denne verden – er lige så vigtig, som den er

fuld af håb. Kristi lys oplyser og gennemtrænger sjælen hos alle, der giver agt på Åndens røst.⁶

Kristi lys fylder universet.

Det fylder jorden.

Og det kan fylde ethvert hjerte.

»Gud gør ikke forskel på nogen.«⁷

Hans lys er tilgængeligt for alle – højt som lav, rig som fattig, begunstiget som underprivilegeret.

Hvis I åbner jeres sind og hjerte for at modtage Kristi lys og ydmygt følger Frelseren, vil I modtage mere lys. Linje på linje, lidt her og lidt der, vil I samle mere lys og sandhed i jeres sjæl, indtil mørket er fordrevet helt fra jeres liv.⁸

Gud vil åbne jeres øjne.

Gud vil give jer et nyt hjerte.

Guds kærlighed, lys og sandhed vil bevirke, at det, der ligger i dvale, vil springe ud, og I vil blive genfødt til et frisk nyt liv i Kristus Jesus.⁹

Herren har lovet: »Og hvis I alene har min ære for øje, skal hele jeres legeme blive fyldt med lys, og der skal ikke være noget mørke i jer, og det legeme, der er fyldt med lys, fatter alting.«¹⁰

Det er den ultimative kur mod åndelig sygdom. Mørket forsvinder i lysets nærvær.

En metafor for åndeligt mørke

Men Gud påtvinger os ikke sit lys.

Hvis vi bliver trygge med mørket, er det usandsynligt, at vores hjerte vil ændres.

For at der kan finde en ændring sted, må vi aktivt lukke lyset ind.

Under mine flyvninger som luftkaptajn henover vores planet, jorden, blev jeg altid fascineret af, hvor skønt og fuldkomment Guds skaberværk er. Jeg var særligt fascineret af forholdet mellem jorden og solen. Jeg betragter det som en vigtig lærdom om, hvordan mørke og lys sameksisterer.

Som vi alle ved, bliver nat til dag og dag til nat hver 24. time.

Så hvad er nat?

Nat er intet mere end en skygge.

Selv i den mørkeste nat holder solen ikke op med at udstråle sit lys. Den skinner lige så strålende som altid. Men halvdelen af jorden henligger i mørke.

Fravær af lys forårsager mørke.

Når nattens mørke falder på, for-
tvivler vi ikke og bekymrer os over,
om solen er slukket. Vi postulerer ikke,
at solen ikke er der eller er død. Vi
forstår, at vi befinder os i skyggen, at
jorden fortsætter med at dreje rundt,
og at solens stråler vil nå os igen på
et tidspunkt.

Mørket er ikke en indikator for,
at der ikke findes lys. For det meste
betyder det blot, at vi ikke er på det
rette sted for at modtage lyset. Ved den
seneste solformørkelse gjorde mange
sig store anstrengelser for at komme
ind i den smalle stribe af skygge, som
månen kastede midt på en strålende
solskinsdag.

På meget tilsvarende vis skinner det
åndelige lys fortsat på alle Guds skab-
ninger. Satan vil gøre alt for at skabe en
skygge eller få os ind i en skygge, vi selv
laver. Han vil tvinge os til at skabe vores
egen solformørkelse; han vil skubbe os
ind i sin mørke grotte.

Åndeligt mørke kan trække et slør
af glemsomhed ned over selv de mest
trofaste, der engang gik i lyset og fry-
dede sig i Herren. I de mørkeste stun-
der hører Gud ikke desto mindre vores
bønner, når vi siger: »Jeg tror, hjælp min
vantrø!«¹¹

På Almas tid var der mange, der kæm-
pede med at acceptere åndelige ting, og
»på grund af deres vantrø« kunne Guds
lys og sandhed ikke trænge ind i deres
sjæl, »og deres hjerte blev forhærdet.«¹²

Vi er bærere af lys

Brødre, det er op til os at være på
det rette sted for at se det guddomme-
lige lys og sandheden i Jesu Kristi evan-
gelium. Selv når natten falder på, og
verden synes mørk, kan vi vælge at gå
i Kristi lys, holde hans bud og modigt
vidne om hans vitterlighed og storhed.

Som bærere af Guds præstedømme
og som Jesu Kristi disciple er I bærere

af lys. Bliv ved med at gøre det, der
nærer hans guddommelige lys. »Hold
jeres lys op«¹³ og lad »jeres lys skinne
for mennesker« – ikke for at de skal se
og beundre jer, men »så de ser jeres
gode gerninger og priser jeres fader,
som er i himlene.«¹⁴

Mine kære brødre, I er redskaber
i Herrens hænder med det formål at
bringe lys og helbredelse ind i sjælen
hos vor himmelske Faders børn. I føler
jer måske ikke kvalificeret til at hel-
brede dem, der er åndeligt syge – lige
så lidt som en postarbejder er kvalifice-
ret til at helbrede gigt. I står måske selv
med nogle åndelige udfordringer. Ikke
desto mindre har Herren kaldet jer. Han
har givet jer myndighed til og ansvaret
for at række ud mod dem i nød. Han
har begavet jer med sin hellige præste-
dømmekraft for at bringe lys i mørket
og opløfte og velsigne Guds børn. Gud
har genoprettet sin kirke og gengivet
sit dyrebare evangelium, »der læger den
sårede sjæl.«¹⁵ Han har åbnet vejen for
åndelig velbefindende – for at finde hel-
bredelse for stagnation og komme frem

mod et åndeligt set godt helbred.

Hver gang I bøjer jeres hjerte mod
Gud i ydmyg bøn, oplever I hans lys.
Hver gang I søger hans ord og vilje i
skrifterne, tager lyset til i styrke. Hver
gang I bemærker nogen i nød og ofrer
jeres egen bekvemmelighed for at
række ud i kærlighed, tiltager og svul-
mer lyset. Hver gang I afviser fristelse
og vælger renhed, hver gang I søger
tilgivelse eller tilgiver andre, hver gang
I modigt vidner om sandhed, fortræn-
ger lyset mørket og tiltrækker andre,
der også søger lys og sandhed.

Tænk over jeres egne personlige
erfaringer, stunder i Guds og jeres med-
menneskers tjeneste, hvor det guddom-
melige lys strålede ind i jeres liv – i
det hellige tempel, ved nadverbordet,
i en stille bønnestund, ved familiesam-
menkomster eller under præstedøm-
mehandlinger. Fortæl jeres familie og
venner om de stunder og især vores
unge, der søger lyset. De har brug for
at høre fra jer, at der med det lys følger
håb og helbredelse, selv i en verden
fuld af mørke.

Præsident Henry B. Eyring

Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Kristi lys giver håb, glæde og heler alle sår og lidelser af åndelig art.¹⁶ De, som oplever denne forædlende påvirkning, bliver redskaber i hænderne på verdens Lys og kan bringe lys til andre.¹⁷ De vil føle det, kong Lamoni følte: »Dette lys havde indgydt hans sjæl en sådan glæde, efter at skyen af mørke var blevet spredt, og at det evigtvarende livs lys var blevet tændt i hans sjæl.«¹⁸

Mine kære brødre, mine kære venner, det er vores stræben at søge Herren, indtil hans evigtvarende lys brænder i os, og vores vidnesbyrd bliver sikkert og stærkt selv midt i mørket.

Det er min bøn og velsignelse, at I vil få succes i jeres lod som præstedømmebærere for den almægtige Gud og altid være glædefulde budbringere af hans himmelske lys. I vor Mesters, Jesu Kristi, hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 5:8.
2. Se 2 Ne 31:20.
3. Joh 8:12.
4. L&P 88:12; se også L&P 88:6-7.
5. L&P 84:45.
6. Se L&P 84:46.
7. ApG 10:34.
8. I L&P 88:40 står der, at »lys holder sig til lys.« Med andre ord jo mere lys, sandhed, visdom og dyd vi modtager, jo mere tiltrækker vi det i vores liv. »Den, der modtager lys og forbliver i Gud, modtager mere lys; og det lys vokser sig klarere og klarere indtil den fuldkomne dag« (L&P 50:24).
9. Dette er et af dåbens løfter – at vi begraver vores jordiske, kødelige liv, vi stiger op af vandet til liv i Kristus. Vi oprejses som nye væsener, der vandrer i et nyt liv (se Rom 6:4; 2 Kor 5:17).
10. L&P 88:67; se også Matt 6:22.
11. Mark 9:24.
12. Mosi 26:3.
13. 3 Ne 18:24.
14. Matt 5:16.
15. Jakob 2:8.
16. Se 1 Joh 1:7; Alma 7:11-13.
17. Se Matt 15:14.
18. Alma 19:6.

Herren leder sin kirke

Herrens ledelse af sin kirke kræver stor og vedholdende tro af alle, der tjener ham på jorden.

Mine kære brødre, der bærer Guds præstedømme, i aften vil jeg gerne tale om den vidunderlige måde, hvorpå Herren leder sit rige på jorden. I kender allerede til det grundlæggende. Jeg beder til, at Helligånden vil bekræfte dem for jer.

For det første, så er Jesus Kristus overhoved for denne kirke på hele jorden.

For det andet, så leder han sin kirke i vore dage ved at tale til mænd, der er kaldet som profeter, og han gør det gennem åbenbaring.

For det tredje, så gav han åbenbaringer til sine profeter for lang tid siden

og gør det stadig og vil fortsætte med at gøre det.

For det fjerde, så giver han bekræftende åbenbaringer til dem der tjener under hans profeters ledelse.

Ud fra disse grundlæggende ting vedkender vi, at Herrens ledelse af sin kirke kræver stor og vedholdende tro af alle, der tjener ham på jorden.

Det kræver for eksempel tro at tro på, at den opstandne Herre våger over de daglige detaljer i sit rige. Det kræver tro at tro på, at han kalder ufuldkomne mennesker til betroede stillinger. Det kræver tro at tro på, at han fuldstændigt kender de folk, han kalder, både

deres evner og deres potentiale, og han derved ikke laver nogle fejltagelser i sine kald.

Det får måske nogen af jer tilhørere til at smile eller ryste på hovedet – både dem, der synes deres eget kald til at tjene var en fejl, såvel som dem, der tænker på nogen, de kender, der synes at være dårligt egnet til deres plads i Herrens rige. Mit råd til begge grupper er at udskyde sådanne bedømmelser, indtil I bedre kan se, hvad Herren ser. Den bedømmelse, I skal foretage i stedet, er, at I har evnen til at modtage åbenbaring og frygtløst handle på den.

Det kræver tro at gøre det. Det kræver endnu mere tro at tro på, at Herren har kaldet ufuldkomne mennesker til at tjene og lede jer. Min hensigt her til aften er at opbygge jeres tro på, at Gud leder jer i jeres tjeneste for ham. Og endnu vigtigere, så er det mit håb at bygge på jeres tro om, at Herren inspirerer de ufuldkomne personer, han har kaldet som jeres ledere.

I kan i begyndelsen tænke, at en sådan tro ikke er vigtig for Herrens kirkes og riges fremgang. Men I vil opdage, at lige meget hvor I er i præstedømmetjenestens kæde, lige fra Herrens profet til en ny aronsk præstedømmebærer, så er tro afgørende.

Lad os begynde med, hvad tro betyder for en kvorumspræsident for lærerne eller for diakonerne. Det er vigtigt for ham at tro på, at Herren kaldte ham personligt, idet han kender den lærers svagheder og styrker. Han bliver nødt til at have tro på, at den mand, der gav ham den kaldelse, modtog åbenbaring fra Guds Ånd. Hans rådgivere og medlemmer af hans kvorum har brug for den samme tro for at følge ham med frygtløs tillid.

Jeg så en sådan tillid, da en dreng sad sammen med sit kvorumspræsidentskab for diakonerne en søndag formiddag. Han var deres nykaldede sekretær. Det unge kvorumspræsidentskab sad i råd sammen. De talte om

forskellige måder, hvorpå de kunne udfylde biskoppens anmodning om at bringe en mindre aktiv dreng tilbage til Kirken. Efter bøn og drøftelse udpegede de sekretæren til at tage hjem til drengen, der aldrig var kommet til et møde, og invitere ham.

Sekretæren kendte ikke drengen, men han vidste, at den ene af drengens forældre var mindre aktiv, og at den anden ikke var medlem og ikke var særlig venlig. Sekretæren var nervøs, men ikke bange. Han vidste, at Guds profet havde bedt præstedømmebærerne om at bringe det mistede får tilbage. Og han havde hørt sit præsidentskabs bøn. Han havde hørt dem blive enige om navnet på drengen, der skulle reddes, og om sit eget navn.

Jeg kiggede, mens sekretæren gik op ad vejen mod den mindre aktive drengs hus. Han gik langsomt, som om han var på vej mod stor fare. Men knap en halv time senere kom han tilbage ned ad vejen sammen med drengen og smilede glad. Jeg er ikke sikker på, at han vidste det på det tidspunkt, men han var gået med troen på, at han var i Herrens ærinde. Den tro er blevet hos ham og er vokset igennem årene som missionær, far, leder for unge mænd og som biskop.

Lad os tale om, hvad en sådan tro betyder for en biskop. En biskop bliver nogle gange kaldet til at tjene folk, som kender ham godt. Medlemmerne af menigheden kender til hans menneskelige svagheder og hans åndelige styrker, og de ved, at andre i menigheden kunne være blevet kaldet, andre der synes bedre uddannet, mere erfarne, behageligere eller endda pænere.

Disse medlemmer skal vide, at kaldet til at tjene som biskop kom fra Herren, ved åbenbaring. Uden deres tro vil biskoppen, der blev kaldet af Gud, finde det sværere at få den åbenbaring, som

han har brug for for at kunne hjælpe dem. Det vil ikke lykkes for ham uden medlemmernes tro til at opretholde ham.

Heldigvis er det modsatte også sandt. Tænk på Herrens tjener kong Benjamin, der ledte sit folk til omvendelse. Folkets hjerte blev blødgjort af deres tro på, at han var kaldet af Gud trods hans menneskelige svagheder, og at hans ord kom fra Gud. I kan huske, hvad de sagde; »Ja, vi tror alle de ord, som du har talt til os; og vi ved ... at de er visse og sande som følge af Herren den Almægtiges Ånd, som har bevirket en mægtig forandring i os, eller i vort hjerte, så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt« (Mosi 5:2).

For at en leder kan have fremgang i Herrens værk, mål folks tro på, at han er kaldet af Gud, tilsidesætte deres syn på hans skrøbeligheder og jordiske svagheder. I kan huske, hvordan kong Benjamin forklarede sin egen lederrolle:

»Jeg har ikke befalet jer at komme herop, for at I skulle frygte mig, eller for at I skulle tænke, at jeg af mig selv er mere end et dødeligt menneske.

Men jeg er, ligesom I selv, underkastet alle slags skrøbeligheder i legeme og sind; alligevel er jeg blevet valgt af dette folk og indviet af min far og er ved Herrens hånd blevet forundt, at jeg skulle være hersker og konge over dette folk; og jeg er blevet beskyttet og bevaret ved hans uforlignelige kraft, for at jeg kan tjene jer med al den kraft, det sind og den styrke, som Herren har skænket mig« (Mosi 2:10-11).

Jeres leder i Herrens kirke kan virke svag og menneskelig eller kan forekomme jer at være stærk og inspireret. Faktum er, at alle ledere er en blanding af disse egenskaber og mere. Det, der hjælper Herrens tjenere, der er kaldet til at lede os, er, når vi forsøger at se dem, som Herren gjorde, da han kaldte dem.

Herren ser sine tjenere fuldstændigt. Han ser deres potentiale og deres fremtid. Og han ved, hvordan deres inderste væsen kan ændres. Han ved også, hvordan de kan forandre sig gennem oplevelser sammen med de folk, de skal lede.

I kan have oplevet at være blevet stærkere af de folk, I blev kaldet til at lede. Jeg blev engang kaldet som biskop for unge voksne. Jeg er ikke sikker på, om Herrens hensigt mere var de ændringer, jeg kunne hjælpe ham med at foretage i dem, eller de ændringer, han vidste, at de ville foretage i mig.

I en grad, som jeg ikke forstår, så opførte de fleste af de unge mennesker i den menighed sig som om, at jeg var kaldet af Gud specielt til dem. De så mine svagheder, men de så forbi dem.

Jeg kan huske en ung mand, der spurgte om råd angående sine uddannelsesvalg. Han gik på andet år på et meget fint universitet. En uge efter jeg havde givet ham rådet, fik han en ny aftale med mig.

Da han kom ind på kontoret, overraskede han mig ved at spørge: »Biskop, kan vi bede en bøn, før vi taler? Og kan vi knæle? Og må jeg bede?«

Hans anmodning overraskede mig. Men hans bøn overraskede mig endnu mere. Den lød nogenlunde sådan her: »Vor himmelske Fader, du ved, at biskop Eyring gav mig et råd i sidste uge, og det virkede ikke. Inspirer ham til at vide, hvad jeg skal gøre nu.«

Nu kan det være, at I smiler, men det gjorde jeg ikke. Han vidste allerede, hvad Herren ønskede, at han gjorde. Men han ærede biskoppens embede i Herrens kirke, og måske ønskede han, at jeg fik chancen for at få større tillid til at modtage åbenbaring i den kaldelse.

Det virkede. Lige så snart vi rejste os og satte os ned igen, kom åbenbaringen til mig. Jeg fortalte ham, hvad jeg følte, at Herren ville have, at han skulle gøre. Han var kun 18 år på det tidspunkt, men han var åndeligt moden.

Han vidste allerede, at han ikke behøvede at gå til biskoppen med et sådant problem. Men han havde lært at opretholde Herrens tjenere, selv i deres jordiske svaghed. Han blev sidenhen stavspræsident. Han bragte den lektie, vi lærte sammen, med sig: Hvis du har tro på, at Herren leder sin kirke gennem åbenbaring til de ufuldkomne

tjenere, han kalder, så vil Herren åbne himlens vinduer for dem, ligesom han vil gøre for jer.

Af denne oplevelse lærte jeg lektien om, at troen hos de folk, vi tjener, nogle gange mere end vores egen tro bringer åbenbaring i Herrens tjeneste.

Der var endnu en lektie for mig. Hvis den dreng havde dømt mig, fordi jeg ikke havde givet ham et godt råd den første gang, så ville han aldrig være kommet tilbage og spurgt igen. Og ved at vælge ikke at dømme mig modtog han den bekræftelse, han havde brug for.

Og endnu en lektie fra den oplevelse har tjent mig godt. Så vidt jeg ved, så fortalte han aldrig nogen i menigheden, at jeg ikke havde givet et godt råd til at begynde med. Hvis han havde gjort det, kunne det have mindsket troen på biskoppens inspiration hos andre i menigheden.

Jeg prøver at lade være med at dømme Herrens tjenere eller at tale dårligt om deres tydelige svagheder. Og jeg prøver at lære mine børn det ved mit eksempel. Præsident James E. Faust fortalte om en rettesnor, som jeg prøver at gøre til min egen. Jeg deler den med jer:

»Vi har ... brug for at støtte og opretholde vores lokale ledere, da de ... er blevet kaldet og udvalgt. Alle medlemmer af denne kirke kan modtage råd fra en biskop eller grenspræsident, en stavs- eller missionspræsident og Kirkens præsident og hans medtjenere.

Ingen af disse brødre har bedt om sin kaldelse. Ingen er fuldkommen. Alligevel er de Guds tjenere, kaldet af ham gennem dem, som er berettiget til inspiration. Disse kaldede, opretholdte og indsatte er berettiget til vores opretholdende støtte.

Manglende respekt for kirkeledere har forårsaget åndelig svækkelse og undergang for mange. Vi bør se udenom åbenbare fejl, mangler og ufuldkommenheder hos de mænd, som er kaldet til præsidere over os, og opretholde det embede, de besidder» («Kaldet og udvalgt», *Liahona*, nov. 2005, s. 54-55).

Det råd velsigner Guds tjenere under alle forhold.

I den første tid i Herrens kirke begyndte ledere tæt på profeten Joseph Smith at tale om hans fejl. Selv med alt det, de havde set og vidste om hans forhold til Herren, spredte kritikken og jalousiens ånd sig som en steppebrand. En af De Tolv viste os alle den standard af tro og loyalitet, vi skal have, hvis vi skal tjene i Herrens rige.

Her er beretningen: »Adskillige ældster [indkaldte] til møde i templet for alle dem, som mente, at Joseph Smith var en falden profet. De agtede at udnævne David Whitmer til ny leder af Kirken ... Efter at have lyttet til argumenterne imod Joseph Smith rejste Brigham Young sig og vidnede: »Joseph var en profet, og jeg vidste det, og selv om de kunne udskælde og bagvaske ham så

meget, de havde lyst til, kunne de ikke ødelægge Guds udnævnelse af profeten, de kunne blot underminere deres egen autoritet, skære trådene over til det, der bandt dem til profeten og til Gud, og synke ned i helvede» (*Kirkens historie i tidernes fylde*, CES-hæfte, 2002, s. 175-176; se også: *Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 79).

Der er en tråd, der binder os til Herren i vores tjeneste. Den går fra der, hvor vi er kaldet til at tjene i riget, op gennem dem, der er kaldet til at præsidere over os i præstedømmet og op til profeten, der er bundet til Herren. Det kræver tro og ydmyghed at tjene det sted, hvor vi er kaldet, at stole på, at Herren kaldte os og dem, der præsidere over os, og opretholde dem med fuldstændig tro.

Der vil være tidspunkter, ligesom der var i tiden i Kirtland, hvor vi vil få brug for den tro og integritet, som Brigham Young havde, til at stå på det sted, hvor Herren har kaldet os, loyale over for hans profet og de ledere, han har sat.

Jeg bærer mit højtidelige og dog glade vidnesbyrd om, at Herren Jesus Kristus står ved roret. Han leder sin kirke og sine tjenere. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Thomas S. Monson er den eneste mand, der bærer og udøver alle det hellige præstedømmes nøgler her på jorden på dette tidspunkt. Og jeg nedbeder velsignelser over alle de ydmyge tjenere, der tjener så villigt og godt i Jesu Kristi genoprettede kirke, som han leder personligt. Jeg vidner om, at Joseph Smith så Gud Faderen og Jesus Kristus. De talte til ham. Præstedømmets nøgler blev gengivet til velsignelse for alle vor himmelske Faders børn. Det er vores mission og vores betroede hverv at tjene på vores plads i Herrens sag. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Jean B. Bingham
Hjælpeforeningens hovedpræsident

Så jeres glæde må blive fuldkommen

Jesus Kristus er kilden til al helbredelse, fred og evig udvikling.

Brødre og søstre, Det er en glæde at være sammen med jer. Og det er det, som jeg gerne vil tale med jer om denne formiddag – at have en fylde af glæde.

I en nylig nyhedsoverskrift lød det: »Katastrofer ryster landet [og] verden«. ¹ Fra orkaner og oversvømmelser til hedeølger og tørke, fra skovbrande og jordskælv til krige og hærgende sygdomme er det som om, at »hele jorden [er] i oprør«. ²

Millioner af mennesker har måttet flygte, og disse udfordringer har skabt kaos i utallige menneskers liv. Strid i familien og lokalsamfund såvel som indre kampe med frygt, tvivl og uopfyldte forventninger efterlader også os i et virvar. Det kan være vanskeligt at føle den glæde, som Lehi forklarede er formålet med livet. ³ Vi har alle til tider spurgt: »Hvor kan jeg finde fred, hvor skal jeg lede ...?« ⁴ Vi spekulerer på dette: »Hvordan finder jeg glæde trods jordelivets vanskeligheder?«

Svaret kan måske virke for enkelt, men det har bevist sit værd siden Adams dage. Varig glæde findes, når vi fokuserer på vor Frelser Jesus Kristus og efterlever evangeliet, sådan som han viste og underviste i det. Jo mere

vi lærer om, tror på og stræber efter at blive som Jesus Kristus, jo mere lærer vi at forstå, at han er den sande kilde til al helbredelse, fred og evig udvikling. Han indbyder os alle til at komme til sig, ⁵ en indbydelse som præsident Henry B. Eyring har betegnet som »den mest betydningsfulde indbydelse, som nogen kan modtage.« ⁶

Lær af Jesus Kristus

Hvordan kommer vi til ham? I april i år opmuntrede præsident Russell M.

Nelson og ældste M. Russell Ballard os til at studere »Den levende Kristus« ⁷ som en del af at lære om Frelseren. Mange har taget imod udfordringen og er blevet velsignet. For ikke så længe siden gav en kær ven alle sine voksne børn denne udtalelse med evangeliske billeder, der illustrerede hver sætning. Hun opmuntrede sine børn til at hjælpe sine børnebørn med at forstå og lære den udenad. Noget tid senere viste min ven mig en video med sit seksårige barnebarn, der citerede sin udenadlærte version med begejstring og sikkerhed. Jeg indså, at hvis en seksårig kan gøre det, så kan jeg også!

Mens jeg har fokuseret mere på Jesu Kristi liv og lærdomme i mit studium og lært »Den levende Kristus« udenad, er min taknemmelighed for og kærlighed til Frelseren vokset. Hver sætning i denne inspirerede udtalelse indeholder en prædiken og har styrket min forståelse af hans guddommelige roller og jordiske mission. Det, jeg har lært og følt i løbet af denne periode med studium og refleksion, bekræfter, at Jesus virkelig »er verdens lys og liv og håb.« ⁸ Fordums skrifter og sidste dage

profetens ord, der på skrift eller i tale priser ham, bærer vidnesbyrd om, at »hans vej er den sti, der fører til glæde i dette liv og evigt liv i den kommende verden.«⁹

Hav tro på Jesus Kristus

Når I studerer Kristi liv og lærdomme på et utal af måder, øges jeres tro på ham. I vil lære, at han elsker jer hver især og forstår jer fuldstændigt. I sine 33 år på jorden blev han afvist, forfulgt, led fysisk sult, tørst og udmattelse,¹⁰ ensomhed, verbal og fysisk mishandling og til sidst en kvalfuld død i syndige menneskers hænder.¹¹ I Getsemane have og på Golgatas kors følte han alle *vores* smerter, trængsler, fristelser, sygdomme og skrøbeligheder.¹²

Uanset hvad vi har lidt, er han kilden til *helbredelse*. De, der har oplevet nogen som helst form for mishandling, frygteligt tab, kronisk sygdom eller invaliderende lidelse, usande beskyldninger, ondskabsfuld forfølgelse eller åndelig skade på grund af synd eller misforståelser, kan alle gøres hele ved verdens Forløser. Dog kommer han ikke ind uden at blive inviteret. Vi må komme til ham og lade ham udvirke sine mirakler.

En smuk forårsdag lod jeg døren stå åben for at nyde den friske luft. En lille fugl fløj gennem den åbne dør og indså derefter, at det ikke var der, den ønskede at være. Den fløj desperat rundt i værelset og fløj gentagne gange ind i vinduesruden i et forsøg på at undslippe. Jeg prøvede forsigtigt at lede den mod den åbne dør, men den var skræmt og blev ved med at fare væk. Den landede til sidst øverst på gardinerne forturnet og udmattet. Jeg tog en kost og rakte langsomt enden med børsterne op mod det sted, fuglen nervøst havde slået sig ned. Da jeg holdt børsterne ved siden af fuglens fødder, trådte den prøvende ud på dem. Langsomt, meget langsomt

gik jeg hen mod den åbne dør og holdt kosten så roligt, jeg kunne. Så snart vi nåede den åbne dør, fløj fuglen hurtigt ud i friheden.

Vi er sommetider ligesom fuglen bange for at vise tillid, fordi vi ikke forstår Guds absolutte kærlighed og ønske om at hjælpe os. Men når vi studerer vor himmelske Faders plan og Jesu Kristi mission, forstår vi, at deres eneste hensigt er vores evige lykke og udvikling.¹³ De fryder sig over at hjælpe os, når vi beder, søger og banker på.¹⁴ Når vi udøver tro og ydmygt åbner os for deres svar, bliver vi frigjort for vores misforståelser og formodningers begrænsninger, og vi kan blive vist vejen frem.

Jesus Kristus er også kilden til *fred*. Han opfordrer os til at læne os op ad sin stærke arm¹⁵ og lover os den »fred, som overgår al forstand«,¹⁶ en følelse der kommer, når hans Ånd »tal[er] fred til vor sjæl«,¹⁷ uanset hvilke udfordringer der er omkring os. Hvad enten det er personlige kampe, familieproblemer eller kriser i lokalsamfundet, vil freden komme, når vi stoler på, at Guds

enbårne Søn har kraft til at dulme vores smertende sjæl.

Snježana Podvinski, en ud af et lille antal hellige i Karlovac i Kroatien, lænede sig op ad Frelseren, da hendes mand og begge hendes forældre sidste år døde inden for et halvt år. Ramt af sorg, men med et vidnesbyrd om, at familien er evig, brugte hun alle sine sparepenge på at rejse til templet, hvor hun blev beseglet til sin mand og sine forældre. Hun fortalte, at disse dage i templet var et højdepunkt i hendes tilværelse. Takket være sit faste vidnesbyrd om Jesus Kristus og hans forsoning havde hun følt en fred og oplevet en heling, der også har været en styrke for mennesker omkring hende.

Tro på Jesus Kristus medfører endnu flere gaver end heling og fred. Som præsident Henry B. Eyring har sagt: »Jeg [har] været taknemlig for de mange måder, hvorpå Herren har besøgt mig med Helligånden, når jeg havde brug for fred. Alligevel bekymrer vor Fader i himlen sig ikke kun om at trøste os, men endnu mere om at vi udvikler os til et højere stade.«¹⁸

Takket være Jesu Kristi forsoning, som indbefatter forløsningens og opstandelsens gaver, er vi i stand til at omvende os, forandre os og *gå fremad for evigt*. Takket være den kraft, han giver os, når vi er lydige, kan vi blive til mere, end vi nogensinde kunne på egen hånd. Vi forstår måske ikke helt hvordan, men alle vi, der har mærket troen på Kristus vokse, har også fået en større forståelse af vores guddommelige identitet og mål, som leder os til at træffe valg, der er i overensstemmelse med den kundskab.

Trods en verden, der vil prøve at trække os ned på niveau med »dyrets tarv«,¹⁹ giver kundskaben om, at Gud er vor Fader, os en forvisning om, at vi har guddommeligt og kongeligt potentiale.

Trods en verden, der fortæller os, at dette liv ender i en blindgyde, giver kundskaben om, at Guds enbårne Søn har gjort det muligt for os at blive forløst og opstå, os håb om evig udvikling.

Gør som Jesus Kristus

Når vi lærer mere om Jesus Kristus, udvikler vi større tro på ham, og vi ønsker helt naturligt at følge hans eksempel. Det bliver vores største ønske at holde hans befalinger. Vores hjerte længes efter at lette andres lidelser, sådan som han gjorde, og vi ønsker, at de oplever den fred og lykke, vi har fundet.

Hvorfor er der sådan en kraft i at prøve at gøre, som han gjorde? Fordi Helligånden bærer vidnesbyrd om evig sandhed, når vi omsætter vores tro til handling.²⁰ Jesus belærer sine disciple om at holde sine befalinger, fordi han ved, at når vi følger hans eksempel, vil vi begynde at opleve glæde, og når vi fortsætter på hans vej, når vi til en fylde af glæde. Han forklarede: »Sådan har jeg talt til jer, for at min glæde kan være i jer og jeres glæde blive fuldkommen.«²¹

Er vores vidnesbyrd bygget på Jesus Kristus og hans evangeliums klippefaste grundvold? Når livets storme presser sig på hos os, søger vi da febrilsk hjælp i

en gør det selv-bog eller på internettet? Når vi tager os tid til at opbygge og styrke vores kundskab og vidnesbyrd om Jesus Kristus, afkaster det rigeligt med renter i tider med prøvelser og modgang. Dagligt at læse i skriften og overveje de levende profeters ord, forpligte sig til oprigtig, personlig bøn, opmærksomt nyde nadveren hver uge og tjene, som Frelseren ville, er hver især enkle ting, som bliver byggeklodser i en glædesfyldt tilværelse.

Hvad bringer jer glæde? Synet af jeres kære ved slutningen af en lang dag? Tilfredsstillelsen ved et godt udført stykke arbejde? Lyset i en persons øjne, når I bærer deres byrde med dem? Ordene i en salme, der trænger dybt ind i jeres hjerte? En nær vens håndtryk? Brug et øjeblik for jer selv på at reflektere over jeres velsignelser, og find derefter frem til, hvordan I kan dele ud af dem. Når I rækker ud for at tjene og løfte jeres brødre og søstre i jeres nabolag eller overalt i denne verden, der er i så megen oprør, vil I føle større fred, heling og tilmed udvikling.

Kom til ham. Jeg vidner om, at når I centrerer jeres liv omkring Jesus Kristus, vil I finde glæde i jeres omstændigheder, hvad end de er. Ja, »han, som led,«²² er svaret. Sæt tid af til og brug tid på at lære Jesus Kristus at kende ved flittigt

at studere, udvikle større tro på ham og stræbe efter at blive endnu mere som ham. Når vi gør det, vil vi også nå til ligesom lille Laynie at sige: »Vi takker Gud for den enestående gave, som han gav os i form af sin guddommelige Søn.«²³ I Jesu Kristi velsignede og hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Tamara Lush og Jay Reeves, »Disasters Rock the Nation, World«, *Deseret News*, 10. sep. 2017, A1.
2. L&P 45:26.
3. Se 2 Ne 2:25.
4. »Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65.
5. Se 3 Ne 9:14, 22.
6. Henry B. Eyring, »Kom til Kristus«, *Liahona*, mar. 2008, s. 49.
7. Se »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, *Liahona*, apr. 2000, s. 2-3.
8. »Den levende Kristus«, s. 3.
9. »Den levende Kristus«, s. 3.
10. Se Mosi 3:7.
11. Se Luk 24:7.
12. Se Alma 7:11-12.
13. Se Moses 1:39.
14. Se Matt 7:7.
15. Se »Lean on My Ample Arm«, *Hymns*, nr. 120.
16. Fil 4:7.
17. Alma 58:11.
18. Henry B. Eyring, »Min fred efterlader jeg jer«, *Liahona*, maj 2017, s. 17.
19. Se »Glem ej, at hver og en har rets«, *Salmer og sange*, nr. 156.
20. Se Joh 7:17.
21. Joh 15:11.
22. »Hvor kan jeg finde fred?«, nr. 65.
23. »Den levende Kristus«, s. 3.

Ældste Donald L. Hallstrom
De Halvfjerds

Er miraklernes dage hørt op?

Vores største fokus bør være på de åndelige mirakler, der findes for alle Guds børn.

På en opgave for et år siden i Californien tog jeg sammen med en stavspræsident hen for at besøge Clark og Holly Fales og deres familie i deres hjem. Jeg fik at vide, at de for nylig havde oplevet et mirakel. Da vi kom, kæmpede Clark med at stå op og hilse på os, da han havde ryg-, nakke- og armskinner på.

Lidt mere end to måneder før var Clark, hans søn Ty og omkring 30 unge mænd og ledere taget af sted på en stavsaktivitet, et rent eventyr, hvor de skulle vandre til toppen af Mount Shasta (4.322 m), et af de højeste bjerge i Californien. På andendagen af den vanskelige vandretur havde de fleste nået toppen – en fantastisk præstation, der var mulig på grund af flere måneders forberedelse.

Én af de første, der nåede toppen den dag, var Clark. Efter en kort pause stod han nær toppens kant og begyndte at gå. Idet han gjorde det, snublede han og faldt bagover ud over en klippekant. Han faldt 12 meter ned i frit fald og gled derefter 90 meter ude af kontrol ned ad den isdækkede bjergside. Utroligt nok overlevede Clark, men han kom alvorligt til skade og var ude af stand til at røre sig.

De mirakler, Clark oplevede under sit traumatiske eventyr, var først lige begyndt. Nogle af de første, der nåede frem til ham, var »tilfældigvis« en gruppe på vandretur, der omfattede redningsfolk og paramedicinere. De behandlede ham omgående for chok og pakkede ham ind for holde ham varm. Denne gruppe testede også »tilfældigvis« et nyt kommunikationsudstyr

og sendte et nødkald fra et område, hvor mobiltelefoner ikke kan få signal. En lille helikopter blev omgående sendt til Mount Shasta fra et sted, der lå en time væk. Efter to farlige, men mislykkede forsøg på at lande i en højde, der pressede helikopterens formåen, mens den kæmpede med forræderiske vinde, indledte piloten et tredje og sidste forsøg. Da helikopteren nærmede sig fra en anden vinkel, ændrede vinden sig »tilfældigvis«, og den landede lige længe nok til, at gruppen hurtigt og smertefuldt kunne klemme Clark ind i det lille rum bag pilotens sæde.

Da Clark blev evalueret på traumecentret, afslørede prøverne, at han havde brækket flere knogler i nakken, ryggen, ribben og håndled og havde en punkteret lunge foruden mange sår og blå mærker. En berømt neurokirurg var »tilfældigvis« på arbejde den dag. Han er kun på dette sygehus nogle få gange om året. Denne læge sagde senere, at han aldrig havde set en person med så mange skader på ryggraden og halspulsåren, der stadig var i live.

Man forventede ikke blot, at Clark ville overleve, men at han også ville komme sig helt. Kirurgen beskriver sig selv som agnostiker og sagde, at Clarks tilstand gik imod al hans videnskabelige viden om neurologiske skader og kunne kun beskrive det som et mirakel.

Da Clark og Holly var færdige med at fortælle denne intense historie, var det svært at tale. Det var ikke blot på grund af de åbenlyse mirakler, men på grund af et endnu større mirakel. Jeg fik et stærkt indtryk af – et åndeligt vidnesbyrd om – at Holly og alle de fem smukke børn, der sad i stuen rundt om deres forældre, havde sådan en tro, at de kunne have accepteret et hvilket som helst resultat af den dag, og de ville stadig have haft åndelig fremgang. Clark og Holly og deres to ældste børn, Ty og Porter, er i dag sammen med os her i konferencecentret.

Når jeg har tænkt over familien Fales' oplevelse, har jeg tænkt meget på så mange andres omstændigheder. Hvad med de utallige troende, modtagere af præstedømmevelsignelser, evigt bedende for, pagtsholdende, håbefulde sidste dages hellige, der aldrig får deres mirakler? I det mindste det, som de forstår som et mirakel. I det mindste sådan, som andre synes at få et mirakel.

Hvad med dem, der i flere år eller årtier eller hele deres liv har oplevet store prøvelser – fysiske, mentale og følelsesmæssige? Hvad med dem, der dør i en meget ung alder?

For blot to måneder siden tog to ægtepar med tempelanbefalinger, som tilsammen havde tre børn på fuldtidsmission og fem andre børn, af sted i et lille fly på en kort flyvetur. Jeg er sikker på, at de bad for deres sikkerhed inden flyvturen og bad inderligt, da deres fly fik alvorlige mekaniske problemer, inden de styrtede. Ingen overlevede. Hvad med dem?

Har gode mennesker og deres familie grund til at stille det samme spørgsmål som Mormon: »Er miraklernes dage ... hørt op?«¹

Min begrænsede kundskab kan ikke forklare, hvorfor der nogle gange forekommer en guddommelig indblanding og andre gange ikke. Men måske mangler vi en forståelse for det, der udgør et mirakel.

Ofte beskriver vi et mirakel som at blive helbredt uden en fuldgyltig forklaring fra lægevidenskaben eller som at undgå katastrofiske farer ved at give agt på en klar tilskyndelse. Men at definere et mirakel som »en gavnlig begivenhed, der er tilvejebragt ved guddommelig kraft, som mennesker ikke forstår,«² giver et større perspektiv på anliggender, der er mere evige af natur. Denne definition giver os også mulighed for at betragte troens vigtige rolle for modtagelsen af et mirakel.

Moroni sagde: »Der er heller ikke nogen, der på noget tidspunkt har udvirket mirakler, førend de troede.«³ Ammon erklærede: »Således har Gud sørget for et middel, så mennesket ved tro kan gøre mægtige mirakler.«⁴ Herren

åbenbarede for Joseph Smith: »For jeg er Gud ... og jeg vil vise mirakler ... til alle dem, der tror på mit navn.«⁵

Kong Nebukadneser forlangte, at Shadrak, Meshak og Abed-Nego skulle tilbede den billedstøtte af guld, han opstillede som en gud, og truede: »Hvis ikke I vil tilbede, vil I ... blive kastet i ovnen med flammende ild.« Han håned dem derefter og sagde: »Hvem er den gud, der så kan redde jer ud af min magt?«⁶

Disse tre hengivne disciple sagde: »Kommer det dertil, så kan vores Gud, som vi dyrker, redde os ... ud af ovnen med flammende ild ... Og selv om han ikke gør det, skal du vide, konge, at vi ikke vil dyrke din gud.«⁷

De havde fuld tillid til, at Gud kunne redde dem, »men hvis ikke« havde de fuldstændig tillid til hans plan.

På samme måde spurgte ældste David A. Bednar engang en ung mand, der havde bedt om en præstedømmevelsignelse: »Hvis det skulle være vor himmelske Faders vilje at tage dig bort i din ungdom og ind i ånderverdenen for at fortsætte din tjeneste der, har du så tro nok til at underkaste dig hans

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

vilje og ikke blive helbredt?«⁸ Har vi tro nok til »ikke [at] blive helbredt« fra vores jordiske lidelser, så vi kan blive helbredt for evigt?

Et afgørende spørgsmål til overvejelse er: »Hvor sætter vi vores tro?« Er vores tro fokuseret på blot at ønske at blive fri for smerte og lidelse eller er den fast centreret om Gud Faderen og hans hellige plan og om Jesus Kristus og hans forsoning? Tro på Faderen og Sønnen giver os mulighed for at forstå og acceptere deres vilje, når vi forbedrer os på evigheden.

I dag bærer jeg vidnesbyrd om mirakler. At være Guds barn er et mirakel.⁹ At få et legeme, der er skabt i hans billede og lighed, er et mirakel.¹⁰ Det er et mirakel at få Frelseren som gave.¹¹ Jesu Kristi forsoning er et mirakel.¹² Muligheden for evigt liv er et mirakel.¹³

Selvom det er godt at bede om og arbejde på fysisk beskyttelse og helbredelse i løbet af vores liv her på jorden, så bør vores største fokus være på de åndelige mirakler, der findes for alle Guds børn. Uafhængigt af race, nationalitet eller hvad vi har gjort for at omvende os, uafhængigt af hvad der er blevet gjort mod os, så har vi alle den samme adgang til disse mirakler. Vi lever et mirakel, og der er flere i vente. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Moro 7:35.
2. *Encyclopedia of Mormonism*, 1992, »Miracles«, 2:908.
3. Eter 12:18.
4. Mosi 8:18.
5. L&P 35:8.
6. Dan 3:15.
7. Dan 3:17-18.
8. David A. Bednar, »Accept af Herrens vilje og timings«, *Liahona*, aug. 2016, s. 19-20.
9. Se SI 82:6; ApG 17:29.
10. Se Abr 4:26.
11. Se Es 9:6.
12. Se Matt 20:28; Alma 7:11-13; L&P 76:69.
13. Se Joh 10:28; Moro 7:41; L&P 45:8.

Store og dyrebare løfter

Vor himmelske Faders store plan for lykke inkluderer den læresætning, de ordinancer, de pagter og de store og dyrebare løfter, hvorved vi kan få del i guddommelig natur.

En af de store udfordringer, vi alle møder hver dag, er ikke at lade denne verdens problemer tage så meget af vores tid og energi, at vi negligerer de evige ting, der betyder mest.¹ Vi kan så let blive afledt fra at huske og fokusere på de afgørende åndelige prioriteter på grund af vores mange ansvar og travle kalendere. Sommetider prøver vi at løbe så hurtigt, at vi

glemmer, hvor vi skal hen, og hvorfor vi løber.

Apostlen Peter minder os Kristi disciple om, at »alt, hvad der behøves til liv og guds frygt, har hans guddommelige kraft skænket os gennem erkendelsen af ham, der kaldte os med sin herlighed og styrke;

og dermed har han også skænket os sine store, dyrebare løfter, så I ved dem kan slippe fri af forkrænkeligheden i denne verden med dens begær og få del i guddommelig natur.«²

Mit budskab understreger vigtigheden af de store og dyrebare løfter, som Peter beskriver som sande påmindelser om, hvor vi er på vej hen på vores jordiske rejse og hvorfor. Jeg vil også komme ind på, hvilken rolle sabbatsdagen, det hellige tempel og vores hjem spiller for at minde os om disse vigtige åndelige løfter.

Jeg beder inderligt om, at Helligånden vil vejlede os hver især, når vi sammen tænker over disse vigtige sandheder.

Vor guddommelige identitet

Vor himmelske Faders store plan for lykke inkluderer den læresætning, de ordinancer, de pagter og de store og dyrebare løfter, hvorved vi kan få

del i guddommelig natur. Hans plan definerer vores evige identitet og vejen, vi må følge, for at lære, ændre os, udvikle os og i sidste ende dvæle med ham for evigt.

Som det forklares i »Familien: En proklamation til verden«

»Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket søn eller datter af himmelske forældre, og som sådan besidder hver enkelt guddommelige egenskaber og muligheder.

I den førjordiske verden kendte og tilbad Guds åndelige sønner og døtre Gud som deres evige Fader og accepterede hans plan for, hvordan hans børn kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle sig frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere deres guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv.«³

Gud lover sine børn, at dersom de følger forskrifterne i hans plan og hans elskede Søns eksempel, holder buddene og i tro holder ud til enden, vil de gennem Frelserens nådige forløsning »få evigt liv, hvilken gave er den største af alle Guds gaver.«⁴ Evigt liv er det ultimative største og dyrebareste løfte.

Åndelig genfødsel

Vi forstår bedre de store og dyrebare løfter og begynder at få del i den guddommelig natur ved villigt at acceptere kaldet fra Herren til herlighed og styrke. Som Peter beskrev det, opfyldes det kald ved at stræbe efter at undslippe verdens forkrænkelighed.

Når vi ydmygt trænger os frem i tro på Frelseren, vil »en mægtig forandring [finde sted] i os eller vort hjerte« på grund af hans forsoning og Helligåndens kraft, »så vi ikke mere har tilbøjelighed til at gøre ondt, men til bestandigt at gøre godt.«⁵ Vi »fødes

på ny, ja, fødes af Gud, forandres fra [vores] kødelige og faldne tilstand til en tilstand af retfærdighed, idet [vi] er forløst af Gud.«⁶ »Altså: Er nogen i Kristus, er han en ny skabning. Det gamle er forbi, se, noget nyt er blevet till!«⁷

En så omfattende ændring af vores væsen sker typisk ikke hurtigt eller lige på en gang. Ligesom Frelseren modtager vi ikke »fylden fra begyndelsen, men mod[tager] nåde for nåde.«⁸ »For se, så siger Gud Herren: Jeg vil give menneskenes børn linje på linje, forskrift på forskrift, lidt her og lidt der, og velsignede er de, der lytter til mine forskrifter og låner øre til mit råd, for de skal lære visdom.«⁹

Præstedømmeordinancer og hellige pagter er afgørende for denne fortløbende proces, som åndelig genfødsel er; de er også redskaber, Gud har anvist for, at vi kan modtage hans store og dyrebare løfter. Ordinancer, som modtages værdigt og ihukkommes, åbner til stadighed for de himmelske kanaler, hvorigennem guddommelighedens kraft tilflyder vores liv. Pagter, der standhaftigt æres og huskes, giver altid et formål og en vished om velsignelser i både jordelivet og i evigheden.

Gud lover os for eksempel, i forhold til vores trofasthed, konstant følgeskab af det tredje medlem af Guddommen, ja Helligånden,¹⁰ at vi gennem Jesu Kristi forsoning kan modtage og opretholde tilgivelse for vores synder,¹¹ at vi kan modtage fred i denne verden,¹² at Frelseren har brudt dødens bånd og sejrede over graven¹³ og at familier kan være sammen for tid og al evighed.

Det er forståeligt, at alle vor himmelske Faders store og dyrebare løfter til hans børn er så omfattende, at de ikke kan tælles eller beskrives. Men selv den del af listen over de lovede velsignelser, jeg lige har nævnt, burde få os alle til at »stræbe i alting at være god«¹⁴ og »falde ned og tilbede Faderen«¹⁵ i Jesu Kristi navn.

Erindring af løfterne

Præsident Lorenzo Snow sagde advarende: »Vi er tilbøjelige til at glemme livets store mål – motivet til, at vor himmelske Fader sendte os til jorden, såvel som det hellige kald, hvortil vi er kaldede; og i stedet for at hæve os over tidens forgængelige ting lader vi os alt for ofte nedsynke til verdens plan uden at drage nytte af

den guddommelige hjælp, som Gud har stillet til rådighed, og som alene kan gøre os i stand til at overvinde [de forgængelige ting].¹⁶

Sabbatsdagen og det hellige tempel er to specifikke kilder til guddommelig hjælp, som Gud har givet os for, at vi skal kunne hæve os over verdens niveau og forkrænkelighed. Til at begynde med kan vi tænke, at formålet med overholdelse af sabbatsdagen og tempeldeltagelse er forbundne, men alligevel adskilte. Jeg tror dog, at formålet med de to er præcis det samme og virker sammen for at styrke os åndeligt som individer og i vores hjem.

Sabbatten

Da Gud havde skabt alt, hvilede han på den syvende dag og bød, at en dag hver uge skulle være til hvile og ihukommelse af ham.¹⁷ Sabbatten er Guds tid, en *hellig tid*, der er sat af specielt til tilbedelse af ham og til at modtage og huske hans store og dyrebare løfter.

Herren har i denne uddeling sagt:

»For at du mere fuldstændigt kan holde dig uplettet af verden, skal du

tage til bønnens hus og bringe dine sakramenter som et offer på min hellige dag;

for sandelig, dette er en dag, der er bestemt for dig til at hvile fra dit arbejde og til at vise den Højeste din hengivenhed.¹⁸

Så på sabbatten tilbyder vi Faderen i Sønnens navn ved at deltage i ordnancer og lære om, modtage, huske og forny pagter. På hans hellige dag er vores tanker, handlinger og adfærd tegn, vi viser Gud og et udtryk for vores kærlighed til ham.¹⁹

Endnu et andet formål med sabbatten er at hæve blikket fra verdens ting til evighedens velsignelser. Når vi i den hellige tid er væk fra mange af rutinerne i en travl hverdag, kan vi »se hen til Gud og leve«²⁰ ved at modtage og erindre det store og dyrebare løfte, hvorved vi får del i guddommelig natur.

Det hellige tempel

Herren har altid bedt sit folk om at bygge templer, hellige steder, hvor værdige hellige udfører hellige evangeliske

ceremonier og ordnancer for sig selv og de afdøde. Templerne er de helligste tilbedelsessteder. Et tempel er bogstavelig talt Herrens hus, et **helligt sted**, der er specielt beregnet til tilbedelse af Gud og til at modtage og huske hans store og dyrebare løfter.

Herren har i denne uddeling sagt: »Organiser jer, bered alt, hvad der behøves, og grundlæg et hus, ja, et bønnens hus, et fastens hus, et troens hus, et undervisningens hus, et herlighedens hus, et ordens hus, et Guds hus.«²¹ Det primære fokus med tempeltjeneste er at deltage i ordnancer og lære om, modtage og huske pagter. Vi tænker, handler og klæder os anderledes i templet end andre steder, vi måtte besøge.

Et primært formål med templet er at hæve blikket fra verdens ting til evighedens velsignelser. Når vi for en kort tid er væk fra de verdslige rammer, som vi kender godt, kan vi »se hen til Gud og leve«²² ved at modtage og huske de store og dyrebare løfter, hvorved vi tager del i guddommelig natur.

Bemærk, at sabbatten og templet er henholdsvis en *hellig tid* og et *helligt sted*, der er specielt beregnet til tilbedelse af Gud og til at modtage og huske hans store og dyrebare løfter til hans børn. Som indstiftet af Gud er de primære formål med disse to guddommelige hjælpeklender præcis det samme: Stærkt og gang på gang at rette vores opmærksomhed mod vor himmelske Fader, hans enbårne Søn, Helligånden og de løfter, der er forbundet med ordinancerne og pagterne i Frelserens gengivne evangelium.

Vores hjem

Et hjem bør være den ultimative kombination af **tid og sted**, hvori enkeltpersoner og familier mest effektivt husker Guds store og dyrebare løfter. At forlade vores hjem for at bruge tid på søndagsmøderne og at træde ind i templets hellige rum er afgørende, men ikke tilstrækkeligt. Først når vi bringer den ånd og styrke, der kommer af disse hellige aktiviteter med tilbage til vores hjem, kan vi holde vores fokus på de store formål med livet her på jorden og overvinde verdens forkrænkelighed. Vores erfaringer med sabbatten og templet bør være åndelige katalysatorer, der med Helligåndens nærvær og kraft gennemsyrrer mennesker, familien og vores hjem med fortsatte påmindelser om de store ting, vi har lært, og med en vedvarende og dybere omvendelse til Herren Jesus Kristus og med »et fuldkommen klart håb«²³ i Guds evige løfter.

Sabbatten og templet kan hjælpe os til anlægge »en mere fortrinlig vej« i vores hjem,²⁴ når vi »sammenfatte[r] alt i Kristus, både det himmelske og det jordiske.«²⁵ Hvad vi gør i vores hjem med hans *hellige tid*, og hvad vi lærer på hans *hellige sted*, er altafgørende for at kunne tage del i guddommelig natur.

Løfte og vidnesbyrd

Vi kan let blive overvældet af livets rutiner og dagligdags ting. At sove, spise, klæde sig på, arbejde, spille, øve og mange andre almindelige aktiviteter er nødvendige og vigtige. Men hvad vi i sidste ende bliver, er et resultat af vores kundskab om og villighed til at lære af Faderen, Sønnen og Helligånden; det er ikke blot den totale sum af vores daglige gøremål i løbet af livet.

Evangeliet er så meget mere end en rutine tjekliste af forskellige gøremål, der skal udføres, det er snarere en storslået gobelin sammenholdt af sandhed²⁶ og sammenvævet og udformet for at hjælpe os til at blive som vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus, ja for at få del i den guddommelige natur. Vi bliver i sandhed blindet ved at se forbi målet,²⁷ når denne overordnede åndelige sandhed bliver overskygget af verdens sager, bekymringer og lemfældigheder.

Hvis vi er vise og indbyder Helligånden til at være vores vejleder,²⁸ lover jeg, at han vil lære os, hvad der er sandt. Han vidner om Kristus og »bringer sandhed til vort sind«,²⁹ når vi stræber efter at nå vores evige skæbne og få del i guddommelig natur.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at de store og dyrebare løfter, der er knyttet til vores ordinancer og pagter, er sande. Herren har således sagt:

»Jeg giver jer anvisninger på, hvorledes I skal handle over for mig, så det må vende sig til frelse for jer.

Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger; men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«³⁰

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader lever, og han er ophavsmanden til frelsesplanen. Jesus Kristus er hans enbårne Søn, vor Frelser og Forløser. Han lever. Jeg bærer vidnesbyrd om,

at Faderens plan og løfter, Frelserens forsoning og Helligåndens ledsagelse gør det muligt at få »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden.«³¹ Om disse sandheder vidner jeg i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 25:10.
2. 2 Pet 1:3-4; fremhævelse tilføjet.
3. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
4. L&P 14:7.
5. Mosi 5:2.
6. Mosi 27:25.
7. 2 Kor 5:17.
8. L&P 93:12.
9. 2 Ne 28:30.
10. Se Moro 2:2; Guide til skrifterne, »Helligånden«, scriptures.lds.org.
11. Se Mosi 4:10-12.
12. Se L&P 59:23.
13. Se Mosi 16:7-8.
14. »O, se hvilken kærlighed«, *Salmer og sange*, nr. 114.
15. L&P 18:40.
16. *Kirkens præsidenters lærdomme: Lorenzo Snow*, 2012, s. 100.
17. Se 2 Mos 20:8-11.
18. L&P 59:9-10.
19. Se Russell M. Nelson, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 130.
20. Alma 37:47; se også Alma 37:46.
21. L&P 88:119.
22. Alma 37:47.
23. 2 Ne 31:20.
24. 1 Kor 12:31; Eter 12:11.
25. Ef 1:10.
26. Se Ef 2:21.
27. Se Jakob 4:14.
28. Se L&P 45:57.
29. »Guds gode Helligånd«, *Salmer og sange*, nr. 203.
30. L&P 82:9-10.
31. L&P 59:23.

Biskop W. Christopher Waddell
Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

Vend jer mod Herren

Vi kan ikke kontrollere alt, der sker for os, men vi kan have fuldkommen kontrol over, hvordan vi reagerer på ændringer i vores liv.

I foråret 1998 fik Carol og jeg mulighed for at kombinere en forretningsrejse med en familieferie og tage vores fire børn og min svigermor, der for nylig var blevet enke, med til Hawaii i nogle få dage.

Aftenen inden vores tur til Hawaii blev vores fire måneder gamle søn Jonathan diagnosticeret med en dobbeltsidig ørebetændelse, og vi fik af vide, at han tidligst kunne rejse om tre til fire dage. Vi besluttede, at Carol skulle blive hjemme med Jonathan, og jeg ville tage turen med resten af familien.

Min første indikation af, at det ikke ville blive den tur, jeg havde forestillet mig, kom kort tid efter ankomsten. Da vi gik ned ad en månebelyst sti med udsyn til havet foran os, vendte jeg mig for at kommentere øens skønhed, og i det romantiske øjeblik så jeg ikke ind i Carols øjne, men ind i min svigermors øjne – som jeg, må jeg tilføje, elsker meget højt. Det var bare ikke det, jeg havde forventet. Carol havde heller ikke forventet at bruge sin ferie derhjemme, alene med vores syge baby.

Der er tidspunkter i vores liv, hvor vi befinder os på en uventet sti og står over for omstændigheder langt alvorligere end en afbrudt ferie. Hvordan reagerer vi, når begivenheder, ofte ude

af vores kontrol, ændrer det liv, som vi havde planlagt eller håbet på?

Den 6. juni 1944 gik Hyrum Shumway, en ung sekondløjtnant i den amerikanske hær, i land ved Omaha Beach som en del af invasionen i Normandiet. Han klarede sig sikkert gennem landgangen, men den 27. juli, under de allieredes fremrykning, blev han alvorligt skadet af en eksploderende pansermine. På et

Hyrum Shumway, der blev blind under 2. verdenskrig, efterlod en arv af tro og tillid til Herren til sine efterkommere.

øjeblik blev hans liv og fremtidige karriere som læge dramatisk påvirket. Trods flere operationer, der hjalp ham til at komme sig over de fleste af hans alvorlige skader, genvandt han aldrig sit syn. Hvordan ville I reagere?

Efter tre år på et rehabiliteringshospital vendte han hjem til Lovell i Wyoming. Han vidste, at hans drøm om at blive læge ikke længere var mulig, men han havde besluttet sig for at komme videre, blive gift og forsørge sin familie.

Han fandt til sidst arbejde i Baltimore i Maryland som genoptræningsrådgiver og beskæftigelsespecialist for blinde. I sin egen genoptræningsproces havde han lært, at blinde er i stand til meget mere, end han var klar over, og i løbet af sine otte år i den stilling fik han flere blinde i arbejde end nogen anden rådgiver i hele landet.

Nu, hvor han var sikker på sin evne til at forsørge en familie, friede han til sin kæreste ved at sige: »Hvis du vil læse posten, sortere sokkerne og køre bilen, kan jeg gøre resten.« De blev kort tid efter besejlet i templet i Salt Lake City og blev velsignet med otte børn.

I 1954 vendte familien Shumway tilbage til Wyoming, hvor bror Shumway arbejde i 32 år som statsleder for

uddannelse for døve og blinde. I den tid tjente han i syv år som biskop i Cheyenne Første Menighed og senere 17 år som stavspatriark. Da bror Shumway gik på pension, tjente han og hans hustru som seniormissionærer i London Syd-missionen i England.

Hyrum Shumway døde i marts 2011 og efterlod sig en arv af tro og tillid til Herren, selv under vanskelige forhold, til sine mange efterkommere, børn, børnebørn og oldebørn.¹

Hyrum Shumways liv blev måske ændret af krigen, men han tvivlede aldrig på sin guddommelige natur og sit evige potentiale. Ligesom ham er vi Guds åndelige sønner og døtre, og vi »accepterede hans plan for, hvordan [vi] kunne få et fysisk legeme og opnå jordiske erfaringer for at udvikle [os] frem mod fuldkommenhed og til sidst realisere [vores] guddommelige skæbne som arvinger til evigt liv.«² Intet antal af forandringer, prøvelser eller modgang kan ændre den evige kurs – kun vores valg, når vi udøver vores handlefrihed.

De ændringer og medfølgende prøvelser, som vi kan støde på her i jordelivet, kommer i alle former og størrelser og påvirker os alle på forskellige måder. Ligesom jer har jeg set venner og familie stå over for udfordringer, der var forårsaget af:

- En af vores kæres død.
- En bitter skilsmisse.
- Måske aldrig at have fået mulighed for at gifte sig.
- En alvorlig sygdom eller skade.
- Og endog naturkatastrofer, som vi for nyligt har set i rundt om i verden.

Og listen fortsætter. Selvom hver »ændring« kan være unik for os, er der et fælles element i den deraf følgende prøvelse eller udfordring – håb og

fred er altid tilgængelige gennem Jesu Kristi sonoffer. Jesu Kristi forsoning tilvejebringer de ultimative korrigerende og helbredende midler til ethvert såret legeme, beskadiget ånd og knust hjerte.

Han ved på en måde, som ingen anden kan forstå, hvad vi personligt har brug for til at komme videre midt i forandringerne. Til forskel fra venner og kære sympatiserer Frelseren ikke kun med os, men han kan have fuldkommen empati, fordi han har været, hvor vi er. Udover at betale prisen og lidelsen for vores synder gik Jesus Kristus også på alle stierne, håndterede alle udfordringerne, stod over for alle smerterne – fysisk, følelsesmæssigt eller åndeligt – som vi nogensinde vil møde i vores liv.

Præsident Boyd K. Packer sagde: »Jesu Kristi barmhjertighed og nåde er ikke begrænset til dem, som begår synd ... men den omfatter løftet om evigtvarende fred til alle, der er villige til at acceptere og følge ham ... Hans store barmhjertighed er den, der helbreder, selv de sårede, som er uskyldige.«³

I dette liv kan vi ikke *kontrollere* alt, der sker for os, men vi kan have fuldkommen kontrol over, hvordan vi *reagerer* på ændringer i vores liv. Dette betyder ikke, at de udfordringer og prøvelser, som vi får, ikke har nogen konsekvens og nemt kan håndteres.

Det betyder ikke, at vi vil blive frie for smerte eller sorg. Men, det betyder, at der er grund til håb, og at vi på grund af Jesu Kristi forsoning kan komme videre og finde bedre dage, selv dage med glæde, lys og lykke.

I Mosija kan vi læse beretningen om Alma, den tidligere præst for kong Noa, og hans folk, der »var blevet advaret af Herren ... og drog ud i ødemarken forud for kong Noas hære.« Efter otte dage »kom [de] til ... et meget smukt og behageligt land«, hvor »de slog deres telte op og begyndte at dyrke jorden og at bygge bygninger.«⁴

Deres situationen så lovende ud. De havde accepteret Jesu Kristi evangelium. De var blevet døbt med en pagt om, at de ville tjene Herren og holde hans befalinger. Og »de mangfoldiggjorde sig og voksede sig overordentlig stærke« i landet.⁵

Men deres omstændigheder skulle snart ændre sig. »En hær af lamanitter [kom] ind over landets grænser.«⁶ Alma og hans folk kom kort tid efter i trældom, og »deres trængsler blev så store, at de indtrængende begyndte at anråbe Gud.« Derudover blev de endda af deres fangevogtere beordret til at ophøre med at bede, ellers skulle »hver den, der blev grebet i at påkalde Gud ... sendes i døden.«⁷ Alma og hans folk havde ikke gjort noget for at fortjene deres nye tilstand. Hvordan ville de reagere?

- Regelmæssigt studium af skriften og de levendes profeters lærdomme.
- Jævnlig oprigtig bøn og faste.
- Værdig deltagelse i nadveren.
- Regelmæssig tempeldeltagelse.
- Præstedømmevelsignelser.
- Klog rådgivning gennem uddannede fagfolk.
- Og tilmed medicin, når den er korrekt ordineret og bruges som anvist.

I stedet for at give Gud skylden vendte de sig mod ham og »udøste [deres hjerte] til ham«. Som svar på deres tro og tavse bønner sagde Gud: »Vær ved godt mod ... Jeg vil ... lette de byrder, der bliver lagt på jeres skuldre, så I slet ikke kan føle dem på jeres ryg.« Kort tid efter »styrkede [Herren] dem, så de kunne bære deres byrder med lethed, og de underordnede sig gladelig og med tålmodighed hele Herrens vilje.«⁸ Selvom de endnu ikke var blevet udfriet af trældom blev de, ved at vende sig *mod* Herren og ikke væk *fra* Herren, velsignet i henhold til deres behov og i henhold til Herrens visdom.

Ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Helbredende velsignelser kommer på mange måder og er alle tilpasset vore individuelle behov af ham, som kender os bedst og elsker os højest. Somme tider lindrer en »helbredelse« vores sygdom eller letter vores byrder. Men somme tider bliver vi »helbredt« ved at modtage styrke eller forståelse eller tålmodighed til at bære de byrder, som bliver lagt på vores skuldre.«⁹

I sidste ende var »deres tro og deres tålmodighed ... så stor«, at Alma og hans folk blev udfriet af Herren, og det vil vi også, og de »gav tak«, »for de var i trældom, og ingen kunne udfri dem bortset fra Herren deres Gud.«¹⁰

Det sørgelige er, at de, der er i størst nød, alt for ofte vender sig væk fra

deres ene fuldkomne kilde til hjælp, vor Frelser, Jesus Kristus. En kendt beretning fra skriften om »kobberslangen« lærer os, at vi har et valg, når vi står over for udfordringer. Da mange af Israels børn for eksempel blev bidt af »iltre, flyvende slanger,«¹¹ blev [der] rejst et sindbillede ... så hver den, der ville se på det, kunne leve. [Men det var et valg]. Og mange så og levede ...

Men der var mange, der var så forhærdede, at de ikke ville se, derfor omkom de.«¹²

Som de gamle israelitter bliver vi også inviteret og opfordret til at se hen mod Frelseren og leve – for hans åg er godt og hans byrde er let, selv når vores kan være tunge.

Alma den Yngre underviste i denne hellige sandhed, da han sagde: »Jeg ved, at hver den, der sætter sin lid til Gud, bliver støttet under sine prøvelser og sine besværligheder og sine trængsler og bliver ophøjet på den yderste dag.«¹³

I disse sidste dage har Herren givet os utallige ressourcer, vores »kobberslanger«, som alle er skabt til at hjælpe os til at se hen mod Kristus og sætte vores lid til ham. At håndtere udfordringer i livet handler ikke om at ignorere virkeligheden, men snarere om hvor vi vælger at fokusere, og hvilken grundvold vi vælger at bygge på.

Disse ressourcer omfatter, men er ikke begrænset til:

Uanset hvilken forandring i livets omstændigheder, der må komme vores vej, og uanset hvilken uventet sti vi må befinde os på, er det et valg, hvordan vi vælger at reagere. At vende sig mod Frelseren og gribe hans udstrakte arme er altid den bedste løsning.

Ældste Richard G. Scott sagde: »Ægte varig lykke med dertilhørende styrke, mod og evne til at overvinde de største vanskeligheder opnås, når du gør Jesus Kristus til midtpunktet i dit liv ... Selvom der ikke er nogen garanti for resultater her og nu, er der forsikringen om, at løsningen kommer, freden hersker, og lykken bliver din, når Herren vil.«¹⁴

Om disse sandheder bærer jeg mit vidnesbyrd. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Historie modtaget direkte fra Joseph Shumway, en efterkommer af Hyrum Smith Shumway.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Boyd K. Packer, »Grunden til vores håb«, *Liahona*, nov. 2014, s. 7.
4. Mosi 23:1-5.
5. Mosi 23:20.
6. Mosi 23:25.
7. Mosi 24:10-11.
8. Mosi 24:12-15.
9. Dallin H. Oaks, »Han helbreder dem, der bærer tunge byrder«, *Liahona*, nov. 2006, s. 6-9.
10. Mosi 24:16, 21, 22.
11. 1 Ne 17:41.
12. Alma 33:19-20.
13. Alma 36:3.
14. Se Richard G. Scott, »Stol på Herren«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 17.

Ældste W. Craig Zwick
Emeritusmedlem af De Halvfjerds

Herre, vil du hjælpe, så vores øjne må blive åbnet

Vi må se på andre gennem vor Frelsers øjne.

Løvernes konge er en klassisk tegnefilm om den afrikanske savanne. Da løvernes konge dør, da han redder sin søn, bliver den unge løveprins tvunget i eksil, mens en despotisk hersker ødelægger balancen på savannen. Løveprinsen kræver riget tilbage med hjælp fra en mentor. Hans øjne bliver åbnet for nødvendigheden af, at der er balance i livets store cirkel på savannen. Da den unge løve krævede sin rette plads som konge, fulgte han rådet om at »se ud over, hvad du ser«. ¹

Når vi lærer at blive arvinger til alt, vor Fader har, vejleder evangeliet os til at se ud over, hvad vi ser. For at se ud over, hvad vi ser, må vi se på andre gennem vor Frelsers øjne. Evangeliets net er fyldt med alle mulige forskellige folk. Vi kan ikke fuldt ud forstå valgene og den psykologiske baggrund hos mennesker i vores verden, i Kirkens forsamlinger eller i vores familie, fordi vi sjældent har hele billedet af, hvem de er. Vi skal se forbi de lette antagelser og stereotyper og udvide vores egen erfarings lillebitte linse.

Mine øjne blev åbnet, så jeg kunne »se ud over, hvad jeg kunne se«, da jeg tjente som missionspræsident. En ung ældste ankom med ængstelse i sine øjne. Da vi mødtes til et interview, sagde han nedslået: »Jeg vil gerne hjem.« Jeg tænkte ved mig selv: »Det her kan vi godt ordne.« Jeg rådede ham til at arbejde hårdt og bede om det i en uge og så ringe til mig. En uge senere,

næsten på samme klokkeslag, ringede han. Han ville stadig gerne hjem. Igen rådede jeg ham til at bede, arbejde hårdt og at ringe til mig om en uge. Ved vores næste interview havde tingene ikke ændret sig. Han insisterede på at tage hjem.

Jeg ville ikke bare lade det ske. Jeg begyndte at undervise ham om hans kalds hellige beskaffenhed. Jeg opfordrede ham til at »glem[me sig] selv og gå i gang med arbejdet.« ² Men lige meget hvilken tilgang, jeg tilbød, så ændrede hans holdning sig ikke. Det gik til sidst op for mig, at jeg måske ikke havde hele billedet. Det var på det tidspunkt, at jeg følte mig tilskyndet til at spørge ham: »Ældste, hvad er svært for dig?« Det, han sagde, stak mig i hjertet: »Præsident, jeg kan ikke læse.«

Det kloge råd, som jeg syntes var så vigtigt for ham at høre, var slet ikke relevant for hans behov. Det, han havde mest brug for, var, at jeg så udover min hastige vurdering og lod Ånden hjælpe mig til at forstå, hvad der virkelig bekymrede denne ældste. Han havde brug for, at jeg virkelig så ham og gav ham en

grund til at håbe. I stedet handlede jeg som en stor nedrivningskugle. Denne tapre ældste lærte at læse og blev en af Jesu Kristi meget rene disciple. Han åbnede mine øjne for Herrens ord: »Mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7).

Hvilken velsignelse det er, når Herren udvider vores udsyn. Kan I huske profeten Elisa, der vågnede og så, at den aramæiske hær havde omringet hans by med deres heste og vogne? Hans tjener var bange og spurgte Elisa, hvad de skulle gøre mod sådanne odds. Elisa fortalte ham med disse mindeværdige ord, at han ikke skulle bekymre sig: »Frygt ikke, der er flere på vores side end på deres!« (2 Kong 6:16). Tjeneren anede ikke, hvad profeten talte om. Han kunne ikke se ud over, hvad han kunne se. Men Elisa så bataljoner af engle, der var forberedt til at kæmpe for profetens folk. Så Elisa bad til Herren om, at han ville åbne den unge mands øjne, »og han så, at bjerget var fuldt af ildheste og ildvogne rundt om Elisa« (2 Kong 6:17).

Vi adskiller ofte os selv fra andre på grund af de forskelle, vi ser. Vi føler os

tilpas sammen med dem, der tænker, taler, har samme slags tøj på og opfører sig lige som os, og vi føler os ikke tilpas sammen med dem, der kommer fra andre forhold eller baggrunde. Kommer vi i virkeligheden ikke alle sammen fra forskellige lande og taler forskellige sprog? Ser vi ikke alle sammen verden gennem de enorme begrænsninger, oplevelserne i vores eget liv medfører? For nogle ser og taler med åndelige øjne, ligesom profeten Elisa, og nogle ser og kommunikerer med bogstaveligt syn, som jeg oplevede med min missionær, der ikke kunne læse.

Vi lever i en verden, der nærer sig ved sammenligninger, ved at sætte mærkater på ting og ved kritik. I stedet for at se gennem de sociale mediers briller må vi se indad på de guddommelige egenskaber, som vi alle kan gøre krav på. Disse guddommelige kvaliteter og længsler kan ikke postes på Pinterest eller Instagram.

At acceptere og elske andre betyder ikke, at vi skal favne deres ideer. Selvfølgelig gør sandheden krav på vores inderligste loyalitet, selvom det aldrig bør være en barriere for venlighed. At virkelig

elske andre kræver, at vi bliver ved med at acceptere de bedste bestræbelser fra folk, hvis oplevelser og begrænsninger vi måske aldrig kommer til at kende til fulde. At se ud over, hvad vi kan se, kræver et bevidst fokus på Frelseren.

Den 28. maj 2016 var den 16-årige Beau Richey og hans ven Austin på en familieranch i Colorado. Beau og Austin klatrede ind i deres terrængående køretøjer og så med stor spænding frem til en dag med eventyr. De var ikke kommet så langt, da de kom ud for nogle usikre forhold, hvorefter tragedien ramte. Det køretøj, som Beau kørte, væltede pludseligt om på hovedet og fastnaglede ham under mere end 180 kg stål. Da Beaus ven, Austin, kom hen til ham, så han, at Beau kæmpede for sit liv. Med opbydelsen af alle sine kræfter prøvede han at skubbe køretøjet væk fra sin ven. Det rokkede sig ikke. Han bad for Beau og fór af sted efter hjælp. Redningsmandskabet ankom endelig, men nogle få timer senere døde Beau. Han blev sat fri fra det jordiske liv.

Hans sønderknuste forældre ankom. Da de stod i det lille hospital sammen med Beaus bedste ven og familiemedlemmer, kom en politibetjent ind i rummet og gav Beaus mobiltelefon til hans mor. Da hun tog telefonen, lød der en alarm. Hun åbnede telefonen og så Beaus daglige alarm. Hun læste det budskab højt, som hendes livsglade, meget eventyrlystne teenagesøn havde sat til at læse hver dag. Der stod: »Husk at sætte Jesus Kristus som midtpunkt i dit liv i dag.«

Beaus fokus på sin Forløser mindsker ikke hans kæres sorg over hans fravær. Men det giver stort håb og mening til Beaus liv og valg i livet. Det gør hans familie og venner i stand til at se ud over sorgen over hans tidlige død og til den glædelige realitet af det næste liv. Hvilken mild barmhjertighed for Beaus

forældre, at de gennem deres søns øjne kan se det, som han satte mest pris på.

Som medlemmer af Kirken er vi blevet givet vores egen personlige alarm, der advarer os, når vi med vores kun jordiske øjne ser væk fra frelse. Nadveren er vores ugentlige påmindelse om fortsat at fokusere på Jesus Kristus, så vi altid kan erindre ham, og så vi kan have hans Ånd hos os (se L&P 20:77). Men nogle gange, så ignorerer vi disse påmindende og alarmerende følelser. Når vi har Jesus Kristus som midtpunkt i vores liv, vil han få vores øjne til at blive åbnet for større muligheder, end vi alene kan fatte.

Jeg modtog et virkelig interessant brev om en beskyttende alarm fra en trofast søster. Hun fortalte mig, at hun for at hjælpe sin mand til at forstå, hvordan hun havde det, begyndte at føre en elektronisk liste på sin telefon over ting, han sagde eller gjorde, som irriterede hende. Hun ræsonnerede med sig selv, at når tiden var inde, ville hun have samlet skriftlig bevis, som hun kunne vise ham, og som ville få ham til at ønske at ændre sin handle-måde. Men en søndag, da hun tog del i nadveren og fokuserede på Frelserens forsoning, indså hun, at det at dokumentere sine negative følelser for sin mand i stedet drev Ånden væk fra hende, og det ville aldrig ændre ham.

En åndelig alarm lød i hendes hjerte og sagde: »Giv slip, giv slip på det hele. Slet disse notater. De er ikke til nogen hjælp.« Hun skrev så, og jeg citerer: »Det tog mig et stykke tid, før jeg trykkede på »vælg alt« og endnu længere på trykke på »slet«. Men, da jeg gjorde det, forsvandt alle disse negative følelser. Mit hjerte blev fyldt med kærlighed – kærlighed til min mand og kærlighed til Herren.« Ligesom Saulus på hans vej til Damaskus, så blev hendes syn ændret. Forvrængningens skæl faldt fra hendes øjne.

Vor Frelser åbnede ofte øjnene på de fysiske og åndeligt blinde. Når vi åbner vores øjne for guddommelig sandhed, forbereder det os bogstaveligt og billedligt talt på at blive helbredt for vores jordiske kortsynethed. Når vi er opmærksomme på åndelige »alarmer«, der signalerer et behov for at ændre kurs eller få et større evigt perspektiv, så modtager vi løftet fra nadveren om at have hans Ånd hos os. Det skete for Joseph Smith og Oliver Cowdery i templet i Kirtland, da Jesus Kristus underviste i overbevisende sandheder, og de blev lovet, at de jordiske begrænsningers slør ville blive »borttaget fra [deres] sind, og

[deres] forstands øjne [ville blive] åbnet« (L&P 110:1).

Jeg bærer vidnesbyrd om, at vi gennem Jesu Kristi kraft kan blive i stand til at se åndeligt ud over, hvad vi ser bogstaveligt. Når vi erindrer ham og har hans Ånd hos os, vil vores forstands øjne blive åbnet. Så vil den store realitet af guddommeligheden i os alle blive endnu stærkere indprentet i vores hjerte. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Fra *The Lion King 1½*, (2004); kendt uden for Nordamerika som *Løvernes konge 3: Hakuna Matata*.
2. *Kirkens præsidenters lærdomme: Gordon B. Hinckley*, 2016, s. 195.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Frygt ikke for at gøre det gode

Herren fortæller os, at når vi står i tro på hans klippe, vil tvivlen og frygten fortage sig, og ønsket om at gøre godt vil vokse.

Mine kære brødre og søstre, jeg beder ydmygt om, at Herrens Ånd vil være med os, mens jeg taler i dag. Mit hjerte er fyldt af taknemmelighed til Herren, hvis kirke dette er, for den inspiration, vi har følt i inderlige bønner, inspirerede taler og englesang ved denne konference.

I april måned kom præsident Thomas S. Monson med et budskab, der rørte hjerter over hele verden, deriblandt mit. Han talte om kraften i Mormons Bog. Han opfordrede os kraftigt til at studere, grunde over og anvende lærdommene i den. Han lovede, at dersom vi hver dag afsatte tid til at studere og grunde og holde de bud, der er i Mormons Bog, ville vi få et levende vidnesbyrd om dens sandhed og et deraf følgende vidnesbyrd om den levende Kristus, som ville føre os sikkert gennem svære tider (se »Styrken i Mormons Bog«, *Liahona*, maj 2017, s. 86-87).

Ligesom mange af jer hørte jeg profetens ord som Herrens røst til mig. Og ligesom mange af jer besluttede jeg mig for at adlyde disse ord. Lige siden jeg var ung, har jeg haft et vidnesbyrd om, at Mormons Bog er Guds ord, at

Faderen og Sønnen viste sig for og talte med Joseph Smith, og at fordums apostle kom til profeten Joseph for at gengive præstedømmets nøgler til Herrens kirke.

Med det vidnesbyrd har jeg læst i Mormons Bog hver dag i mere end 50 år. Så måske kunne jeg derfor have tænkt, at præsident Monsons ord ikke

var møntet på mig. Alligevel følte jeg, ligesom mange af jer, at profetens opmuntring og løfte indbød mig til at gøre en større indsats. Mange af jer har gjort, hvad jeg gjorde: Bedt med større inderlighed, gransket skriften mere intenst og prøvet hårdere på at tjene Herren og andre for ham.

Det glædelige resultat for mig og mange af jer har været det, profeten lovede. De af os, der tog hans inspirerede råd til os, har hørt Ånden med større tydelighed. Vi har fundet en større kraft til at modstå fristelse og har følt en større tro på den opstandne Jesus Kristus, på hans evangelium og hans levende kirke.

I en tid med stadig større tumult i verden har disse større vidnesbyrd fordrevet tvivl og frygt og medført en følelse af fred. At give agt på præsident Monsons råd har haft to andre vidunderlige følger for mig: For det første har den Ånd, han lovede, givet mig en optimisme omkring det, der venter forude, selvom tumulten i verden synes at tage

til. Og for det andet har Herren givet mig – og jer – en endnu større følelse af hans kærlighed til dem i nød. Vi har følt et større ønske om at komme andre til undsætning. Det ønske har været helt centralt i præsident Monsons tjenestegering og undervisning.

Herren lovede profeten Joseph Smith og Oliver Cowdery kærlighed til andre og mod, da opgaverne, der lå foran dem, virkede overvældende. Herren sagde, at det fornødne mod ville komme fra deres tro på ham som deres klippe:

»Frygt ikke for at gøre det gode, mine sønner, for hvad I end sår, det skal I også høste; hvis I derfor sår det gode, skal I også høste det gode som jeres belønning.

Frygt derfor ikke, lille flok; gør det gode; lad jord og helvede forene sig imod jer, for hvis I er bygget på min klippe, kan de ikke få magt over jer.

Se, jeg fordømmer jer ikke; gå bort og synd ikke mere. Udfør med alvor den gerning, som jeg har befalet jer.

Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke.

Betragt sårene, som gennemborede min side og ligeledes naglemærkerne i mine hænder og fødder; vær trofaste, hold mine befalinger, så skal I arve Himmeriget« (L&P 6:33-37).

Herren fortalte sine ledere af genoprettelsen, og han fortæller os, at når vi står i tro på hans klippe, vil tvivlen og frygten fortage sig, og ønsket om at gøre godt vil vokse. Når vi accepterer præsident Monsons opfordring til at plante et vidnesbyrd om Jesus Kristus i vores hjerte, vil vi få kraften, ønsket og modet til at komme andre til undsætning uden bekymring for vores egne behov.

Jeg har set den tro og det mod mange gange, når troende sidste dages hellige har mødt frygtindgydende prøvelser. Jeg var for eksempel i Idaho, da Teton-dæmningen brød sammen den

5. juni 1976. Der kom en mur af vand. Tusinder flygtede fra deres hjem. Tusinder af hjem og erhvervsbygninger blev ødelagt. På mirakuløs vis døde færre end 15 mennesker.

Det, jeg så der, har jeg set, når som helst sidste dages hellige står fast på den klippe, der er vidnesbyrdet om Jesus Kristus. Fordi de ikke tvivler på, at han våger over dem, bliver de frygtløse. De ænser ikke deres egne strabadser for at komme andre til undsætning. Og de gør det af kærlighed til Herren og uden at bede om kompensation.

Da Teton-dæmningen for eksempel brød sammen, var et sidste dages helligt ægtepar ude at rejse et stykke fra deres hjem. Da de hørte nyheden på radioen, skyndte de sig tilbage til Rexburg. Fremfor at tage hjem og se, om deres hus

var blevet ødelagt, ledte de efter deres biskop. Han var i en bygning, der blev brugt som redningscenter. Han hjalp med at vejlede de tusinde frivillige, der ankom i gule skolebusser.

Parret gik frem til biskoppen og sagde: »Vi er lige kommet tilbage. Biskop, hvor kan vi hjælpe?« Han gav dem navnet på en familie. Det par blev og gravede mudder og vand ud af det ene hjem efter det andet. De arbejdede fra daggry til sen aften i dagevis. De tog endelig en pause for at se til deres eget hjem. Det var forsvundet i flodbølgen, så der var ikke noget at rydde op. Så vendte de hurtigt om og tog tilbage til deres biskop. De spurgte: »Biskop, har du nogle, vi skal hjælpe?«

Det mirakel – det stille mod og næstekærligheden – Kristi rene

kærlighed – er blevet gentaget i årenes løb og over hele verden. Det skete på profeten Joseph Smiths tid under den forfærdelige forfølgelse og prøvelserne i Missouri. Det skete, da Brigham Young anførte udvandringen fra Nauvoo og kaldte de hellige til ødemarker over alt i det vestlige USA for at hjælpe hinanden med at opbygge Zion for Herren.

Når man læser disse pioners dagbøger, ser man troens mirakel fordrive tvivl og frygt. Og man læser om hellige, som glemte deres egne problemer for at hjælpe nogle andre for Herren, inden de vendte tilbage til deres egne får og opløjede marker.

Jeg så det samme mirakel for kort tid siden efter orkanen Irma i Puerto Rico, Sankt Thomas og Florida, hvor sidste dages hellige gik sammen med andre kirker, grupper i lokalsamfundet og nationale organisationer for at begynde oprydningen.

Ligesom mine venner i Rexburg fokuserede et ægtepar i Florida, som tilhører en anden kirke, på at hjælpe i lokalsamfundet frem for at arbejde på deres egen grund. Da nogle sidste dages hellige naboer tilbød at hjælpe med to store træer, som blokerede deres indkørsel, forklarede parret, at de havde været overvældet, og derfor var gået i gang med at hjælpe andre, fordi de havde tro på, at Herren ville sørge for den hjælp, de havde brug for med deres eget hjem. Manden fortalte derpå, at før vores kirkemedlemmer var kommet med tilbud om hjælp, havde parret bedt. De havde fået et svar om, at hjælpen ville komme. Den kom få timer efter dette løfte.

Jeg har hørt nogle sige, at man er begyndt at kalde de sidste dages hellige, som bærer de gule Hjælpende hænder-veste, for »De gule engle«. En sidste dages hellig bragte sin bil til et serviceeftersyn, og manden, der hjalp

hende, beskrev den »åndelige oplevelse«, han havde haft, da folk i gule T-shirt fjernede træer fra hans have, og derefter, sagde han, sang de »en eller anden sang for mig om at være Guds barn«.

En anden beboer i Florida – heller ikke fra vores kirke – fortalte, at de sidste dages hellige kom til hendes hjem, da hun arbejdede i sin ødelagte have og følte sig overvældet, overophedet og tæt på at græde. De frivillige skabte med hendes ord »et rent mirakel«. De arbejdede ikke blot flittigt, men også med latter og smil og tog ikke imod nogen betaling.

Jeg så den flid og hørte den latter, da jeg sent en lørdag var sammen med en gruppe sidste dages hellige i Florida. De frivillige holdt lige pause i deres oprydningsarbejde længe nok til, at jeg kunne trykke nogle af dem i hånden. De fortalte, at 90 medlemmer af deres stav i Georgia havde lagt en plan om at slutte sig til redningsarbejdet i Florida blot aftenen før.

De tog fra Georgia kl. 4 om morgenen, kørte i timevis, arbejdede hele dagen og aftenen og planlagde at arbejde videre dagen efter.

De fortalte mig det hele med smil og godt humør. Den eneste stress, jeg fornemmede, var, at de gerne ville være fri for at blive takket, så de kunne vende tilbage til arbejdet. Stavspræsidenten havde startet sin kædesav igen og arbejdede på et væltet træ, og en biskop flyttede trægrene, da vi steg ind i vores bil for at køre videre til det næste redningshold.

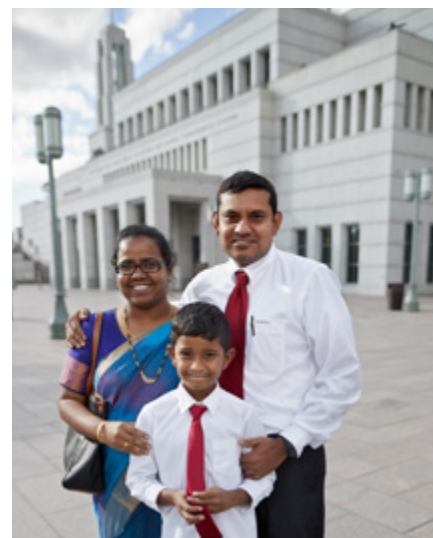
Da vi tidligere på dagen kørte fra et andet sted, var en mand kommet frem til bilen, havde lettet på hatten og takket os for de frivillige. Han sagde: »Jeg er ikke medlem af jeres kirke. Jeg kan ikke fatte, hvad I har gjort for os. Må Gud velsigne jer.« Den sidste dages

hellige frivillige, der stod ved siden af ham i sin gule bluse, smilede og trak på skuldrene, som om han ikke fortjente ros.

Hvor de frivillige fra Georgia var kommet for at hjælpe denne mand, der ikke kunne fatte det, var hundredvis af sidste dages hellige fra det hårdt ramte sted i Florida taget hundredvis af kilometer sydpå til et andet sted i Florida, hvor folk skulle være hårdere ramt.

Den dag huskede og forstod jeg bedre profeten Joseph Smiths profetiske ord: »Et menneske, der er fyldt med Guds kærlighed, er ikke tilfreds med blot at velsigne sin familie, men bevæger sig gennem hele verden, ivrig efter at velsigne hele menneskeheden« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 422*).

Vi ser sådan en kærlighed i de sidste dages helliges liv alle vegne. Hver gang der sker tragiske hændelser noget sted i verden, bidrager de sidste dages hellige med penge og som frivillige til Kirkens humanitære indsats. Det er sjældent nødvendigt at komme med en appel. Nogle gange er vi rent faktisk blevet nødt til at bede nogle af dem, der

melder sig som frivillige, om at vente med at rejse til ulykkesstedet, indtil de, der forestår redningsarbejdet, er forberedt på at modtage dem.

Det ønske om at velsigne andre er frugten af, at folk får et vidnesbyrd om Jesus Kristus, hans evangelium, hans genoprettede kirke og hans profet. Det er derfor, at Herrens folk ikke tvivler eller frygter. Det er derfor, at missionærer frivilligt melder sig til tjeneste i alle verdens hjørner. Det er derfor, at forældre sammen med deres børn beder for andre. Det er derfor, at ledere ansporer de unge til at tage præsident Monsons opfordring til sig om at fordybe sig i Mormons Bog. Frugten kom ikke ved, at lederne ansporede, men ved at de unge og medlemmerne handlede i tro. Når de handler på den tro, hvilket fordrer uselvskhed, medfører det en forandring af hjertet, der gør, at de kan mærke Guds kærlighed.

Vores hjerte forbliver dog kun forandret, så længe vi fortsætter med at følge profetens råd. Hvis vi stopper efter en gang, vil ændringen svinde.

Trofaste sidste dages hellige har øget deres tro på Herren Jesus Kristus, på Mormons Bog som Guds ord og på gengivelsen af præstedømmets nøgler i Herrens sande kirke. Det styrkede vidnesbyrd har givet os større mod og omsorg for andre af Guds børn. Men de udfordringer og de muligheder, der ligger forude, vil kræve endnu mere.

Vi kan ikke forudse detaljerne, men vi kender det større billede. Vi ved, at i de sidste dage vil verden være i oprør. Vi ved, at midt i det, der nu måtte komme, vil Herren lede de trofaste sidste dages hellige til at tage Jesu Kristi evangelium til alle folkeslag, stammer, tungemål og folk. Og vi ved, at Herrens sande disciple vil være værdige og beredte på at modtage Herren, når han kommer. Vi behøver ikke at frygte.

Så selvom vi allerede har opbygget tro og mod i vores hjerte, forventer Herren mere af os – og af generationerne efter os. De vil få brug for at være stærkere og modigere, fordi de vil skulle gøre større og sværere ting, end vi har gjort. Og de vil møde større modstand fra vores sjæls fjende.

Måden at bevare optimismen på blev anvist af Herren: »Se hen til mig i alle jeres tanker; tvivl ikke, frygt ikke« (L&P 6:36). Præsident Monson har fortalt os, hvordan man gør dette. Vi skal grunde over og anvende Mormons Bog og profeternes ord. Bed altid. Tro. Tjen Gud af hele jeres hjerte, kraft, sind og styrke. Vi må bede med hjertets hele styrke om gaven næstekærlighed, Kristi rene kærlighed (se Moro 7:47-48). Og frem for alt må vi konsekvent og vedholdende følge profetiske råd.

Når vejen bliver svær, kan vi stole på Herrens løfte – et løfte præsident Thomas S. Monson har mindet os om, når han ofte har citeret Frelserens ord: »Og hos den, som modtager jer, der vil jeg også være; for jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer« (L&P 84:88).

Jeg vidner om, at Herren vil drage foran jeres ansigt, når I er ude i hans ærinde. Sommetider vil I være den engel, Herren sender for at bære andre. Sommetider vil I være den, der er omringet af engle, der bærer jer. Men altid vil I have hans Ånd i jeres hjerte, som I er blevet lovet under hver eneste nadver. I skal blot holde hans bud.

Det bedste ligger endnu forude for Guds rige på jorden. Modstanden vil styrke vores tro på Jesus Kristus, som den har siden profeten Joseph Smiths tid. Troen vil altid vinde over frygten. Det skaber enighed, at vi står sammen. Og jeres bønner for dem i nød vil blive hørt og besvaret af en kærlig Gud. Han hverken døser eller sover.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, og han ønsker, at I kommer hjem til ham. Dette er Herren Jesu Kristi sande Kirke. Han kender jer, han elsker jer, han våger over jer. Han sonede for jeres synder og mine og alle vor himmelske Faders børns synder. At følge ham i jeres liv og i jeres tjeneste for andre er den eneste vej til evigt liv.

Det vidner jeg om og efterlader jer med min velsignelse og kærlighed. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

Rejsen fortsætter!

Rejsen hjem til vor himmelske Fader er den vigtigste rejse i vores liv.

For 170 år siden så Brigham Young ud over Salt Lake-dalen for første gang og erklærede: »Dette er stedet!«¹ Han kendte stedet, fordi Herren havde åbenbaret det for ham.

I 1869 havde flere end 70.000 hellige foretaget en lignende rejse. På trods af de mange forskelligheder i sprog, kultur og nationalitet delte de et vidnesbyrd om Faderen, Sønnen og Helligånden, gengivelsen af Jesu Kristi evangelium og ønskede at opbygge Zion – et sted med fred, lykke og skønhed som forberedelse til Kristi andet komme.

Blandt de første hellige, der ankom til Utah, var Jane Manning James – datteren af en frigivet slave, der var blevet omvendt til den genoprettede kirke, og som var en bemærkelsesværdig discipel, der stod overfor vanskelige udfordringer. Søster James forblev en trofast sidste dages hellig til sin død i 1908.

Hun skrev: »Jeg ønsker lige nu at sige, at min tro på Jesu Kristi evangelium, som det bliver forkyndt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, er lige så stærk i dag, nej den er om muligt stærkere, end den dag jeg blev døbt. Jeg betaler min tiende og offerydelse, jeg holder visdomsordet, jeg går tidligt i seng og står tidligt op, jeg forsøger, selvom jeg er svag at være et godt eksempel for alle.«²

Ligesom så mange andre sidste dages hellige opbyggede søster James ikke kun Zion med blod, sved og tårer, men hun søgte også Herrens velsignelser ved at efterleve evangeliske principper efter bedste evne, mens hun holdt fast i sin tro på Jesus Kristus – den store helbreder for alle, der oprigtigt søger ham.

De første hellige var ikke fuldkomne, men de lagde en grundvold, hvorpå vi bygger vores familie og et samfund, der elsker og holder pagter, sådan som det fremhæves i adskillige

Jane Manning James forblev en trofast sidste dages hellig trods vanskelige udfordringer.

nyhedsberetninger over hele verden på grund af vores hengivenhed mod Jesus Kristus og vores frivillige indsats for at hjælpe nær og fjernt.³

Præsident Eyring, må jeg tilføje min påskønnelse for de titusinder af engle med gule trøjer, som tjener i Texas, Mexico og andre steder.

Jeg har en stor overbevisning om, at hvis vi mister vores bånd til dem, der er gået forud for os, herunder vores pionerforfædre, vil vi miste en meget værdifuld skat. Jeg har tidligere talt om »Tro i hvert et fodtrin« og vil blive ved med at gøre det i fremtiden, fordi jeg ved, at den opvoksende generation må have den samme form for tro, som de tidlige hellige havde på Herren Jesus Kristus og hans gengivne evangelium.⁴

Mine egne pionerforfædre var blandt de trofaste pionerer, der trak håndkærter, kørte vogne og gik til Utah. Ligesom søster Jane Manning James havde de en stor tro i alle deres fodtrin, mens de foretog deres egen rejse.

Deres dagbøger er fyldt med beskrivelser af modgang, sult, og sygdom, men også deres vidnesbyrd om deres tro på Gud og Jesu Kristi gengivne evangelium.

De havde nogle få jordiske ejendele, men nød en overflod af velsignelser i det broderskab og søsterskab, som de fandt i Jesu Kristi Kirke. Når de kunne, opløftede de den nedtrykte og velsignede den syge ved at tjene hinanden og gennem Guds præstedømme.

Søstre i Cache Valley i Utah betjente de hellige i Hjelpeforeningens ånd om at »arbejde sammen til gavn for de nødlidende.«⁵ Min oldemor Margaret McNeil Ballard tjente ved sin mand, Henrys side, mens han præsiderede som biskop over Logan Anden Menighed i 40 år. Margaret var præsident for Hjelpeforeningen i 30 af de år. Hun tog fattige, syge, enker og forældreløse ind

i deres hjem, og hun iklædte tilmed de døde i deres tempeltøj.

Selvom det er passende og vigtigt at huske mormonpionerernes historiske vandring i det 19. århundrede, må vi huske, at »rejsen gennem livet fortsætter!« for os alle, idet vi kan vise vores egen »tro i hvert et fodtrin.«

Nyomvendte samles ikke længere i pionerbosættelser i det vestlige USA. I stedet samles nyomvendte i deres lokale menigheder, hvor de hellige tilbeder vor himmelske Fader i Jesu Kristi navn. Med mere end 30.000 menigheder, der er etableret over hele verdener, er alle samlet i deres egen Zion. Som skrifterne siger: »For dette er Zion – de rene af hjertet.«⁶

Når vi går ad livets vej, bliver vi prøvet for at se, om vi vil »gøre alt, hvad [Herren] overhovedet har befaleet.«⁷

Mange af os er på utrolige opdagelsesrejser – der fører til personlig berigelse og åndelig oplysning. Men nogle af os er på en rejse, der fører til sorg, synd, smerte og fortvivlelse.

I den sammenhæng kan man spørge sig selv: Hvad er mit endelige mål? Hvor fører mine fodtrin mig hen? Og fører min rejse til en »mængde velsignelser«, som Frelseren har lovet?⁸

En rejse tilbage til vor himmelske Fader er den vigtigste rejse i vores liv, og den fortsætter hver dag, hver uge, hver måned og hvert år, når vi øger vores tro på ham og på hans elskede Søn, Jesus Kristus.

Vi må holde nøje øje med, hvor vores fodtrin tager os hen i livet. Vi må være opmærksomme på og følge det råd, Jesus gav sine disciple, da han svarede på deres spørgsmål: »Sig os, hvornår dette skal ske, og hvad der er tegnet på dit komme og verdens ende?«

Jesus sagde til dem: »Se til, at ingen fører jer vild!«⁹

I dag gentager jeg kirkeledernes tidligere råd.

- Brødre og søstre, hold Kristi lære ren og bliv aldrig bedraget af dem, der forfalsker læren. Faderens og Sønnens evangelium blev gengivet gennem Joseph Smith, profeten for denne sidste uddeling.
- Lyt ikke til dem, som ikke er blevet ordineret og/eller indsat i deres kirkekaldelse eller ikke er blevet anerkendt ved fælles samtykke af Kirkens medlemmer.¹⁰
- Vær opmærksom på organisationer, grupper eller personer, der påstår at have hemmelige svar på doktrinære spørgsmål, som de hævder, at nutidige apostle og profeter ikke har eller forstår.
- Lyt ikke til dem, der lokker jer med ordninger, der lover rigdom. Vores medlemmer har mistet alt for mange penge, så pas på.

Nogle steder ser for mange af vores folk forbi målet og søger hemmelig

kundskab i dyre og tvivlsomme fremgangsmåder til helbredelse og støtte.

En officiel erklæring, der blev udstedt af Kirken for nogle år siden, lyder: »Vi opfordrer Kirkens medlemmer til at være påpasselige med at deltage i nogen gruppe, der – mod betaling – lover mirakuløs helbredelse eller påstår at have særlige metoder til at få adgang til helbredende kraft udenom korrekt ordinerede præstedømmebærere.«¹¹

I Kirkens *håndbog* lyder rådet: »Medlemmerne bør ikke gøre brug af uautoriseret behandling, der er etisk eller juridisk tvivlsom. De lokale ledere bør råde medlemmer, der har helbredsproblemer, til at rådføre sig med kompetente professionelle behandlere, der er godkendt i de lande, hvori de praktiserer.«¹²

Brødre og søstre, vær kloge og opmærksomme på, at sådanne behandlinger kan være følelsesmæssigt tiltalende, men kan i sidste ende vise sig at være åndeligt og fysisk skadelige.

For vores pionerforfædre var uafhængighed og selvhjulpethed afgørende, men deres følelse af samhørighed var lige så vigtig. De arbejdede sammen for at hjælpe hinanden med at overvinde fysiske, åndelige og følelsesmæssige udfordringer på deres tid. For mændene var der præstedømmekvorummer, og kvinderne blev hjulpet i Hjælpeforeningen. Disse resultater er ikke ændret i vore dage.

Hjælpeforeningen og præstedømmekvorummer sørger for vores medlemmers åndelige og timelige velfærd.

Bliv på evangeliets sti ved at have »tro i hvert et fodtrin«, så I kan vende sikkert tilbage til vor himmelske Faders

og Herren Jesu Kristi nærhed. Herren er vor dyrebare Frelser. Han er verdens Forløser. Vi må ære hans hellige navn og ikke misbruge det på nogen måde og altid stræbe efter at holde hans befalinger. Hvis vi gør det, vil han velsigne os og lede os sikkert hjem.

Jeg indbyder alle inden for min stemmes rækkevidde til at tage imod og omfavne alle, der foretager deres egen rejse i dag, uanset hvor på deres rejse de befinder sig.

Husk, at der ikke er nogen velsignelse, som man kan dele, der er større end budskabet om genoprettelsen, som, når det modtages og efterleves, fører til evig glæde og fred – ja, evigt

liv. Lad os bruge vores energi, styrke og vidnesbyrd på at hjælpe vores missionærer med at finde, undervise og døbe Guds børn, så evangeliets kraft må lede deres hverdag.

Vi er nødt til at omfavne Guds børn med barmhjertighed og udelukke fordomme, herunder racisme, sexismen og nationalisme. Lad det være sagt, at vi virkelig tror på, at velsignelserne i Jesu Kristi gengivne evangelium er for alle Guds børn.

Jeg vidner om, at »rejsen fortsætter« og jeg indbyder jer til at blive på evangeliets sti, mens I fortsætter med at trænge jer frem ved at række ud til alle Guds børn i kærlighed og barmhjertighed, så vi sammen kan gøre vores hjerte rent og rense vores hænder til at modtage den »mængde velsignelser«, der venter alle, der virkelig elsker vor himmelske Fader og hans elskede Søn, hvilket jeg ydmygt beder om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Brigham Young, som citeret af Wilford Woodruff, i *The Utah Pioneers*, 1880, s. 23.
2. Jane Manning James' selvbiografi, ca. 1902, Kirkens Historiske Bibliotek, Salt Lake City; se også James Goldberg, »The Autobiography of Jane Manning James«, 11. dec. 2013, history.lds.org.
3. Se for eksempel Jill DiSanto, »Penn Research Shows That Mormons Are Generous and Active in Helping Others«, *Penn News*, 17. apr. 2012.
4. Se M. Russell Ballard, »Tro i hvert et fodtrin«, *Stjernen*, jan. 1996, s. 22-24.
5. »The Purpose of Relief Society«, lds.org/callings/relief-society/purposes; se også *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 9.1.1.
6. L&P 97:21.
7. L&P 97:25.
8. L&P 97:28.
9. Matt 24:3-4.
10. Se L&P 26:2; 28:13; 43:6-7.
11. Kirkens talsmand Eric Hawkins, i Daniel Woodruff, »The Business behind Christ-Centered Energy Healing«, 28. sep. 2016, kutv.com.
12. Se *Håndbog 2*, 21.3.6.

Tad R. Callister
Søndagsskolens hovedpræsident

Guds overbevisende vidnesbyrd: Mormons Bog

Mormons Bog er Guds overbevisende vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, Joseph Smiths profetiske kald og denne kirkes absolutte sandhed.

Mormons Bog er ikke blot vores religions slutsten, men den kan også blive vores vidnesbyrds slutsten, når prøvelser eller ubesvarede spørgsmål konfronterer os, kan den holde vores vidnesbyrd sikkert på plads. Bogen er det lod på sandhedsvægten, der overgår den samlede vægt af alle kritikernes argumenter. Hvorfor? For hvis den er sand, så var Joseph Smith en profet, og dette er den genoprettede Jesu Kristi Kirke på trods af alle historiske eller øvrige argumenter imod. Derfor er kritikere opsatte på at modbevise Mormons Bog, men de forhindringer, de står over for, er uoverkommelige, da bogen er sand.

For det første må kritikere forklare, hvordan Joseph Smith, en 23-årig bondedreng med begrænset skolegang, skabte en bog med flere hundrede unikke navne og steder, såvel som detaljerede historier og begivenheder. Derfor foreslår mange kritikere, at han var et kreativt geni, der brugte adskillige bøger og andre lokale

hjælpekilder til at skabe Mormons Bogs historiske indhold. Men i modsætning til deres påstand findes der ikke et eneste vidne, der påstår at have set Joseph med nogen af disse formodede hjælpekilder, inden oversættelsen begyndte.

Hvis deres argument var sandt, er det sørgeligt utilstrækkeligt til at forklare Mormons Bog eksistens. Man er også nødt til at besvare spørgsmålet: Hvordan læste Joseph alle disse formodede hjælpekilder, filtrerede det irrelevante fra, bevarede sammenhængen i detaljerne vedrørende, hvem der var hvor og hvornår, for derpå at diktere det perfekt ud fra hukommelsen? For da Joseph oversatte, havde han ingen former for noter. Faktisk husker Emma: »Han havde hverken et manuskript eller en bog at læse fra ... Hvis han havde haft noget af den slags, ville han ikke kunne have skjult det fra mig.«¹

Så hvordan udførte Joseph denne bemærkelsesværdige præstation med at diktere en bog på mere end 500 sider uden nogen noter? For at gøre dette måtte han ikke alene have været et kreativt geni, men også have haft en helt ekstraordinær fotografisk hukommelse. Men hvis det er sandt, hvorfor påpeger kritikere så ikke dette bemærkelsesværdige talent?

Men der er mere. Disse argumenter går kun på det historiske indhold.

De virkelige problemer er der stadig: Hvordan producerede Joseph en bog, hvorfra Ånden udstråler, og hvorfra fik han så dybsindig en lære, hvoraf meget præciserer eller modsiger de kristne overbevisninger på hans tid?

Der står for eksempel i Mormons Bog, i modsætning til de fleste kristne overbevisninger, at Adams fald var et positivt skridt fremad. Den åbenbarer de pagter, som indgås ved dåben, som ikke står i Bibelen.

Derudover kan man spørge: Hvorfra fik Joseph den særlige indsigt, at på grund af Kristi forsoning kan han ikke blot rense os, men også fuldkomngøre os? Hvorfra fik han den storslåede prædiken om tro i Alma 32? Eller kong Benjamins prædiken om Frelserens forsoning, der måske er en af de mest bemærkelsesværdige prædikener om dette emne i al hellig skrift? Eller lignelsen om oliventræet, med al dens kompleksitet og doktrinære rigdom? Når jeg læser denne lignelse, må jeg lave et diagram for at følge med i dens udviklede finesser. Skal vi nu tro, at Joseph Smith bare dikterede disse prædikener fra hukommelsen uden nogen noter?

I modsætning til sådan en konklusion er Guds fingeraftryk overalt i hele Mormons Bog, som et bevis på dens storslåede doktrinære sandheder, især

dens mesterlige prædikener om Jesu Kristi forsoning.

Hvis Joseph ikke var en profet, så må kritikerne, for at tage højde for disse og mange andre bemærkelsesværdige doktrinære sandheder, argumentere for, at han også var et teologisk geni. Men hvis dette var tilfældet, ville man nok spørge: Hvorfor var Joseph den eneste, der i de 1.800 år efter Kristus producerede så stor en mangfoldighed af unik og præciserende lære? Fordi det var åbenbaring og ikke genialitet, der var kilden til denne bog.

Men selv hvis vi antager, at Joseph var et kreativt og teologisk geni med en fotografisk hukommelse – gør disse talenter alene ham ikke til en dygtig forfatter. For at forklare Mormons Bogs eksistens må kritikerne også påstå, at Joseph var et naturtalent som forfatter som 23-årig. Hvordan kunne han ellers flette adskillige navne, steder og begivenheder ind i en harmonisk helhed uden uoverensstemmelser? Hvordan skrev han detaljerede krigsstrategier, komponerede han kraftfulde prædikener eller skabte vendinger, der bliver markeret, lært udenad, citeret og placeret på køleskabslåger af millioner af mennesker, vendinger som: »Når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste« (Mosi 2:17) eller »Menneskene er til for at kunne nyde

glæde« (2 Ne 2:25). Det er kraftfulde budskaber – budskaber, der lever, ånder og inspirerer. At foreslå, at Joseph Smith som 23-årig havde de nødvendige evner til at skrive dette store værk i et enkelt udkast på cirka 65 arbejdsdage, står ganske enkelt i kontrast til livets realiteter.

Præsident Russell M. Nelson, der er en erfaren og dygtig forfatter, fortalte, at han omskrev en nylig generalkonferencetale mere end 40 gange. Skal vi nu tro, at Joseph Smith selv dikterede hele Mormons Bog i et enkelt udkast, hovedsageligt med mindre grammatiske ændringer efterfølgende?

Josephs hustru Emma bekræftede umuligheden af et sådant foretagende, at Joseph »hverken kunne skrive eller diktere et sammenhængende og velformuleret brev, for slet ikke at tale om at diktere en bog som Mormons Bog.«²

Og til sidst, selv hvis man accepterer alle de nævnte argumenter, omend de er tvivlsomme, står kritikerne over for endnu en stor forhindring. Joseph påstod, at Mormons Bog blev skrevet på nogle gyldne plader. Denne påstand fik vedholdende kritik på hans tid – da »alle« vidste, at gamle historier blev skrevet på papyrus eller pergament indtil år senere, hvor der blev fundet metalplader med gamle skrivelser. Derudover påstod kritikerne, at brugen af cement, som er beskrevet i Mormons Bog, lå ud over disse tidlige amerikaneres tekniske viden – indtil der blev fundet cementstrukturer i det gamle Amerika. Hvordan redegør kritikerne for disse og lignende usandsynlige opdagelser? I ser, Joseph må have været meget, meget god til at gætte. På en eller anden måde, og med alle oddsene imod sig, og i modstrid med al eksisterende videnskabelig og akademisk viden, gættede han rigtigt, da alle andre tog fejl.

Når alt er sagt og gjort, kan man undre sig over, at nogen kan tro, at

alle disse påståede faktorer og kræfter, som kritikerne foreslår, ved et tilfælde blev kombineret på en sådan måde, at det gjorde Joseph i stand til at skrive Mormons Bog og dermed skabe et svigagtigt værk. Men hvordan giver dette mening? I skarp kontrast til en sådan påstand har denne bog inspireret millioner til at afvise Satan og leve mere kristuslignende.

Mens der måske er nogen, der vælger at tro på kritikernes forklaringer, er det for mig en intellektuel og åndelig blindgyde. For at tro sådan ville jeg skulle acceptere den ene ubeviste påstand efter den anden. Derudover ville jeg skulle se bort fra hver eneste af de 11 vidners vidnesbyrd,³ selvom de alle forblev tro mod deres vidnesbyrd

hele livet; jeg ville skulle afvise den guddommelige lære, der fylder side efter side i denne hellige bog med dens højere sandheder; jeg ville skulle ignorere det faktum, at skarer, heriblandt mig selv, er kommet Gud nærmere ved at læse denne bog end ved nogen anden bog og frem for alt ville jeg skulle fornægte Helligåndens bekræftende hvisken. Dette ville stride imod alt, jeg ved er sandt.

En af mine gode og intelligente venner forlod Kirken for en tid. Han skrev for nylig til mig angående sin tilbagevenden: »Til at starte med ønskede jeg, at Mormons Bog skulle bevises historisk, geografisk, lingvistisk og kulturelt for mig. Men da jeg begyndte at fokusere på det, som den lærer os om Jesu Kristi

evangelium og hans frelsende mission, begyndte jeg at få et vidnesbyrd om dens sandfærdighed. En dag, mens jeg læste Mormons Bog på mit værelse, stoppede jeg op, knælede ned og opsendte en inderlig bøn og følte klart, at vor himmelske Fader hviskede til min ånd, at Kirken og Mormons Bog helt sikkert var sande. Min periode på tre et halvt år med at genundersøge Kirken førte mig tilbage helhjertet og overbevist om dens sandfærdighed.«

Hvis man tager sig tiden til ydmygt at læse og grunde over Mormons Bog, som min ven gjorde, og lægge øre til Åndens søde frugt, så vil man til sidst modtage det ønskede vidnesbyrd.

Mormons Bog er en af Guds største gaver til os. Den er både sværd og skjold – den sender Guds ord i kamp for de retfærdiges hjerte og den tjener som fremmeste forsvarer af sandhed. Som hellige har vi ikke kun det privilegium at forsvare Mormons Bog, men også muligheden for at bruge den aktivt – til at forkynde med kraft om dens guddommelige lære og bære vidnesbyrd om dens overordnede vidnesbyrd om Jesus Kristus.

Jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om, at Mormons Bog blev oversat ved Guds gave og kraft. Det er Guds overbevisende vidnesbyrd om Jesu Kristi guddommelighed, Joseph Smiths profetiske kald og denne kirkes absolutte sandhed. Må den blive vores vidnesbyrds slutsten, så det kan siges om os, som det blev sagt om de omvendte lamanitter – de »faldt aldrig fra« (Alma 23:6). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Emma Smith, i »Last Testimony of Sister Emma«, *Saints' Herald*, 1. oktober 1879, s. 289, 290.
2. Emma Smith, i »Last Testimony of Sister Emma«, s. 290.
3. Se »De tre vidners vidnesbyrd« og »De otte vidners vidnesbyrd«, Mormons Bog.

Ældste Joni L. Koch
De Halvfjerds

Adskilt, men stadig forenet

I Kirken forventer Herren, at vi er forenede på trods af vores forskelligheder!

I juni 1994 kørte jeg spændt hjem fra arbejde for på TV at se vores fodboldlandshold spille i VM. Kort tid efter at jeg var begyndt at køre, så jeg et stykke borte en mand på fortovet, der kørte hurtigt i sin kørestol, og som jeg bemærkede var dekoreret med brasilianske flag. Derfor vidste jeg, at han også var på vej hjem for at se kampen.

Da vi kørte forbi hinanden, og vores blik mødtes i et kort sekund, følte jeg et stærkt fællesskab med denne mand! Vi var på vej i forskellige retninger, kendte ikke hinanden og havde tydeligvis forskellige sociale og fysiske omstændigheder, men vores fælles passion for fodbold og kærlighed til vores land gjorde, at vi følte os forenet i det øjeblik! Jeg har ikke set den mand siden, men selv i dag årtier efter kan jeg stadig se de øjne og føle det stærke fællesskab med den mand. Vi vandt trods alt også kampen og verdensmesterskabet det år!

I Kirken forventer Herren, at vi er forenede på trods af vores forskelligheder! Han har sagt i Lære og Pagter: »Vær ét; og hvis I ikke er ét, er I ikke mine.«¹

Når vi alle går ind i en kirkebygning for at tilbede sammen, må vi efterlade vores forskelle udenfor, herunder race,

social status, politiske synspunkter samt akademiske og professionelle præstationer og i stedet koncentrere os om vores fælles, åndelige formål. Vi synger salmer sammen, grunder over de samme pagter under nadveren og siger samtidigt et hørbart »amen« efter taler, lektioner og bønner, hvilket betyder, at vi sammen er enige i det, der blev talt om.

Det, som vi gør i fællesskab, hjælper til at skabe en stærk følelse af fællesskab i menigheden.

Det, der dog virkelig bestemmer, styrker eller ødelægger vores fællesskab, er, hvordan vi handler, når vi ikke er sammen med medlemmer af Kirken. Som vi alle ved, er det uundgåeligt og normalt, at vi ender med at tale om hinanden.

Afhængigt af, hvad vi vælger at sige om hinanden, vil vores ord enten forårsage, at vores »hjerter [bliver] knyttet sammen i enighed«,² som Alma sagde til dem, som han døbte ved Mormons vande, eller de vil undergrave den kærlighed, tillid og de gode følelser, der bør herske blandt os.

Der er kommentarer, som diskret ødelægger fællesskab såsom: »Ja, han er en god biskop, men du skulle have set ham, da han var en ung mand!«

En mere konstruktiv version af dette kunne være: »Biskoppen er så god, og han har udviklet sig så meget i modenhed og visdom i løbet af årene.«

Nogle gange sætter vi en varig etikette på folk ved at sige noget lignende, »Åh, vores hjælpeforeningspræsident er helt fortabt. Hun er så stædig!« I stedet for kan vi måske sige: »Hjælpeforeningspræsidenten er blevet mindre fleksibel på det sidste. Måske

gennemgår hun nogle svære ting. Lad os hjælpe hende og støtte hende!»

Brødre og søstre, vi har ikke ret til at beskrive nogen, herunder nogen fra vores kirke, som værende et dårligt fremstillet produkt! I stedet bør vores ord om vores medmennesker reflektere vores tro på Jesus Kristus og hans forsoning, og at ved ham og gennem ham kan vi altid ændre os til det bedre.

Nogle begynder at kritisere og bliver uenige med kirkeledere og medlemmer over bitte små ting.

Dette var tilfældet med en mand, der hed Simonds Ryder, som blev medlem af Kirken i 1831. Da han havde læst en åbenbaring, der vedrørte ham, blev han forvirret over at se, at hans navn var blevet stavet forkert som *Rider* med bogstavet *i* i stedet for med bogstavet *y*. Hans reaktion på denne hændelse bidrog til hans tvivl omkring profeten og førte til sidst til, at han forfulgte Joseph og faldt fra Kirken.³

Det vil helt sikkert også ske, at vi alle oplever en eller anden form for irettesættelse fra vores kirkeledere, hvilket vil være en test på, hvor forenede vi er med dem.

Jeg var kun 11 år, men jeg kan huske for 44 år siden, da kirkebygningen, hvor min familie gik i kirke, skulle have foretaget en stor ombygning. Før ombygningen påbegyndtes, var der et møde, hvor lokale- og områdeledere drøftede, hvordan medlemmerne kunne hjælpe til med arbejdet i dette projekt. Min far, som tidligere havde præsideret over denne enhed i årevis, udtrykte sin meget stærke holdning om, at dette arbejde skulle udføres af en entreprenør og ikke af amatører.

Ikke blot blev hans holdning afvist, men vi hørte, at han blev alvorligt og offentligt irettesat ved den lejlighed. Dette var en mand, som var meget hengiven over for Kirken, og som havde været

soldat i Europa under 2. Verdenskrig, som var vant til at stå imod og kæmpe for det, som han troede på! Man kunne spekulere over, hvad hans reaktion ville være efter denne oplevelse. Ville han holde fast i sin holdning og fortsætte med at kæmpe imod den beslutning, der allerede var blevet truffet?

Vi havde set familier i vores menighed, der var blevet svagere i evangeliet og som var holdt op med at komme til møderne, fordi de ikke kunne være ét med dem, der ledte. Jeg havde selv set mange af mine venner fra Primary, som ikke var forblevet trofaste i deres ungdom, fordi deres forældre altid fandt fejl ved dem, der var i Kirken.

Men min far valgte dog at forblive ét med vores medhellige. Da medlemmerne af menigheden nogle dage senere samledes for at hjælpe med konstruktionen, »inviterede« han vores familie til at komme med ham over til kirkebygningen, hvor vi hjalp, hvor der end var brug for det.

Jeg var rasende. Jeg havde lyst til at spørge ham: »Far, hvorfor i alverden skal vi hjælpe med opførelsen, hvis du er imod at lade medlemmerne gøre det?« Men udtrykket i hans ansigt afskrækkede mig fra at gøre det. Jeg

ville gerne være rask ved genindvielsen. Så heldigvis besluttede jeg mig for at tie stille og bare gå hen og hjælpe med byggeriet!

Min far nåede ikke at se den nye kirke, da han gik bort før afslutningen af dette arbejde. Men vi i familien, der nu blev ledt af min mor, fortsatte med at udføre vores del, indtil den var færdig, og det gjorde, at vi forblev forenet med min far, med Kirkens medlemmer, med vores ledere og vigtigst af alt med Herren!

Blot få øjeblikke før sin ulidelige pine i Getsemane, da Jesus bad til Faderen for sine apostle og for alle os hellige, sagde han: »At de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig.«⁴

Brødre og søstre, jeg vidner om, at når vi bestemmer os for at være ét med Kirkens medlemmer og ledere, både når vi er forsamlet, og især når vi ikke er, at vi da også vil føle os mere forenet med vor himmelske Fader og Frelseren. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 38:27.
2. Mosi 18:21.
3. Se Milton V. Backman jun., *The Heavens Resound: A History of the Latter-day Saints in Ohio, 1830-1838*, 1983, s. 93-94.
4. Joh 17:21.

Ældste Stanley G. Ellis
Emeritusmedlem af De Halvfjerds

Stoler vi på ham? Svært er godt

Uanset problemet kan det svære være godt for dem, der vil gå fremad i tro og stole på Herren og hans plan.

Før jeg begynder, vil jeg som en, der repræsenterer alle os, der blev ramt af de nylige orkaners og jordskælvs ødelæggelse, udtrykke min hjerteligste påskønnelse til alle Hjælpende hænder og deres ledere, som bragte os hjælp og håb.

I oktober 2006 holdt jeg min første generalkonferencetale. Jeg følte, at et vigtigt budskab til den verdensomspændende kirke omfattede antagelsen »Herren stoler på os!»

Han stoler virkelig på os på så mange måder. Han har givet os Jesu Kristi evangelium i dets fylde i denne uddeling. Han betror os med sin præstedømmemyndighed sammen med nøglerne til dets korrekte brug. Med den kan vi velsigne, tjene, modtage ordinancer og indgå pagter. Han betror os sin genoprettede kirke, herunder det hellige tempel. Han betror sine tjenere med beseglingsmagten – til at binde på jorden og få det bundet i himlen! Han betror os at være sine børns jordiske forældre, lærere og omsorgsgivere.

Efter disse år, hvor jeg har tjent som generalautoritet i mange egne af verden, erklærer jeg med endnu større sikkerhed: Han stoler på os.

Nu er spørgsmålet ved denne konference: »Stoler vi på ham?»

Stoler vi på ham?

Præsident Thomas S. Monson minder os ofte om at »stol[e] på Herren af hele dit hjerte, og støt dig ikke til din egen indsigt.

Hav ham i tankerne på alle dine veje, så vil han jævne dine stier.

Vær ikke vis i egne øjne!«
(Ordsp3:5-7).

Stoler vi på, at hans bud er til vores gavn? At hans ledere, på trods af deres ufuldkommenhed, vil lede os godt? At hans løfter er sikre? Stoler vi på, at vor himmelske Fader og Jesus Kristus kender os og ønsker at hjælpe os? Stoler vi stadig på ham, selv midt i prøvelser, udfordringer og hårde tider?

Når jeg ser tilbage, lærte jeg nogle af de bedste lektier på de sværeste tidspunkter – om det var som ung, på mission, ved starten af en ny karriere, i forsøget på at højne mine kaldelser, ved at opdrage en stor familie eller ved at kæmpe for at blive selvhjulpnen. Det synes indlysende, at svært er godt!

Svært er godt

Det svære gør os stærkere, gør os ydmyge og giver os mulighed for at bevise, at vi kan. Vores elskede håndkærreptionerer kom til at kende Gud i *deres ekstreme situationer*. Hvorfor tog det to kapitler for Nefi og hans brødre at få fat i bronzepladerne og kun tre vers for at overtale Ismaels familie til at slutte sig til dem i ørkenen? (se 1 Ne 3-4; 7:3-5). Det lader til, at Herren ville styrke Nefi gennem besværet med at få fat i pladerne.

Det svære i vores liv bør ikke komme som en overraskelse. En af de tidligste pagter, vi indgår med Herren, er at efterleve offerloven. At ofre betyder at skulle give afkald på noget ønskværdigt. Vi erfarer, at det er en lille pris at betale i forhold til de velsignelser, der følger. Under ledelse af Joseph Smith blev det sagt: »En religion, som ikke fordrer, at man er villig til at ofre alt, har aldrig haft den nødvendige kraft til at frembringe den tro, som er nødvendig for liv og frelse.«¹

Medlemmerne af Guddommen er ikke fremmede over for at udføre svære ting. Gud Faderen ofrede sin enbårne Søn til forsoningens forfærdelige lidelser,

herunder død ved korsfæstelse. Skriften fortæller, at Jesus Kristus lærte »lydighed af det, han led« (Hebr 5:8). Han var villig til at lide forsoningens smerte. Helligånden må være sagtomodig for at tilskynde, advare og vejlede, for nogle gange blot at blive ignoreret, misforstået eller glemmt.

Del af planen

Svært er en del af evangeliets plan. Et af formålene med dette liv er for os at blive prøvet (se Abr 3:25). Få har lidt mere ufortjent end Almas folk. De flygtede fra den ugudelige kong Noa, blot for at blive lamaniternes slaver! Gennem disse prøvelser lærte Herren dem, at han revser sit folk og »prøver deres tålmodighed og deres tro« (Mosi 23:21).

I de forfærdelige dage i fængslet i Liberty med store trængsler lærte Herren Joseph Smith at udholde »dem vel« (L&P 121:8) og lovede, at hvis han gjorde det, skal »alt dette ... give dig erfaring og tjene dig til bedste« (L&P 122:7).

Præsident Thomas S. Monson har inderligt opfordret: »Må vi altid vælge den svære og rette vej i stedet for den lette og forkerte vej.«² Med hensyn til vores templer har han sagt, at »intet offer er for stort, ingen pris for høj, ingen indsats for besværlig for at modtage [templets] velsignelser.«³

I naturen er svært en del af livets gang. Det er svært for en kylling at

komme ud af den hårde æggeskal. Men når nogen forsøger at gøre det lettere, udvikler kyllingen ikke den nødvendige styrke til at leve. På samme måde styrker en sommerfugls kamp for at slippe fri af puppen den til det liv, den skal leve.

Gennem disse eksempler kan vi se, at svært er *konstanten!* Vi har alle udfordringer. *Variablen* er vores reaktion på det svære.

På et tidspunkt led nogle personer i Mormons Bog »store forfølgelser« og »megen trængsel« (Hel 3:34). Hvordan reagerede de? »Alligevel fastede og bad de ofte og voksede sig stærkere og stærkere i deres ydmyghed og fastere og fastere i troen på Kristus, indtil deres sjæl blev fyldt af glæde og fortrøstning, ja, indtil deres hjerte blev rensset og heliggjort« (Hel 3:35). Et andet eksempel forekom efter flere års krige: »På grund af den overordentlig store længde på krigen mellem nefitterne og lamanitterne var mange blevet forhærdede ... og mange var på grund af deres trængsler blevet blødgjort i en sådan grad, at de ydmygede sig for Gud« (Alma 62:41).

Vi vælger alle vores reaktion på det svære.

Vær forsigtig med det nemme

Inden jeg fik denne kaldelse, var jeg økonomisk konsulent i Houston i Texas. Det meste af mit arbejde var med

multimillionærer, der ejede deres egen virksomhed. De havde næsten allesammen skabt deres succesfulde virksomheder ud af intet gennem meget hårdt arbejde. Det sørgeligste for mig var at høre nogle af dem sige, at de ønskede at gøre det nemt for deres børn. De ønskede ikke, at deres børn skulle lide, som de havde gjort. Med andre ord ville de berøve deres børn det, der havde gjort dem succesfulde.

Som kontrast kender jeg en familie med en anden tilgang. Forældrene blev inspireret af J.C. Penneys oplevelse, hvor hans far fortalte ham, at når han blev otte, skulle han klare sig selv økonomisk. De fandt på deres egen version: Når deres børn bestod high school, skulle de klare sig selv økonomisk – for yderligere uddannelse (college, universitet osv.) og deres økonomiske vedligeholdelse (i sandhed selvhjulpne) (se L&P 83:4). Børnene reagerede heldigvis klogt. De er alle collegeuddannede, og nogle af dem videreuddannede sig – helt på egen hånd. Det var ikke let, men de gjorde det. Og de gjorde det med hårdt arbejde og tro.

Tro til at stole på ham

Spørgsmålet: »Stoler vi på ham?« kan udtrykkes bedre sådan: »Har vi *troen* til at stole på ham?«

Har vi *troen* til at stole på hans løfte om tiende, at med 90 procent af vores indkomst *plus Herrens hjælp* står vi bedre end med 100 procent *på egen hånd*?

Har vi tro nok til at stole på, at han vil komme til os i vores trængsler (se Mosi 24:14), at han vil kæmpe mod dem, der kæmper mod os (se Es 49:25; 2 Ne 6:17), og at han vil hellige vores trængsler til gavn for os? (se 2 Ne 2:2).

Vil vi udøve den nødvendige *tro* til at holde hans befalinger, så han kan velsigne os både timeligt og åndeligt? Og vil vi fortsætte trofast til det sidste, så han kan modtage os i sin nærhed? (se Mosi 2:41).

Brødre og søstre, vi kan have tro til at stole på ham! Han ønsker det, der er bedst for os (se Moses 1:39). Han vil besvare vores bønner (se L&P 112:10). Han vil holde sine løfter (se L&P 1:38). Kun han har magt til at forløse os (se Alma 37:16). Han ved alt! Og allervigtigst, så ved han, hvad der er bedst (se Es 55:8-9).

En farlig verden

Vores verden i dag er vanskelig. Vi har voldsom ondskab, korrupcion er udbredt, terrorisme når selv sikre steder, økonomier bryder sammen, arbejdsløshed, sygdom, naturkatastrofer, borgerkrige, tyranniske ledere osv. Hvad bør vi gøre? Skal vi flygte eller kæmpe? Hvad er rigtigt? Begge valg kan være farlige.

Det var farligt for George Washington og hans hær at kæmpe, men også for vores pionerer at flygte. Det var farligt for Nelson Mandela at kæmpe for frihed. Det er blevet sagt, at det eneste, der er nødvendigt for, at det onde kan sejre, er, at gode mennesker ingenting gør.⁴

Frygt ikke!

I alt, hvad vi gør, bør vi ikke beslutte eller handle ud af en fej ånd. »For Gud har ikke givet os en fej ånd, men en ånd af kraft« (2 Tim 1:7). (Er I klar over, at ideen om »frygt ikke« bliver fremhævet i skrifterne?) Frelseren har lært mig, at mismod og frygt er modstanderens redskaber. Herrens svar på svære tider er at gå fremad i tro.

Hvad er svært?

Vi kan have forskellige meninger om, hvad der er svært. Nogle kan synes, det er svært at betale tiende, når pengene er små. Ledere finder det til tider svært at forvente, at de fattige betaler tiende. Det kan være svært for nogle af os at gå fremad i troen på at blive gift eller få en familie. Der er dem, der synes, det er svært at »være tilfreds med det, som Herren har tildelt [dem]« (Alma 29:3). Det kan være svært at være tilfreds med vores nuværende kaldelse (se Alma 29:6). Kirkedisciplinering kan virke meget hårdt, men for nogle markerer det begyndelsen på en sand omvendelsesproces.

Uanset problemet kan det svære være godt for dem, der vil gå fremad i tro og stole på Herren og hans plan.

Mit vidnesbyrd

Mine brødre og søstre, jeg bærer vidnesbyrd om, at disse ledere, der sidder bag mig, er kaldet af Gud. Deres ønske er at tjene Herren godt og hjælpe os til at grundfæste evangeliet i vores hjerte. Jeg elsker og opretholder dem.

Jeg elsker vor Frelser, Jesus Kristus. Jeg forundres over, at han elskede Faderen og os nok til at blive vor Frelser og Forløser, og at han ved at gøre det måtte lide således, at det fik ham »til at skælve af smerte og til at bløde fra hver pore og til at lide på både legeme og ånd« (L&P 19:18). Og selvom han stod over for denne forfærdelige udsigt og dets nødvendighed, erklærede han for Faderen: »Dog, ske ikke min vilje, men din« (Luk 22:42). Jeg fryder mig ved englens ord: »Han er ikke her; han er opstået« (Matt 28:6).

Hans eksempel er i sandhed »vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6). Kun ved at følge hans eksempel kan vi opleve »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« (L&P 59:23). Når jeg har fulgt hans eksempel og anvendt hans lære, har jeg selv erfaret, at hvert eneste af hans »store, dyrebare løfter« (2 Pet 1:4) er sandt.

Mine største ønsker er at stå med Mormon som en sand Jesu Kristi discipel (se 3 Ne 5:13) og en dag høre ham sige: »Godt, du gode og tro tjener« (Matt 25:21). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Forelæsninger om troen*, 6:7.
2. Thomas S. Monson, »Valg«, *Liahona*, maj 2016, s. 86.
3. Thomas S. Monson, »Det hellige tempel – et fyrtårn for verden«, *Liahona*, maj 2011, s. 92.
4. Se John Stuart Mill, *Inaugural Address: Delivered to the University of St. Andrews, Feb. 1, 1867*, 1867, s. 36.

Ældste Adilson de Paula Parrella
De Halvfjerds

Afgørende sandheder – vores behov for at handle

Det første syn og profeten Joseph Smith frembragte kundskab og sandhed, der er afgørende for vores lykke i dette liv og for vores ophøjelse.

Da jeg var omkring syv år, spurgte jeg min mor: »Når du og jeg dør og kommer i himlen, vil du så stadig være min mor?« Hun havde ikke forventet sådan et spørgsmål. Men hun svarede efter bedste evne ud fra sin viden: »Nej, i himlen vil vi være brødre og søstre. Jeg vil ikke være din mor.« Det var ikke det svar, jeg havde håbet på.

Kort tid efter vores lille samtale kom der to unge mænd til vores dør. Ved et mirakel lod min far dem komme indenfor. De sagde, at de var missionærer for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Disse ældster, som vi lærte at kalde dem, begyndte at undervise vores familie. Jeg husker tydeligt vores følelser af glæde og begejstring, hver gang de kom hjem til os. De fortalte os, at en ung mand var gået ud i en lund for at spørge Gud om, hvilken kirke der var sand, og at han så Gud og Jesus.¹ Ældsterne viste os en illustration af synet, og da jeg så den, vidste jeg, at Joseph Smith virkelig havde set Gud Faderen og Jesus Kristus. Missionærerne fortalte,

at Jesu Kristi sande kirke igen var på jorden på grund af det syn.²

Missionærerne underviste os også om Guds plan for lykke og besvarede vores spørgsmål om religion. De lærte os, at familien virkelig kan være sammen efter dette liv som far, mor og sønner og døtre.

Hele familien blev døbt. Vejen mod at aflægge gamle vaner, opgive traditioner og blive aktive medlemmer af Kirken var til tider vanskelig. Men på grund af Guds nåde og kærlighed og med hjælp fra mange ledere og medlemmer klarede vi os igennem de første vanskelige år.

Millioner, der allerede har tilsluttet sig Kirken, såvel som mange, der bliver omvendt og døbt hver uge, har fået et vidnesbyrd om det første syn. Helligånden kan ofte gentage dette vidnesbyrd for os alle, når vi stræber efter at efterleve Jesu Kristi evangeliums enkle sandheder.

Det første syn og profeten Joseph Smith frembragte yderligere kundskab

og sandhed, der er afgørende for vores lykke i dette liv og for vores ophøjelse i Guds nærhed. Jeg vil tale om tre af de sandheder, vi har fået og må efterleve, fordi en dreng knælede i oprigtig bøn.

Gud har kaldet profeter, der leder og vejleder os

En afgørende sandhed, vi har lært af det første syn og profeten Joseph Smith, er, at Gud kalder profeter,³ seere og åbenbarere til at belære, vejlede, advare og lede os.⁴ Disse mænd er Guds talerør på jorden⁵ med myndighed til at tale og handle i Herrens navn.⁶ Ved at følge deres råd nøje vil vi blive beskyttet og modtage velsignelser på vores rejse her på jorden.

Da jeg studerede på Brigham Young Universitet som ung, enlig, nylig hjemvendt missionær, deltog jeg ved præstedømmemødet ved en general-konference i Tabernaklet på Tempelpladsen. Præsident Ezra Taft Benson, Kirkens daværende præsident, opfordrede alle hjemvendte missionærer til at tage ægteskab alvorligt og gøre det til den højeste prioritet i deres liv.⁷ Efter det møde vidste jeg, at jeg var blevet

kaldet til omvendelse og måtte handle efter det profetiske råd.

Jeg besluttede mig derfor for at vende hjem til Brasilien og finde en hustru. Inden jeg tog til Brasilien på et to måneders praktikophold, ringede jeg til min mor og nogle venner og lavede en liste på omkring 10 unge kvinder, der alle var potentielle hustruer.

Mens jeg var i Brasilien, og efter at have overvejet og bedt meget, mødtes jeg med, datede, blev forlovet med og fastsatte en bryllupsdato med en af de unge kvinder på min liste. Det var ikke en rekordtid for en studerende i Provo i Utah at date og blive forlovet på, men det var hurtigt efter brasilianske forhold.

Nogle få måneder senere giftede jeg mig med Elaine. Hun er mit livs kærlighed og en udvalgt velsignelse.

Jeg foreslår ikke, at alle skal lave lignende lister, men jeg foreslår – måske mere end foreslår – at vi altid handler, når vores levende profeter taler.

Guds profet i dag er præsident Thomas S. Monson, og vi vil blive velsignet ved at følge hans råd nøjagtigt.

Kundskaben om Guds sande væsen

En anden sandhed, vi lærte på grund af det første syn og profeten Joseph Smith, er Guds sande væsen. Bare tænk over, hvor velsignede vi er ved at vide, at Gud er et væsen med et legeme af kød og knogler ligeså så håndgribeligt som vores,⁸ at alle kan tilbede en Gud, der er virkelig, som vi kan forstå, og som har vist og åbenbaret sig og sin Søn for sine profeter – både profeter i gamle dage og profeter i disse sidste dage.⁹ Han er en Gud, der hører og besvarer bønner;¹⁰ en Gud, der kigger på os fra himlen¹¹ og konstant bekymrer sig om vores åndelige og timelige velbefindende; en Gud, der gav os handlefrihed til selv at vælge at følge ham og adlyde

hans befalinger uden tvang;¹² en Gud, der giver os velsignelser og lader os få prøvelser, så vi kan udvikle os og blive som ham.

Han er en kærlig Gud, der fremlagde en plan, igennem hvilken vi kan få lykke i dette liv og i evigheden.

Jesus Kristus er vor Frelser

Vi modtog fra det første syn og profeten Joseph Smith kundskab om virkeligheden af og den hellige mission for Herren Jesus Kristus, der er vores religions hjørnesten.

Fordi døden kom ind i verdenen, vil vi lige så sikkert, som vi lever, alle dø en dag. En af dødens følger ville have været et vedvarende tab af vores fysiske legeme, som vi ikke ville kunne gøre noget for at få igen. Fordi vi alle synder i løbet af vores rejse her på jorden, ville vi derudover aldrig være i stand til at vende tilbage til vor himmelske Faders nærhed.

Kan I forestille jer konsekvensen af at blive afskåret fra Guds nærhed og aldrig igen få et legeme?

Der var behov for en Frelser og Forløser til at udfri os af død og synd. Under vor himmelske Faders ledelse kom Jesus Kristus til jorden, led, døde på korset og opstod, så vi også kan opstå, så vi med oprigtig omvendelse

og ved at indgå og holde hellige pagter igen kan være i Guds nærhed.

Jakob forklarede: »O, hvor stor er ikke vor Guds godhed, han, som bereder en vej for vor flugt fra dette forfærdelige uhyres greb; ja, dette uhyre, døden og helvede, som jeg kalder legemets død og også åndens død.«¹³

Jesus er den lovede Messias, Lovgiveren, Israels Hellige, vor Herre, vor Frelser, vor Forløser, vor Konge, vores Alt.

Må vi fortsætte med at handle i overensstemmelse med disse afgørende sandheder og denne afgørende kundskab ved at tilbyde Gud og hans elskede Søn vores lydighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se JS-H 1:17-18.
2. Se L&P 1:30.
3. Se Amos 3:7.
4. Se for eksempel om at *belære*: Matt 28:20; 2 Ne 9:48; *vejlede*: *Kirkens præsidenters lære*: Gordon B. Hinckley, 2016, s. 255-256; *advare*: Ez 3:17; *lede*: L&P 124:45.
5. Se 2 Ne 3:18.
6. Se Ez 3:4; Luk 1:70; ApG 3:21; L&P 1:38.
7. Se Ezra Taft Benson, »Til Kirkens enlige, voksne brødre«, *Stjernen*, juli 1988, s. 47-48.
8. Se L&P 130:22.
9. Se L&P 110:2-3.
10. Se Mosi 9:18.
11. Se L&P 1:1.
12. Se 2 Ne 2:27; Hel 14:30; L&P 58:28.
13. 2 Ne 9:10.

Ældste Ian S. Ardern
De Halvfjerds

Søg i de bedste bøger

Når vi studerer de bedste bøger, beskytter vi os selv mod de kværnende kæber hos dem, der stræber efter at gnave ved vores åndelige rødder.

En tidlig morgen så jeg en sulten og velcamoufleret kålorm på en smuk rosenbusk. Ud fra nogle af de bladløse skud var det selv for en tilfældig iagttager tydeligt, at den havde gnavet sig vej igennem de bløde blade med sine ødelæggende kæber. Rent allegorisk kunne jeg ikke lade være med at tænke, at der er nogle mennesker, der er som kålorme; de findes overalt i verden, og nogle er så dygtigt forklædt, at vi måske lader dem komme

ind i vores liv, og før vi ved af det, har de ædt af vores åndelige rødder og af vores families og venners.

Vi lever i en tid, der er rig på misinformation om vores tro. I tider som disse bliver et svigt i beskyttelse og fordybelse af vores åndelige rødder en invitation til at lade dem, som søger at ødelægge vores tro på Kristus og hans genoprettede kirke, gnave i dem. På Mormons Bogs tid var det Ze'ezrom, der forsøgte at forpurre de troendes tro.

Hans handlinger og ord »var en af Modstanderens snarer, som han [lagde] for at fange folk[et], så han kunne bringe [dem] til at underkaste [sig] ham, så han kunne omslutte [dem] med sine lænker« (Alma 12:6). De samme snarer findes i dag, og medmindre vi er åndeligt årvågne og bygger en sikker grundvold på vores Forløser (se Hel 5:12), kan vi blive indfanget af Satans lænker og blive ført ad de forbudne stier, der omtales i Mormons Bog (se 1 Ne 8:28).

Apostlen Paulus fremsatte i sin tid en advarsel, der også er relevant i vor tid: »Jeg ved, at ... der ... blandt jer selv vil ... stå mænd frem og tale falsk for at få disciplene med sig« (ApG 20:29-30).

Hans og vores profeter og apostles advarsel minder os om, at vi alle må gøre alt, vi kan for at styrke os åndeligt mod modstanderens ord og bedrag. Når jeg besøger menigheder og stave i Kirken, bliver jeg opløftet af det, jeg ser, hører og føler, når de hellige positivt og trofast reagerer på Frelserens og hans tjeneres lærdomme.

Den større overholdelse af sabbatsdagen er blot et eksempel på, hvordan medlemmer styrker sig åndeligt ved at give agt på profetiske opfordringer. Yderligere styrkelse bevidnes i tempeltjeneste og slægtsforskning, når familier samler deres forfædre gennem tempellets ordinancer. Vores åndelige rødder stikker dybere, når oprigtige personlige bønner og familiebønner bliver vores tros bastioner, og når vi dagligt omvender os, søger Helligåndens stadige ledsagelse og lærer af vor Frelser og hans egenskaber og stræber efter at blive som ham (se 3 Ne 27:27).

Vor Frelser, Jesus Kristus, er verdens lys, og han kalder os til at følge ham. Vi må se hen til ham til alle tider og især på mørke og stormfulde nætter, hvor tågen kryber ind i form af fristelser som tvivl og usikkerhed. Skulle

det vise sig, at de pegende fingre fra »den anden side af floden med vand[, hvor] en stor og rummelig bygning [står]« (1 Ne 8:26) er rettet mod jer som spot, forklejning eller vinken, beder jeg jer om straks at vende jer væk, så I ikke af listige og bedrageriske midler bliver talt fra sandheden og dens velsignelser.

Men dette er ikke i selv nok i vore dage, hvor der udtales, skrives og portrætteres perverse ting. Ældste Robert D. Hales sagde: »Hvis man ikke engagerer sig fuldt ud i at efterleve evangeliet – og efterlever det af hele sit hjerte, sjæl, sind og styrke – kan man ikke frembringe et tilstrækkeligt stort åndeligt lys til at jage mørket i baggrunden« (»Ud af mørket til sit underfulde lys«, *Liahona*, juli 2002, s. 78). Vores ønske om at følge Kristus, der er verdens lys (se Joh 8:12) betyder jo, at vi må handle i overensstemmelse med hans lærdomme. Vi bliver åndeligt styrket og beskyttet, når vi handler på Guds ord.

Jo større lys i vores liv, jo færre skygger. Men selv i en overflod af lys udsættes vi for mennesker og kommentarer,

der giver et misvisende billede af vores tro og prøver den. Apostlen Jakob skrev, at »når [vores] tro prøves, skaber det udholdenhed« (Jak 1:3). Med denne indsigt sagde ældste Neal A. Maxwell: »En tålmodig discipel ... vil hverken blive overrasket eller slået ud, når Kirken fremstilles forkert« (»Patience«, foredrag på Brigham Young University, 27. nov. 1979, speeches.byu.edu).

Der dukker jævnlige spørgsmål op om Kirkens historie og tro. Det kræver stor forsigtighed at finde svarene de rette steder. Der er intet vundet ved at søge blandt de mindre informeres eller begejstredes synspunkter og meninger. Apostlen Jakob kom med det bedste råd: »Hvis nogen af jer står tilbage i visdom, skal han bede om at få den af Gud« (Jak 1:5).

Flittigt studium går forud for at spørge Gud, for vi er under mandat fra skriften til at søge »visdomsord i de bedste bøger« og »stræb[e] efter at lære, ja, ved studium og også ved tro« (L&P 88:118). Der er en rig overflod af disse bøger, der er skrevet af himmelsk inspirerede kirkeledere og anerkendte,

sikre og pålidelige lærde udi Kirkens historie og lære. Når det er sagt, er der intet der overgår storheden i Guds åbenbarede ord i de kanoniserede skrifter. Disse tynde sider er læsset med åndelig indsigt, vi lærer sandhed ved Helligånden og får dermed større lys.

Præsident Thomas S. Monson har inderligt opfordret os »til bønsumt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag« (»Styrken i Mormons Bog«, *Liahona*, maj 2017, s. 87).

For adskillige år siden, da jeg tjente som præsident for Suva-missionen i Fiji, havde nogle missionærer en oplevelse, der for dem styrkede kraften til omvendelse i Mormons Bog. En varm og fugtig dag kom to ældster til et hjem i en lille bebyggelse i Labasa.

Deres banken på døren blev besvaret af en vejrbitd mand, der lyttede, mens missionærerne vidnede om sandfærdigheden af Mormons Bog. De gav ham et eksemplar og opfordrede ham til at læse i den og at bede for ligesom dem at vide, at det var Guds ord. Han svarede kort: »I morgen skal jeg ud og fiske igen. Jeg vil læse den på havet, og når jeg vender hjem, må I besøge mig igen.«

Mens han var væk, blev missionærerne forflyttet, og nogle få uger senere aflagde nogle nye ældster den hjemvendte fisker et besøg. Nu havde han læst hele Mormons Bog, havde modtaget bekræftelse på, at den er sand, og han ville gerne vide mere.

Denne mand var blevet omvendt af Helligånden, der vidnede om sandheden af disse dyrebare ord på hver eneste side om begivenheder og læresætninger, der blev forkyndt for så længe siden og bevaret til vor tid i Mormons Bog. Denne velsignelse er tilgængelig for os alle sammen.

Hjemmet er et ideelt sted for familien til at studere og dele værdifuld indsigt

fra skrifterne og profeternes ord og tilgå kirkemateriale på LDS.org. Der vil I finde en overflod af oplysninger om evangeliske emner som fx beretninger om det første syn. Når vi studerer de bedste bøger, beskytter vi os selv mod de kværende kæber hos dem, der stræber efter at gnave ved vores åndelige rødder.

Trods al vores bøn, studium og gransken kan der stadig være nogle endnu ubesvarede spørgsmål, men vi må ikke lade det puste troens flakkende flamme i os ud. Sådanne spørgsmål er en opfordring til at opbygge vores tro og ikke til at bære ved til tvivlens bedrageriske bål. Det er selve kernen i religion ikke at have sikre svar på ethvert spørgsmål, det er et af formålene ved tro. I den forbindelse har ældste Jeffrey R. Holland sagt: »Når de tider kommer, og de problemer dukker op, hvoraf løsningen ikke er umiddelbart forestående, så hold fast ved det, I allerede ved, og vær stærke, indtil I får mere viden« (»Jeg tror«, *Liahona*, maj 2013, s. 94).

Rundt om os ser vi glæden hos mange, der står stærkt ved fortsat at nære deres åndelige rødder. Deres tro og lydighed er tilstrækkelig til at give dem stort håb i deres Frelser, og deraf følger der stor glæde. De hævder ikke at vide alt, men de har betalt prisen for at vide nok til at have fred og leve i tålmodighed, mens de søger at vide mere. Linje på linje cementeres deres tro på Kristus, og de står stærkt som de helliges medborgere.

Lad os hver især leve, så de camouflerede kålormes ødelæggende kæber hverken nu eller nogensinde finder plads i vores liv, så vi må forblive »standhaftige i troen på Kristus, ja, indtil enden« (Alma 27:27). I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste José L. Alonso
De Halvfjerds

Elsk hinanden, som han har elsket os

Ved at tjene og tilgive andre med ægte kærlighed kan vi blive helbredt og få styrke til at overvinde vores egne udfordringer.

Under det sidste måltid gav Frelseren sine disciple et nyt bud, der lød:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden.«¹

Frelserens disciple fik et nyt bud om at gøre noget mere, noget større og noget mere guddommeligt. Dette nye bud og denne opfordring sammenfattes i nøgleudtrykket »som jeg har elsket jer«.

Kærlighed er handling, kærlighed er tjeneste

»Kærlighed er en dyb følelse af hengivenhed, omsorg og ømhed. Det største eksempel på Guds kærlighed til sine børn ses i Jesu Kristi uendelige forsoning.«² »For således elskede Gud verden,« skrev Johannes, »at han gav sin enbårne søn, for at enhver, som tror på ham, ikke skal fortabes, men have evigt liv.«³ »Kærlighed til Gud og ens medmennesker er betegnende for Jesu Kristi disciple.«⁴

For flere år siden, da vores ældste barnebarn, José, var fire, legede han med min hustru. Mens de lo og havde

det sjovt sammen, spurgte vores barnebarn hende: »Farmor, elsker du mig?«

Hun svarede: »Ja, José, jeg elsker dig.«

Så stillede han hende et andet spørgsmål: »Hvordan ved du, at du elsker mig?«

Hun forklarede ham sine følelser og fortalte ham også alt det, hun havde gjort for ham og var villig til at gøre for ham.

Senere stillede min hustru José de samme spørgsmål, også dette dybdeberende spørgsmål: »Hvordan ved du, at du elsker mig?«

Uskyldigt, men oprigtigt svarede han: »Jeg elsker dig, fordi jeg kan mærke det inde i mit hjerte.« José's kærlige opførsel over for sin farmor den dag og altid viser, at kærlighed er en kombination af både handlinger og dybe følelser.

Kong Benjamin sagde: »Og se, jeg fortæller jer dette, så I kan lære visdom; så I kan lære, at når I er i jeres medmenneskers tjeneste, er I blot i jeres Guds tjeneste.«⁵

I dagens verden med så megen lidelse grundet forskellige omstændigheder er det godt og værdifuldt at sende en sms med en sjov emoji eller poste et sødt billede med ordene »jeg elsker dig«. Men det, mange af os har brug for at gøre, er at lade vores mobilenheder ligge og med vores hænder og fødder hjælpe andre, der har et stort behov. Kærlighed uden tjeneste

er ligesom tro uden gerninger. Den er virkelig død.

Kærlighed er tilgivelse

Kristi rene kærlighed, som er næstekærlighed,⁶ inspirerer os ikke blot til at handle og tjene, men også til at have styrke til at tilgive, uanset situationen. Lad mig fortælle jer en oplevelse, der har påvirket og ændret mit liv. Ted og Sharon, Coopers forældre, som er til stede her i dag, har givet mig tilladelse til at fortælle, hvad der skete for deres familie for over ni år siden. Jeg vil fortælle oplevelsen med Teds, Coopers fars, øjne:

Den 21. august 2008 var første skoledag, og Coopers tre ældre brødre, Ivan, Garrett og Logan, stod alle ved busstoppestedet og ventede på at gå ind i skolebusserne. Cooper, der var fire år gammel, sad på sin cykel. Min hustru, Sharon, var gået derhen.

Min hustru stod på den anden side af gaden og gav tegn til Cooper om at

krydse vejen. Samtidig drejede en bil meget langsomt til venstre og kørte over Cooper.

Jeg blev ringet op af en nabo, der fortalte mig, at Cooper var blevet ramt af en bil. Jeg kørte hurtigt hen til busstoppestedet for at se ham. Cooper lå i græsset og kæmpede for at få vejret, men havde ingen synlige skader.

Jeg lagde mig på knæ ved Cooper og kom med opmuntrende ord som: »Det skal nok gå. Hold ud.« I det øjeblik dukkede Nathan, min gruppeleder for højpræsterne, op med sin hustru. Hun foreslog, at vi gav Cooper en præstedømmevelsignelse. Vi lagde vores hænder på Coopers hoved. Jeg kan ikke huske, hvad jeg sagde i velsignelsen, men jeg kan tydeligt huske tilstedeværelsen af mennesker omkring os, og det var i det øjeblik, at jeg vidste, at Cooper ville gå bort.

Cooper blev fløjet til hospitalet i helikopter, men endte med at gå bort. Jeg følte, at min himmelske Fader fortalte mig, at mit jordiske ansvar for Cooper var ophørt, og at Cooper nu var i hans varetægt.

Vi var i stand til at tilbringe en hel del tid med Cooper på hospitalet. Plejerne dér gjorde ham i stand, så vi kunne holde ham og sige farvel, og gav os lov til at tilbringe så meget tid sammen med ham og med at holde ham, som vi ønskede.

På vej hjem så min sorgfulde hustru og jeg på hinanden og begyndte at tale om den unge mand, der havde kørt bilen. Vi kendte ham ikke, selv om han boede blot en vej væk fra os og var inden for vores menigheds grænser.

Den næste dag var meget svær for os, da vi alle var fuldstændig overvældede af sorg. Jeg faldt på knæ og bad den mest inderlige bøn, jeg nogensinde har bedt. Jeg bad min himmelske Fader om i min Frelsers navn at fjerne min overvældende sorg. Det gjorde han.

Senere den dag arrangerede en af rådgiverne i stavspræsidentskabet, at vi mødtes med den unge mand, bilens fører, og hans forældre i rådgiverens hjem. Sharon og jeg ventede på, at den unge mand og hans forældre skulle komme. Da døren gik op, så vi dem for første gang. Min biskop hviskede mig i øret: »Gå hen til ham.« Sharon og jeg omfavnede ham i et stort gruppekus. Vi græd sammen, i hvad der virkede til at være lang tid. Vi sagde til ham, at vi

vidste, at det, der var sket, var et rent og skært uheld.

Det var mirakuløst for Sharon og mig, dels at vi følte, som vi gjorde, dels at vi stadig gør det. Ved Guds nåde var vi i stand til at tage den store vej, den åbenlyse vej og den eneste vej og elske denne gode unge mand.

Vi er gennem årene kommet til at stå denne unge mand og hans familie meget nær. Han har delt sine mest dyrebare milepæle med os. Vi tog

endog til templet sammen med ham, da han forberedte sig til sin mission.⁷

Brødre og søstre, Ted ved uden tvivl, at vor himmelske Fader elsker os. Han ved, at det er ligeså velgørende at blive tilgivet som at kunne tilgive og på denne måde befri sig selv. Denne velgørende følelse udspringer af at følge vores største forbilledes eksempel. I Mormons Bog sagde Alma om Frelseren: »Og han skal gå omkring og lide smerter og trængsler og fristelser af enhver art; og dette for at det ord må blive opfyldt, som lyder: Han vil påtage sig sit folks smerter og sygdomme.«⁸

Brødre og søstre, hvilken storslået beretning om ægte kærlighed og tilgivelse. Vi kan på samme måde opnå glæde og lykke, når vi tjener og tilgiver andre. Georgy, et andet barnebarn, siger ofte: »Hvilken slags familie er vi?« Og han svarer: »Vi er en lykkelig familie!«

Præsident Thomas S. Monson er kommet med dette råd: »Lad os granske os selv og beslutte os for at følge Frelserens eksempel ved at være venlige, kærlige og næstekærlige.«⁹

Jeg ved, at vor himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, elsker os og er villige til at hjælpe os til at handle, når vi elsker hinanden, som de har elsket os. Og jeg ved, at vi ved at tjene og tilgive andre med ægte kærlighed kan blive helbredt og få styrke til at overvinde vores egne udfordringer. Og det erklærer jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Joh 13:34-35.
2. Se »Love«, Gospel Topics, topics.lds.org.
3. Joh 3:16.
4. Se »Love«, Gospel Topics, topics.lds.org.
5. Mosi 2:17.
6. Se Moro 7:47.
7. Uddrag fra og bearbejdet efter Ted Mardesich, ikke udgivet manuskript.
8. Alma 7:11.
9. Thomas S. Monson, »Venlighed, næstekærlighed og kærlighed«, *Liahona*, maj 2017, s. 67.

Ældste Neil L. Andersen
De Tolv Apostles Kvorum

Herrens røst

Jeg vidner om, at vi til denne konference har hørt Herrens røst. Prøven, vi alle står overfor, er, hvordan vi giver agt på det.

Først et venligt ord til de små børn. Ja, det er det sidste møde, og ja, jeg er den sidste taler.

Da jeg for nylig besøgte templet i Provo City Center, beundrede jeg et maleri med titlen *Det første syn på afstand*. Maleriet viser lyset og kraften fra himlen, idet Faderen og Sønnen viste sig for den unge Joseph Smith.

Uden sammenligning med den meget hellige begivenhed i genoprettelsen kan jeg forestille mig et lignende billede, der ville afspejle Guds lys og åndelige kraft stige ned ved denne generalkonference og bagefter vil den kraft og det lys sprede sig rundt om i verden.

Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Jesus er Kristus, at han leder dette hellige værk, og at generalkonferencen er

et af de vigtigste tidspunkter, hvor han vejleder sin kirke og os personligt.

Undervisning fra det høje

Den dag Kirken blev organiseret, udnævnte Herren Joseph Smith som profet, seer og Herren Jesu Kristi apostel¹ og sagde følgende til Kirken:

»For hans ord skal I tage imod i al tålmodighed og tro, som kom det fra min egen mund.

For ved at gøre dette skal helvedes porte ikke få overhånd over jer; ja, og Gud Herren vil sprede mørkets magter foran jer og få himlene til at ryste til jeres gavn og sit navns ære.«²

Senere blev alle medlemmer af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum også opretholdt

og ordineret som profeter, seere og åbenbarere.³

Når vi nu mødes under ledelse af Herrens profet på jorden, præsident Thomas S. Monson, forventer vi at høre »Herrens vilje ... Herrens sind ... Herrens røst og Guds kraft til frelse.«⁴ Vi stoler på hans løfte: »Hvad enten det er ved min egen røst eller ved mine tjeneres røst, det er det samme.«⁵

I vore dages verdens postyr og forvirring er vores tillid til og tro på Det Første Præsidentskabs og De Tolvs Kvorums ord afgørende for vores åndelige udvikling og udholdenhed.⁶

Vi er samlet til denne vidunderlige konference. Flere millioner sidste dages hellige og andre troende i mere end 200 lande, der taler mere end 93 sprog, deltager i disse møder eller læser konferencens budskaber.

Vi kommer, og vi har bedt og forbedt os. Mange af os har presserende bekymringer og oprigtige spørgsmål. Vi ønsker alle at forny vores tro på vor Frelser, Jesus Kristus, og styrke vores evne til at modstå fristelse og undgå forstyrrelser. Vi kommer for at blive undervist fra det høje

Herrens sind og vilje

For Det Første Præsidentskab og De Tolv, der normalt taler ved alle

Maleriet *Det første syn på afstand* gengiver lys og kraft fra himlen.

Guds lys og åndelige kraft daler ned over generalkonferencen.

Kraft og lys fra generalkonferencen breder sig derfra ud over hele verden.

konferencer, er det enorme ansvar med at forberede deres budskaber både en tilbagevendende byrde og et helligt ansvar.

For mange år siden, før jeg tjente som generalautoritet, spurgte jeg ældste Dallin H. Oaks, om han forberedte nye taler til hver eneste stavskonference. Han svarede, at det gjorde han ikke, men tilføjede: »Men mine taler ved generalkonferencen er forskellige. Jeg gennemgår 12-15 udkast for sikre mig, at jeg siger det, som Herren ønsker, at jeg skal sige.«⁷

Hvornår og hvordan kommer inspirationen til generalkonferencetaler?

Uden et tildelt emne ser vi på smukkeste vis himlen koordinerer emnerne og temaerne om evig sandhed ved hver eneste konference.

En af mine brødre fortalte mig, at hans emne til denne konference kom til ham umiddelbart efter hans tale i april. En anden nævnte for tre uger siden, at han stadig bad og ventede på Herren. Da en anden blev spurgt, hvor

lang tid det tager at udforme en særlig følsom tale, svarede han: »25 år.«

Somme tider kan det centrale emne komme hurtigt, men indholdet og detaljerne kræver stadig en enorm stor åndelig bjergbestigning. Faste og bøn, studium og tro er altid en del af processen. Herren ønsker ikke en forstillelse, der kan forringe hans røst til de hellige.

Vejledning til en generalkonferencetale kommer ofte om natten eller tidligt om morgenen, når emnet til talen er langt væk fra tankerne. Lige pludselig flyder uventet indsigt og sommetider specifikke ord og sætninger som ren åbenbaring.⁸

Når I lytter, kan de budskaber, I hører, bogstaveligt talt være lige til jer eller tilpasset præcis til jer.

Da jeg for mange år siden talte ved en generalkonference, fortalte jeg om en sætning, der kom ind i mit hoved, da jeg spekulerede over, om jeg var parat til at tage på mission. Sætningen

var: »Du ved ikke alt, men du ved tilstrækkeligt!«⁹ En ung kvinde, der sad i konferencecentret den dag, fortalte mig, at hun bad om et frieri og tænkte over, hvor godt hun kendte denne unge mand. Da jeg udtalte ordene: »Du ved ikke alt, men du ved tilstrækkeligt«, bekræftede Ånden for hende, at hun *kendte* ham godt nok. De har været lykkeligt gift i mange år.

Jeg lover jer, at når I forbereder jeres ånd og kommer med forventningen om, at I vil høre Herrens røst, vil tanker og følelser komme ind i jeres sind, som udelukkende er til jer. I har allerede følt dem ved denne konference, eller også vil I, når I studerer budskaberne i de uger, der kommer.

Nu og i de kommende måneder

Præsident Monson har sagt:

Tag jer »tid til læse konferencetalerne, når de kommer.«¹⁰

»Overvej[dem] ... Jeg har personligt erfaret, at jeg får endnu mere fra disse

inspirerede taler, når jeg studerer dem nøje.«¹¹

Budskaberne ved generalkonferencen er de overvejelser, som Herren ønsker, vi har nu og i de kommende måneder.

Hyrden »går ... foran [sine får], og de følger ham, fordi de kender hans røst.«¹²

Ofte leder hans røst os til at ændre noget i vores liv. Han motiverer os til at omvende os. Han beder os om at følge ham.

Tænk over disse udtalelser fra denne konference:

Præsident Henry B. Eyring denne formiddag: »Jeg bærer mit vidnesbyrd om, at Gud Faderen lever, og han

ønsker, at I kommer hjem til ham. Dette er Herren Jesu Kristi sande Kirke. Han kender jer, han elsker jer, han våger over jer.«¹³

Præsident Dieter F. Uchtdorf i går: »Jeg vidner om, at når vi påbegynder eller fortsætter den utrolige rejse, der fører til Gud, bliver vores liv bedre ... og Herren vil bruge os på bemærkelsesværdige måder til at velsigne mennesker omkring os og fremme hans evige formål.«¹⁴

Præsident Nelson: »Jeg lover, at når I dagligt fordyber jer i Mormons Bog, kan I blive immune for tidens onder, selv pesten pornografi og anden sindsløvende afhængighed.«¹⁵

Ældste Dallin H. Oaks i går: »Jeg vidner om, at familieproklamationen er en erklæring om evig sandhed, Herrens vilje for hans børn, som søger evigt liv.«¹⁶

Og ældste M. Russell Ballard for blot et øjeblik siden: »Vi er nødt til at omfavne Guds børn med barmhjertighed og udelukke fordomme, herunder racisme, sexismen og nationalisme.«¹⁷

Fordi vi har nogle ekstra minutter, jeg vil gerne tilføje nogle korte tanker om ældste Robert D. Hales. Det Første Præsidentskab havde sagt til ældste Hales, at han kunne holde en kort tale ved mødet søndag formiddag, hvis hans helbred tillod det. Skønt hans helbred ikke tillod det, så forberedte han en tale, som han blev færdig med i sidste uge og lod mig læse. I lyset af hans bortgang for cirka tre timer siden, vil jeg dele blot tre linjer fra hans tale.

Citat af ældste Hales: »Når vi vælger at tro, er vi forberedt på at være i Guds nærhed ... Efter Frelserens korsfæstelse viste han sig for dem, »som havde været trofaste i vidnesbyrdet om [ham], mens de levede som dødelige: (L&P 138:12). De, »der forkastede de fordums profeters

I 1979 havde dr. Nelson en følelse af, at han burde følge præsident Spencer W. Kimballs råd om at studere mandarin (kinesisk).

Dr. Nelsons ønske om at følge præsident Kimballs råd førte til, at dr. Wu Yingkai besøgte Salt Lake City, og til at dr. Nelson forelæste og udførte operationer i Kina.

I oktober 2015 blev præsident Russell M. Nelson hædret med en officiel erklæring, der udnævnte ham som en »gammel ven af Kina«.

vidnesbyrd og advarsler, [kunne ikke se Frelserens] herlighed eller ... hans ansigt (L&P 138:21) ... Vores tro forbereder os på at være i Herrens nærhed.»

Hvor var det betænksomt af Herren at tilskynde præsident Russell M. Nelson lige ved slutningen af mødet denne formiddag til hurtigt at forlade bygningen, springe sin frokost over og skynde sig til ældste Hales sygeleje, hvor han kunne komme og være der, som hans kvorumspræsident, sammen med den engleagtige Mary Hales, da ældste Hales forlod dette liv.

At reagere på Herrens røst

Jeg vidner om, at vi til denne konference har hørt Herrens røst.

Vi bør ikke blive foruroliget, når Herrens tjeneres ord modsiger det, som folk i verden tænker, og sommetider vores egen måde at tænke på. Sådan har det altid været. Jeg er på mine knæ i templet med mine brødre. Jeg bekræfter, at de er gode

mennesker. Deres største ønske er at behage Herren og hjælpe Guds børn med at vende tilbage i hans nærhed.

Halvfjerdsenerne, biskoprådet, hovedpræsidentskaberne for Hjælpeforeningen, Unge Piger, Primary og andre organisationsledere har bidraget med megen inspiration ved denne konference tillige med den smukke musik og eftertænksomme bønner.

Der er en skattekiste med himmelsk vejledning, som venter på jeres opdagelse i talerne ved generalkonferencen. Prøven, vi alle står over for, er, hvordan vi giver agt på det, vi hører, det, vi læser, og det, vi føler.

Lad mig fortælle om en oplevelse med at give agt på profetiske ord fra præsident Russell M. Nelsons liv:

I 1979, fem år før bror Nelson blev kaldet som generalautoritet, deltog han i et møde lige inden generalkonferencen. Præsident Spencer W. Kimball »udfordrede alle, der var til stede, til at forøge deres indsats for at bringe evangeliet til hele verden. Blandt de

lande, præsident Kimball nævnte, var Kina og han sagde: »Vi bør tjene kineserne. Vi bør lære deres sprog. Vi bør bede for dem og hjælpe dem.«¹⁸

Bror Nelson, der var 54, følte under mødet, at han burde studere mandarin. Selvom han var en travl hjertekirurg, fik han med det samme en lærer.

Ikke længe efter dr. Nelson havde indledt sine studier, deltog han i en konference og kom tilfældigvis til at sidde ved siden af »en kendt kinesisk kirurg, dr. Wu Yingkai ... Fordi bror Nelson havde studeret mandarin, begyndte han at tale med dr. Wu.«¹⁹

Dr. Nelsons ønske om at følge profeten, førte til at dr. Wu besøgte Salt Lake City, og at dr. Nelson rejste til Kina for at undervise og operere.

Hans kærlighed til kineserne og deres kærlighed og respekt for ham voksede.

I februar 1985 ti måneder efter sit kald til De Tolvs Kvorum fik ældste Nelson en overraskende opringning fra Kina, hvor man bad ham om at komme til Beijing og operere en af Kinas mest berømte operasangere. Med præsident Gordon B. Hinckleys opmuntring vendte ældste Nelson tilbage til Kina. Han er også blevet belønnet med æresprofessorater på tre universiteter i Folkerepublikken Kina.

For blot to år siden i oktober 2015 blev præsident Russell M. Nelson igen bæret med en officiel erklæring, der udnævnte ham som en »gammel ven af Kina«.

I går hørte vi den nu 93-årige præsident Russell M. Nelson tale om præsident Thomas S. Monsons bøn til »os alle om bønssomt at studere og grunde over Mormons Bog hver dag«.

Ligesom præsident Nelson gjorde som en travl hjertekirurg, da han hyrede en mandarin-lærer med det samme, tog han præsident Monsons

råd til sig og anvendte det med samme i sit liv. Han nøjedes ikke med at læse, han sagde, at han lavede »en liste over, hvad Mormons Bog er, hvad den bekræfter, hvad den gendriver, hvad den opfylder, hvad den tydeliggør, og hvad den åbenbarer.«²⁰

Og som endnu et vidne talte præsident Henry B. Eyring interessant nok her til morgen om sin respons på præsident Monsons formaning. Kan I huske disse ord? »Ligesom mange af jer hørte jeg profetens ord som Herrens røst til mig. Og ligesom mange af jer besluttede jeg mig for at adlyde disse ord.«²¹

Må vi se dette som et eksempel i vores eget liv.

Et løfte og en velsignelse

Jeg lover jer, at når I hører Herrens røst i talerne ved denne generalkonference og derefter handler på de tilskyndelser, vil I føle himlens hånd over jer, og I og dem omkring jer vil blive velsignet.²²

Under denne konference har vi tænkt på vores kære profet. Vi elsker dig, præsident Monson. Jeg afslutter med hans ord fra denne talerstol. Jeg tror, at det er en velsignelse, som han gerne ville give til os alle i dag, hvis han var i stand til at være hos os. Han sagde: »Når vi tager hjem fra denne konference, nedkalder jeg himlens velsignelser over alle ... [Jeg] beder ... om, at vor himmelske Fader vil velsigne jer og jeres familie. Må budskaberne og ånden fra denne konference komme til udtryk i alt, hvad I gør – i jeres hjem, i jeres arbejde, i jeres møder og i jeres daglige gøremål.«

Han afsluttede: »Jeg elsker jer. Jeg beder for jer. Må Gud velsigne jer. Må hans lovede fred være med jer nu og altid.«²³

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 21:1.
2. L&P 21:5-6.
3. Joseph Smith nedskrev, at det følgende fandt sted ved indvielsen af templet i Kirtland den 27. marts 1836:
»Jeg holdt så en kort tale og opfordrede de forskellige kvorummer og alle de hellige i forsamlingen til at anerkende Det Første Præsidentskab som profeter og seere og opretholde dem med deres bønner. De indgik alle pagt om at gøre det ved at rejse sig.
Jeg bad så de forskellige kvorummer og de forsamlede hellige om at anerkende de tilstedeværende tolv apostle som profet, seere og åbenbarere og særlige vidner for alle jordens nationer, mænd, som har rigets nøgler hos sig til at åbne det eller forårsage, at det bliver gjort, og at støtte dem i deres bønner, hvad de samtykkede i ved at rejse sig« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 197).
4. L&P 68:4.
5. L&P 1:38.
6. Præsident Henry B. Eyring har engang sagt:
»Hvis vi vælger ikke at følge profetisk vejledning, så ændrer vores situation sig. Den bliver farligere. Når vi afviser profetisk vejledning, mindskes vores evne til at tage imod inspireret vejledning i fremtiden. Det bedste tidspunkt at have besluttet sig for at hjælpe Noa med at bygge arken var første gang, han bad om det. For hver gang han måtte bede om det, ville vores afvisning have mindsket vores lydhørhed over for Ånden. Derfor ville hans opfordring synes mere og mere fjollet, lige indtil regnen kom. Og så var det for sent.
Hver gang jeg har valgt at vente med at følge inspireret vejledning eller besluttet, at jeg var en undtagelse, har jeg erfaret, at jeg havde bragt mig selv i fare. Hver gang jeg har lyttet til profeternes vejledning, følt det blive bekræftet gennem bøn og så fulgt det, har jeg erfaret, at jeg bevægede mig i sikkerhed« («Find tryghed i at følge råd», *Stjernen*, juli 1997, s. 24).
7. Se Neil L. Andersen, »Teaching Our Children to Love the Prophets«, *Ensign*, apr. 1996, s. 47.
8. Boyd K. Packer sagde engang:
»Jeg hørte præsident Harold B. Lee indlede mange af sine udtalelser om anliggender angående åbenbaring med at udtrykke som dette: 'Tidligt om morgenen, mens jeg tænkte over emnet ...' Han gjorde det til en vane at arbejde i de friske vågne timer om morgen på de problemer, der krævede åbenbaring.
Herren vidste noget, da han i Lære og Pagter gav følgende vejledning:
»Hold op med at sove længere end det er nødvendigt; gå tidligt i seng, så I ikke er trætte; stå tidligt op, så jeres legeme og jeres sind må være friske« (L&P 88:124) ...
Jeg har sandet kraften i talemåden:
»Morgenstund har guld i mund.« Når jeg er presset, ser I mig ikke arbejde til langt ud på natten. Jeg vil hellere gå tidligt i seng og stå op tidligt om morgenen, hvor jeg kan være tæt på ham, der leder dette værk« (*Teach Ye Diligently*, 2005, s. 244-245).
9. Neil L. Andersen, »I ved tilstrækkeligt«, *Liahona*, nov. 2008, s. 13-14.
10. Thomas S. Monson, »Til vi ses igen«, *Liahona*, maj 2014, s. 115.
11. Thomas S. Monson, »Gud vær' med dig, til vi ses igen«, *Liahona*, nov. 2012, s. 110.
12. Joh 10:4.
13. Henry B. Eyring, »Frygt ikke at gøre det gode«, *Liahona*, nov. 2017, s. 103.
14. Dieter F. Uchtdorf, »Længsel efter at komme hjem«, *Liahona*, nov. 2017, s. 22, 24.
15. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, *Liahona*, nov. 2017, s. 63.
16. Dallin H. Oaks, »Planen og proklamationen«, *Liahona*, nov. 2017, s. 30-31.
17. M. Russell Ballard, »Rejsen fortsætter!«, *Liahona*, nov. 2017, s. 106.
18. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson: Father, Surgeon, Apostle*, 2003, s. 215.
19. Spencer J. Condie, *Russell M. Nelson*, s. 215.
20. Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«, s. 61.
21. Henry B. Eyring, »Frygt ikke at gøre det gode«, s. 100.
22. Gordon B. Hinckley sagde engang:
»Prøven består i, hvordan vi anvender de belæring, som vi har modtaget. Hvis vi fra nu af er lidt venligere, hvis vi er lidt mere næstekærlige, hvis vi har nærmet os Frelseren mere med en stærkere beslutning om at følge hans lærdomme og hans eksempel, så har denne konference været en vidunderlig succes. Men hvis der derimod ikke er nogen forbedring at spore i vores liv, så har talernes indsats stort set været forgæves.
Disse forandringer er måske ikke mærkbare i løbet af en dag eller en uge eller en måned. Forsætter sættes så let og glemmes så let. Men hvis vi om et år fra nu af klarer os bedre, end vi har gjort før, så har disse dages indsats ikke været forgæves« («Et ydmygt og angerfuldt hjerte», *Liahona*, jan. 2001, s. 102).
23. Thomas S. Monson, »Afsluttende ord«, *Liahona*, maj 2010, s. 113.

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen, der kan benyttes i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet i parentes henviser til talens første side.

Taler	Beretning
Jose L. Alonso	(119) Jose L. Alonsos barnebarn spørger sin bedstemor, om hun elsker ham. Forældre, hvis søn dør i en ulykke, letter byrden gennem tilgivelse.
Neil L. Andersen	(122) Helligånden hjælper en ung kvinde til at acceptere et frieri. Russell M. Nelson velsigner det kinesiske folk, fordi han fulgte et profetisk råd.
Ian S. Ardern	(117) En fisker får et vidnesbyrd om Mormons Bog, mens han er på havet.
M. Russell Ballard	(104) Den sidste dages hellige pioner Jane Manning James forbliver trofast trods udfordringer. M. Russell Ballards oldeforældre tjente trofast i årtier.
Jean B. Bingham	(85) Jean B. Bingham lærte »Den levende Kristus« udenad. En kroatisk søster rejser til templet for at blive besejlet til sin afdøde mand og forældre.
Tad R. Callister	(107) En af Tad R. Callisters venner vender tilbage til Kirken efter at have modtaget et vidnesbyrd om Kirken og Mormons Bog.
D. Todd Christofferson	(36) En missionspræsident omvender sig og forandrer sit hjerte efter en drøm.
Quentin L. Cook	(51) Heber C. Kimball påtager sig en mission i England. Joseph Smith modtog afsnit 112 i Lære og Pagter, mens han var sammen med Thomas B. Marsh.
Stanley G. Ellis	(112) En far og mor styrker deres børn ved ikke at hjælpe dem økonomisk, når de har færdiggjort high school.
Sharon Eubank	(6) En kvinde ændre sin families kurs ved at omvende sig. En menneskekæde redder badegæster fanget af strømmen. Unge piger sender sms til en pige, der flytter ind i deres menighed.
David F. Evans	(68) David F. Evans finder som ung svar på spørgsmål om evangeliet og får et vidnesbyrd om Mormons Bog. En kvinde får et vidnesbyrd om tempelordinancer.
Henry B. Eyring	(81) En sekretær for diakonernes kvorum inviterer en mindre aktiv dreng med i kirke. En ung voksen beder om, at biskop Henry B. Eyring vil blive inspireret, når han giver ham råd. Brigham Young vidner om Joseph Smiths profetiske kaldelse. (100) Henry B. Eyring velsignes for at adlyde præsident Monsons råd om at studere Mormons Bog. Sidste dages hellige hjælper katastrofeofre.
O. Vincent Haleck	(58) Et ældre ægtepar yder ofre for at tilslutte sig Kirken. En høvding i Samoa åbner sin landsby for evangeliet. Hellige i Samoa ofrer deres »behov« for at bygge et tempel.
Donald L. Hallstrom	(88) Et medlem af Kirken i Californien overlever mirakuløst et fald fra en klippe. David A. Bednar spørger en ung mand, om han har tro til »ikke at blive helbredt«.
Jeffrey R. Holland	(40) I en historie af Lev Tolstoj forsvarende en ufuldkommen præst den vej, som han ufuldkomment følger.
Joy D. Jones	(13) Helligånden bekræfter for tre kvinder deres guddommelige værdi som døtre af Gud.
Joni L. Koch	(110) Joni L. Koch følte sig forenet med en anden brasiliansk fodboldfan. Joni L. Kochs far beslutter sig for at »forblive ét« med andre hellige på trods af latterliggørelse.
Neill F. Marriott	(10) Primarydrengene fortæller en ensom elev, hvorfor han er noget særligt. Neill F. Marriott beder om hjælp til at elske en »vanskelig« slægtning.
Richard J. Maynes	(75) Richard J. Maynes lærer af sin far aldrig at gå på kompromis med sin retskaffenhed.
Russell M. Nelson	(60) Russell M. Nelson præsenterer en Mormons Bog til en afrikansk stammekonge. Russell M. Nelson følger præsident Monsons råd om at studere Mormons Bog. Russell M. Nelson længes som kirurgisk reservelæge efter at kunne undervise en sørgende familie om, at døden er en del af vores uadødelige tilværelse.
Bonnie L. Oscarson	(25) En 10-årig og en 17-årig søger efter måder at tjene deres familie på. En hjælpeforeningspræsident får en tilskyndelse om at hjælpe sin nabo.
Stephen W. Owen	(48) Stephen W. Owen forstår, at nye missionærer »har oplevet tro til omvendelse«. En hjemvendt missionær arbejder for at holde sig »på den rette vej«.
Adilson de Paula Parrella	(115) Missionærer underviser familien Parrella om, at de kan være sammen for evigt. Som collestuderende følger Adilson de Paula Parrella profetisk råd om at finde sig en hustru.
John C. Pingree jun.	(32) Et kirkemedlem fra Nepal hjælper nepalesiske flygtninge i Utah og er med til at oversætte Mormons Bog til nepalesisk. Helligånden hjælper John C. Pingree jun. med at forstå hensigten med »guddommelige opgaver«. Herren virker gennem åndelige gaver og prøvelser for at velsigne sine børn.
Ronald A. Rasband	(55) Ronald A. Rasbands barnebarn glæder sig over et følelsesladet møde med sin bror på hans mission. Ronald A. Rasband møder en søstermissionær på Tempelpladsen, som han var med til at bringe ind i Kirken.
Dale G. Renlund	(64) Dale G. Renlund fryder sig over at gengive en ung mands præstedømmevelsignelser.
Gary E. Stevenson	(44) Hellige fejrer præsident Monsons fødselsdag. En total solformørkelse i USA fængsler millioner.
Dieter F. Uchtdorf	(21) En forsvundet hund går over 3.000 km for at komme hjem. Tidlige kirkeledere bliver levende for Dieter F. Uchtdorf på et familiebesøg ved Kirkens historiske steder.
W. Christopher Waddell	(94) En familieferie for familien Waddell udspiller sig ikke som planlagt. En sidste dages hellig, som blev blind under 2. verdenskrig, efterlader en arv af tro, tjeneste og tillid til Herren.
W. Craig Zwick	(97) Helligånden hjælper W. Craig Zwick med at forstå behov hos en missionær, der ikke kan læse. En søns fokus på Frelseren før hans død hjælper hans familie til med glæde at se frem til det næste liv. En hustru bliver fyldt med kærlighed, da hun giver slip på sine negative følelser over for sin mand.

Ældste Juan A. Uceda

De Halvfjerds' Præsidium

Da ældste Juan A. Uceda som ung missionær vandrede hen til ruinerne på Machu Picchu, snublede han på den snævre sti. Desperat klamrede han sig til nogle grene og hang 600 meter over en flod og bad intenst om hjælp. Tidligere den dag havde han bedt med sine læber, og han sagde: »Da jeg var ved at omkomme, bad jeg fra hjertet.« Lige da han var ved at falde, trak en anden missionær ham op i sikkerhed.

En af de mange lektier, som han sagde, han lærte den dag, var: Bed »altid, altid ... af et oprigtigt hjerte, med oprigtig hensigt, [og udøv] tro på Kristus« (Moro 10:4).

Ældste Uceda blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 3. april 2010. Han tjente som assisterende øverste leder i Missionsafdelingen og som områdeassistent i Det Sydøstlige Område i Nordamerika, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium fra 1. august 2017.

Fra 2010 til 2013 tjente han som rådgiver i områdepræsidentskabet for det nordvestlige Sydamerika, og fra 2013 til 2016 tjente han som områdepræsident for Det Nordvestlige Område i Sydamerika.

Ældste Uceda blev uddannet i Peru. Han blev indskrevet på Jose Carlos Mariátegui Institute i Lima, hvor han studerede regnskab og PR. Han studerede også forretningsadministration på Centro Andino de G.E. Institute. Han har taget sin eksamen fra San Luis Gonzaga University, hvor han blev belønnet med en bachelorgrad i PR.

Ældste Uceda har arbejdet i Kirkens uddannelsessystem som områdeleder for Peru og Bolivia. Han forlod Peru i 2003 og flyttede til New Jersey i USA for at hjælpe sin far med deres familievirksomhed.

Siden ældste Uceda tilsluttede sig Kirken i 1972, har han tjent i adskillige kaldelser, deriblandt fuldtidsmissionær i Lima-missionen i Peru, stavens søndagsskolepræsidentskab, biskop, højrådsmedlem, rådgiver i et stavspræsidentskab, stavspræsident, præsident for Lima Nord-missionen i Peru (1992-1995) og områdehalvfjerdser.

Han giftede sig med Maria Isabel Bendezu i marts 1979. De har fem børn. ■

Ældste Patrick Kearon

De Halvfjerds' Præsidium

Da ældste Patrick Kearon tjente som præsident for Det Europæiske Område, var han vidne til 2 millioner flygtninges rejse fra det krigsramte Mellemøsten til trygheden i Europa. »Efter jeg havde set ind i deres øjne og hørt deres historie, både om den rædsel, de var flygtet fra, og om deres farefulde rejse for at finde tilflugt, vil jeg aldrig være den samme igen,« siger han. »Det har været inspirerende at være vidne til det, som Kirkens medlemmer over hele verden gavmildt har doneret for at hjælpe disse mennesker og familier, som har mistet så meget.«

Ældste Kearon, der blev opretholdt som generalautoritet og halvfjerdser den 3. april 2010, blev kaldet til De Halvfjerds' Præsidium den 1. august 2017.

Ældste Kearon er født i Carlisle i Cumberland i England i juli 1961 som søn af Paddy og Patricia Kearon. Med en far, der arbejdede i Royal Air Force, blev ældste Kearon uddannet i Mellemøsten og i Storbritannien.

Da han undersøgte Kirken, faldt han over et skriftsted i Mormons Bog, hvor der står: »Menneskene er til for at kunne nyde glæde« (2 Ne 2:25). »Det skriftsted vandt genklang i mine ører,« siger ældste Kearon. »Hos dem, jeg havde mødt, så jeg, hvordan vores tilværelse kan blive overordentligt beriget ved at følge Frelserens råd om at være ved godt mod.« Han tilsluttede sig Kirken juleaften 1987.

Han mødte Jennifer Carole Hulme, da hun studerede i England i forbindelse med sit studie på Brigham Young University. De blev gift i templet i Oakland i Californien i 1991 og boede i England indtil hans kald i 2010. De har fire børn.

Han har boet og arbejdet i Storbritannien, Saudi Arabien og i USA inden for mange erhverv, deriblandt sundhedssektoren, fødevarer-, transport- og bilindustrien, og han har haft sin egen kommunikationsrådgivning. Hans involvering i samfundet har omfattet bestyrelser indenfor velgørenhed, en skole, en rådgivende virksomhed og et videregående uddannelsessted.

Ældste Kearon har tjent i adskillige kirkekaldelser, deriblandt som finansiel sekretær i menigheden, Unge Mænds præsident i menigheden, rådgiver i biskoprådet, grenspræsident, stavspræsident og områdehalvfjerdser. ■

Hjælp i svære tider

Efter en orkan og alvorlige oversvømmelser i Houston i Texas i USA så en ældre kvinde sidste dages hellige, der var ikklædt de gule T-shirts fra Hjælpende hænder og på vej til at hjælpe ofrene for ødelæggelsen. »Jeg vidste, at mormonerne ville komme!« siger hun.

Denne begivenhed, der blev slået op på Facebook af missionspræsidenten for Houston Syd-missionen i Texas, Aaron T. Hall, repræsenterer, hvordan Kirken kommer både medlemmer og naboer til undsætning i svære tider. »Der findes ikke en udfordring for stor for medlemmerne af Herrens Kirke!« skrev præsident Hall.

Når katastrofen indtræffer, er Kirken ofte blandt de første til at reagere, og i de ramte områder fortsætter den humanitære hjælp ofte både kort- og langsigtet, hvor målet er selvhjulpethed. Lokale ledere samarbejder med Kirkens hovedsæde i at vurdere og sørge for fornødenheder og i organisationen af medlemmer til at hjælpe med uddelingen af ressourcer, oprydning,

genoprettelse og genopbygning.

Gennem LDS Charities og i samarbejde med allerede eksisterende nødhjælpsorganisationer i de ramte områder har Kirken for nylig hjulpet ofrene for oversvømmelser i Peru, mudderskred i Sierra Leone, skovbrande i Montana i USA og Alberta i Canada, orkaner i Texas, Florida og Caribien, deriblandt Puerto Rico, Haiti og Den Dominikanske Republik og efter to store jordskælv i Mexico.

I september bekendtgjorde Kirken, at de giver 11 millioner dollars til hungersnød og fejlernærede børn i 8 lande i Afrika og Mellemøsten. LDS Charities samarbejder med 11 organisationer om 25 projekter for at uddele hjælpen.

LDS Charities har givet næsten 2 milliarder dollars for at hjælpe mennesker i 189 lande siden 1985, og de begyndte med hungersnøden i Etiopien. ■

De, der ønsker at bidrage til Kirkens humanitære hjælpefond, kan gøre det på deres tiendeseddel.

Tre templer indviet

Siden aprilkonferencen 2017 er 3 templer blevet indviet eller genindviet. Templet i Paris i Frankrig blev indviet i maj, templet i Idaho Falls i Idaho i juni og templet i Tucson i Arizona i august.

Templet i Meridian i Idaho bliver indviet den 19. november 2017, templet i Cedar City i Utah den 10. december 2017 og templet i Jordan River i Utah bliver genindviet den 20. maj 2018.

Planer er blevet bekendtgjort, eller forberedelser og opførelse fortsætter for 23 templer verden over. 6 templer er lige nu lukket på grund af ombygning, og 5 templer skal lukkes på grund af ombygning i 2018. ■

Find opdateringer og information på temples.lds.org.

Profeter og apostles tjeneste på verdensplan

Profeter og apostle er kaldet som »særlige vidner om Kristi navn i hele verden« (L&P 107:23). Her er nogle af deres aktiviteter siden aprilkonferencen.

Præsident Thomas S. Monson fejrede stille og roligt sin 90-års fødselsdag i **Utah i USA** den 21. august. Han gentog et fødselsdagsønske, han før har haft om, at den bedste gave, han kunne få, var, hvis folk ville »find[el] nogen, der har det svært eller er syg eller ensom og gør[el] noget for dem.«

I **Hamilton i New Zealand** indviede præsident Henry B. Eyring bygningerne på Temple View, der før var campus for Church College of New Zealand. Efter orkanen Irma besøgte han **Puerto Rico, Sankt Thomas** og de frivillige fra Kirken, der hjalp med oprydningen i **Florida**.

Præsident Dieter F. Uchtdorf besøgte **Texas** og så sidste dages hellige i Houston, der arbejdede sammen med deres naboer efter orkanen Harvey, og han sagde, at indstillingen med »at hjælpe, hvor jeg kan« er fælles for sidste dages hellige i hele verden.

Præsident Russell M. Nelson gav guvernøren i **Nebraska** hans slægtsforskning, mødtes med ledere og missionærer i **New York** og fortalte institutstuderende i **Utah**, at Bibelen er »fyldt med profetier om ... genoprettelsen.«

Da han mødtes med medlemmer i **Japan** og **Korea**, sagde ældste Dallin H. Oaks: »Herren er opmærksom på sine børn. Han kender deres omstændigheder og bekymringer og er nådefuld i sin kærlighed.« Ved et Ansigt til ansigt-arrangement i Korea besvarede han de unges spørgsmål. Han

mødtes med ministeren, der står for de olympiske lege i Tokyo i 2020. Og på **Perus** præsidents anmodning mødtes ældste Oaks med ham for at modtage hans tak for Kirkens hjælp under oversvømmelserne.

I **Utah** opfordrede ældste Ballard de unge voksne til holde sabbatten hellig som »et vidunderligt og herligt tidspunkt« og til at studere Kirkens grundlæggende principper og læresætninger. Han fortalte tempelmedarbejdere, at de templer, der bygges nu, også vil blive brugt i tusindårsriget. Sammen med ældste Ronald A. Rasband besøgte han **Texas** for at opmuntre de frivillige, der ryddede op efter ødelæggelserne fra orkanen og oversvømmelserne.

Ældste Robert D. Hales fik 2017 Pioneers of Progress President's Award fra en lokal organisation i **Utah**. »At være i stand til at hjælpe hinanden, at opløfte hinanden, at styrke hinanden er en af de største egenskaber, tror jeg, ved at være pioner,« sagde han.

I **Rusland** og **Ukraine** underviste ældste Jeffrey R. Holland om, at det er meningen, at der skal være prøvelser i livet her på jorden, men at evangeliet giver os perspektiv, håb og opmuntning. Ved Second Windsor-konferencen om religiøs forfølgelse i **England** sagde han, at tro hjælper mange med at komme sig som flygtning og bidrage til samfundet. Efter konferencen rådgav han kirkemedlemmer, missionspræsidenter og missionærer i **Portugal** og **Spanien**.

Ældste David A. Bednar besøgte tre vestafrikanske nationer, der aldrig tidligere er blevet besøgt af en apostel: **Senegal**, hvor han bad en indvielsesbøn, **Guinea** og **Mali**. Han mødte

også medlemmer i **Nigeria** og **Ghana**. Under et verdensomspændende foredrag i **North Carolina** opfordrede han de unge voksne til at blive »et sammenføjende led« i deres evige familiekæde.

Ældste Quentin L. Cook mødtes med medlemmer og missionærer i **Taiwan, Hong Kong, Indien** og **Thailand** og sagde, at »medlemmerne er begejstret for Kirken og fokuserer på tempeltjeneste og missionering.« I **New Jersey** talte han om religionsfrihed ved Seymour Institute Seminar. »Vi bør fortsætte vores vedvarende og afgørende indsats for at øge moralen og beskytte familien,« sagde han. I **Californien** opfordrede han medlemmerne af advokatsamfundet til at bevare tro og balance i deres liv og forsvare religionsfrihed.

I **Ecuador** og **Colombia** underviste ældste D. Todd Christofferson om, at

I urets retning fra øverst til venstre: Præsident Henry B. Eyring deltager i indvielsen af Temple View i New Zealand; præsident Dieter F. Uchtdorf krammer en frivillig fra Hjælpende hænder efter orkanen Harvey i Texas, USA; ældste Jeffrey R. Holland taler med baronesse Emma Nicholson ved Second Windsor konferencen om religiøs forfølgelse; ældste Ronald A. Rasband hilser på en søster under sit besøg i Sydafrika; ældste Christofferson hilser på studerende fra Kamalabai Joshi School i Kenjal Indien; ældste Quentin L. Cook taler med kirkemedlemmer i Taiwan.

tro på Kristi opstandelse vil trøste og opretholde os. I **Indien** tog han imod World Peace Prize på Kirkens vegne og gav Mormons Bog på nepalesisk til præsidenten og vicepræsidenten fra **Nepal** og til Kathmandu Gren.

Flere måneder før orkanerne og oversvømmelserne besøgte ældste Neil L. Andersen **Puerto Rico, Haiti** og **Den Dominikanske Republik** og talte om selvhjulpethed, uddannelse og forberedelse på at modtage templets velsignelser. Ved LDS Family Education Night på Arizona State University i **Arizona** opfordrede han sidste dages hellige til at »åbne vores døre, værdsætte andres tro og lære mere om dem.« Ældste Andersen oprettede stav nr. 100 i **Filippinerne** og indviede den udvidede missionærskole i Manila.

I **Sydafrika** og **Den Demokratiske Republik Congo** fortalte ældste

Ronald A. Rasband, at med 3 fungerende templer i Afrika og 5 mere i gang med at blive bygget eller er blevet bekendtgjort »forbereder Herren det afrikanske folk til at modtage alle sine velsignelser.«

Ældste Gary E. Stevenson besøgte **Vanuatu, Australien, New Zealand, Fransk Polynesien** og Brigham Young University–Hawaii på **Hawaii**: »Når vi ser på vores udfordringer gennem evangeliets linse, finder vi svar, der bringer os lykke og glæde,« fortalte han. Han mødtes med Vanuatus præsident og premierminister og ærkebiskoppen fra Papeete i Tahiti.

Ældste Dale G. Renlund besøgte 5 nationer i juni: **Guatemala, Costa Rica, El Salvador, Nicaragua** og **Honduras** og organiserede den første q'eqchi'talende stav i Guatemala og deltog i en konference om

religionsfrihed og et stævne for unge. I august deltog han og hans hustru, søster Ruth L. Renlund, i det første Ansigt til ansigt fra **Accra i Ghana**, og i september opfordrede han studerende på Brigham Young University–Idaho til at sætte deres lid til Kristi lære. ■

Opdaterede oplysninger om disse kirkelederes virke kan findes på deres respektive Facebook-sider og på prophets.lds.org.

Hjælpekilder til hørehæmmede

»For at hjælpe medlemmer, der er hørehæmmede, stiller Kirken teknologi til rådighed i templer og kirkebygninger,« står der på en bekendtgørelse, der blev sendt ud til ledere i hele verden den 14. september 2017. »Ledere bør være bekendt med denne teknologi og sikre sig, at alle, der kan have gavn af den, kender og har adgang til udstyret.«

I templerne kan de hørehæmmede bede om høretelefoner, der anvender det infrarøde system, der bruges til at sende inde i templet. I kirkebygningerne kan medlemmerne få adgang til et radiofrekvenssystem enten gennem (1) radiofrekvens (RF) assisterende høremodtagere, lommeenheder, som bruger kirke- eller aktivitetssalens lydsystem for at forstærke lyden til en øresnegl, eller (2) assisterende høresystemer (ASL), der er en løkke om halsen, som udsender lyd direkte til en persons høreapparat, der er foreneligt med lydanlægget.

I bekendtgørelsen står der desuden, at »menighederne bør have flere (RF) modtagere og (ALS) løkker til halsen. Man kan efter behov anmode om flere enheder gennem stavens repræsentant for ejendomsforvaltningen.« ■

Mere information om assisterende høresystemer findes på mhitech.lds.org. For oplysninger om høretab, døvhed og tegnsprog se da disabilities.lds.org.

Nye oversættelser af skrifterne

Nye projekter med oversættelser af skrifterne, der er blevet godkendt i løbet af de sidste par år, omfatter Mormons Bog på burmesisk, efik, georgisk, navajo, pohnpeisk, sesotho og tshiluba og tre-i-én-udgaven af skrifterne på amerikansk tegnsprog, afrikaans, amharisk, arabisk, bislama, græsk, hiligaynon, hindi, hmong, lao, lingala, malajisk, persisk, polsk, serbisk, setswana, singalesisk, slovakisk, slovensk, tahitisk, tamil, tegulu, tok pisin, tyrkisk, twi, urdu og yoruba.

I et brev fra den 9. oktober 2017 nævnte Det Første Præsidentskab disse projekter og introducerede en ny proces, der giver folk mulighed for at studere uddrag af oversættelserne, inden de bliver udgivet.

»Idet oversættelsen skrider frem, vil dele blive udgivet lidt ad gangen,« står der i brevet. »Disse dele, selvom det ikke er den endelige version, indtil hele oversættelsen er færdig, kan findes på LDS.org og i mobilappen Evangelisk bibliotek.« Den første udgivelse for nogle få udvalgte sprog begynder den 30. november 2017. Når oversættelserne er færdige efter de nødvendige gennemlæsninger og godkendelser, bliver de første udgivelser erstattet af den endelige version og til sidst kommer de trykte eksemplarer.

Oversættelsesprojekterne tager adskillige år, idet skrifterne bliver omhyggeligt oversat. Derfor befinder projekterne sig i øjeblikket i forskellige stadier. De første udgivelser af de godkendte uddrag omfatter indhold, der er blevet oversat og gennemlæst af lokale ledere. Yderligere dele af oversættelsen bliver udgivet periodisk. Oversættelserne, der på nuværende tidspunkt er tæt på at være færdige, får ikke udgivet uddrag.

Det Første Præsidentskab beder om, at mens oversættelserne finder sted eller venter på at komme i gang, at medlemmer og ledere »fortsætter med at anvende de nuværende oversættelser af trosartiklerne, nadverbønnerne og dåbsbønnen, indtil de nye oversættelser er helt færdige.«

SDH-udgaverne af skrifterne er oversat og tilgængelige på følgende antal sprog: Bibelen, 3; foretrukken ikke-SDH-udgave af Bibelen, 95; Mormons Bog, 90; uddrag af Mormons Bog, 21 og Lære og Pagter og Den Kostelige Perle, 58. ■

Missionærskoler

En ny missionærskole i Accra i Ghana og en udvidelse af missionærskolen i Provo i Utah i USA viser den fortsatte vigtighed af missionærtjeneste.

Det nyligt færdiggjorte MTC i Ghana, ved siden af templet i Accra i Ghana, har plads til 320 missionærer og har plads til udvidelse. De store bygninger har plads til missionærer, der tager afsted fra vest- og sydøst Afrika, såvel som missionærer fra hele verden, der er blevet kaldet til at tjene i Afrika. De nye bygninger gør det nemmere for missionærer at lære på deres modersmål – engelsk eller fransk – og lære det sprog og om kulturen i det område, hvor de skal tjene.

Udvidelsen af MTC i Filippinerne fordobler dens kapacitet til 280

missionærer. Det omfatter to nye bygninger på en campus med fem bygninger, lige overfor områdekontorerne for Filippinerne og på den anden side af vejen til templet i Manila i Filippinerne. Siden MTC i Filippinerne åbnede i 1983 har det betjent missionærer fra eller på vej til 60 nationer.

Udvidelsen af MTC i Provo omfatter to nye bygninger på seks etager med 200 nye klasselokaler, mere end 100 undervisningslokaler og 13 computerum, hvor missionærer modtager deres oplæring, inden de bliver sendt til deres tildelte områder rundt omkring i verden. Provo MTC har plads til at træne så mange som 3.700 unge mænd, unge kvinder og seniormissionærer ad gangen.

Kirken har 15 missionærskoler på forskellige steder rundt om i verdenen. ■

En instruktør ved den nye missionærskole i Ghana lytter, mens missionærerne drøfter, hvordan man underviser i evangeliet.

Søster Bingham ved De Forende Nationer

Hjælpeforeningens hovedpræsident Jean B. Bingham talte ved en trosbaseret paneldebat om flygtninges integration ved De Forenede Nationer i New York City den 13. april 2017, hvor hun udtrykte håb om, at trosbaserede organisationer »alle vil samarbejde gennem små og enkle midler for at udføre ekstraordinære ting.«

Ved den årlige orientering »Fokus på tro« drøftede søster Bingham Kirkens humanitære indsats med flygtninge og udtrykte oprigtig værdsættelse for alle, der er involveret i det »udfordrende, men meget givende arbejde« med at hjælpe de lidende i hele verden.

Søster Bingham var for nyligt vendt tilbage fra et feltbesøg med United Nations Children's Fund (UNICEF) i Uganda med søster Sharon Eubank, førsterrådgiver i Hjælpeforeningens hovedpræsidentskab og leder for LDS Charities. Søster Eubank deltog også ved FN-mødet i New York City. ■

*Hvis du vil have flere oplysninger om, hvad du kan gøre for at hjælpe flygtninge, gå da til **IWasAStranger.lds.org**.*

Ny vejledning til møderne for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen

Det nye materiale bringer spændende ændringer til vores søndagsmøder og er baseret på Undervisning på Frelserens måde. Vores første søndagsmøde vil være en tid til at sidde i råd sammen om vores ansvar, muligheder og udfordringer, når vi udfører Herrens værk. I stedet for et nyt hæfte med Kirkens præsidenters lærdomme vil vi fokusere vores undervisning på budskaberne fra den seneste generalkonference og et emne, som er udvalgt af Kirkens øverste ledere. Men ændringerne drejer sig ikke kun om de emner, som vi vil studere, det nye materiale vil også påvirke, hvordan vi forbereder, underviser, sidder i råd og lærer sammen og modtager og handler på inspiration. Medlemmer og ledere i Mexico og i Utah, Californien og Georgia i USA har testet det nye materiale. Her er nogle af deres indblik og oplevelser:

»**H**vad skal jeg gøre uden et hæfte?« tænkte Nancy Feragen, en hjælpeforeningslærer, da hun først gennemgik et eksemplar af *Kom og følg mig – For Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen*. »Til at begynde med gik jeg i panik,« indrømmer hun. »Så kom følgende tanke til mig: Herren ønsker, at vi tager mere ansvar for vores egen indlæring og øger vores åndelighed som brødre og søstre i evangeliet.«

»Det er en smule skræmmende at

stole på Herren og komme forberedt på at lede en drøftelse uden en masse materiale,« siger Linda Harmon, en hjælpeforeningspræsident, »men når man gør det – hvis man har forberedt sig gennem bøn, studium, tempelbesøg, og hvad man ellers bliver inspireret til at gøre – er det fantastisk.«

UNDERVISNING PÅ FRELSERENS MÅDE

»En udfordring ved det nye materiale er at få folk til ikke at undervise

»på den gamle måde«, fortæller biskop Boyd Roberts. »Vi må holde op med at videregive oplysninger, få det af vejen, og lade Ånden undervise.«

»Det er en ny måde at undervise på, som kan være svært for nogle,« tilføjer Lisa Smith, en hjælpeforeningspræsident, da hun henviste til *Undervisning på Frelserens måde*. »Derfor er det vigtigt at udvise gode undervisningsmetoder og opmuntre ledere til konsekvent at deltage i lærerrådsmøder med lærerne,« siger hun.

FORBEREDELSE OG UNDERVISNING

David Mickelson, en lærer i højpræsternes gruppe, fortæller, at vendingen »undervis I flittigt« i Lære og Pagter 88:78 »har at gøre med vores forberedelse og vores evne til at flittigt følge Ånden, når vi underviser. Hvis vi underviser flittigt, vil Frelserens nåde være med os og vi vil blive undervist mere fuldkomment. Jeg tror, at det er Herrens fuldkomne måde at undervise på. Læreren – den person, der leder drøftelsen – må være villig til at lade sig blive undervist af Ånden.«

Adam Bushman, en lærer i ældsternes kvorum, forberedte en lektion ved at gennemgå den valgte konferencetale

og derpå bønsumt overveje, hvilke koncepter der er vigtigst for kvorummet. »For at give mændene mere tid til at tænke,« forklarer han, »bliver der hver uge sendt en e-mail, hvori der står: »Dette er den tale, vi vil drøfte, og vi vil gerne have dig til at overveje følgende spørgsmål.«

RÅDFØR JER MED HINANDEN OG LÆR SAMMEN

»Søndage i hjælpeforeningen er ikke længere blot ledernes ansvar,« forklarer Brooke Jensen, en rådgiver i et hjælpeforeningspræsidentskab. »Hvert medlem tager en aktiv rolle.«

Bror Bushman har følt, at det har gjort en forskel at sidde i en rundkreds. »Jeg elsker det,« siger han. »Det ændrer samtaleudgangspunkt. Det ændrer folks forventninger. Der er nu meget mere deltagelse. I stedet for de to eller tre brødre, der normalt svarer på spørgsmålene, er der nye, der kommenterer.«

Da Rebecca Siebach, en hjælpeforeningssøster, først hørte om det nye fokus på råd, tænkte hun straks på de venner, der er blevet mindre aktive. »Jeg kender deres bekymringer,« fortæller hun. »De havde været åbne overfor mig med deres usikkerheder og besværligheder med at komme i kirke, og jeg tænkte, at dette er den perfekte mulighed for at række ud til dem og sige, »vi har brug for jer i vores råd! Kom endelig og fortæl!«

»Da jeg endelig talte ved et råds-møde,« siger LonaMarie Cook, en rådgiver i et hjælpeforeningspræsidentskab, »var det dejligt, at der var folk, der anerkendte det, som jeg tænkte og at være en del af det fællesskab.«

MODTAG OG HANDL PÅ INSPIRATION

»Vi skaber nogle omgivelser for Ånden til at undervise og for os til at høre og lytte,« forklarer biskop Roberts.

»Ånden bliver så læreren, der viser os det, som vi skal gøre i vores eget liv, familie og kaldelse. Hvad gør vi som følge af de tilskyndelser, er det, der fører til sand omvendelse og tjeneste.«

Susan Farr, en hjælpeforeningspræsident, siger: »Denne metode får os til at handle, ikke bare forlade os på en lektion og tænke, det var inspirerende, men hurtigt glemme det. At sidde i råd sammen hjælper os til at se, at læring og handling hører til for os alle, ikke kun læreren.«

»Når vi nedskriver vores indtryk og så handler på dem, udøver vi en ændring i hjertet og bliver bedre tjenere for Herren,« fortæller Susan Mitchell, en rådgiver i et hjælpeforeningspræsidentskab.

»At vide, at du vil blive holdt ansvarlig for noget og at nogen vil spørge dig, hvad du følte,« siger søster Smith, »gør dig til en aktiv deltager i opbyggelsen af dit vidnesbyrd.«

Landen Roundy, en højpræsternes gruppeleder, forklarer, at e-mails med noter af det, der er blevet drøftet og planlagt, »hjælper medlemmerne til at anerkende de oplevelser, de har i løbet af ugen, som de måske vil fortælle om den følgende søndag.«

»I disse noter«, tilføjer biskop Roberts, »har jeg set en fortsat ånd af at dele og lære i løbet af ugen, når brødrene har drøftet gennem e-mail yderligere tanker og følelser, hvilket styrker deres kvorum.«

»Herren ønsker, at vi vender vores hjerte til hinanden, og det kan gøres, når vi mødes med et formål,« konkluderer søster Siebach. »Dette nye materiale hjælper os til at finde interessante emner, sætte mål, se i de rette hjælpkilder efter svar, modtage personlig åbenbaring og blive opløftet af hinanden, når vi vender os mod de levende profeter efter de svar, vi har brug for på vor tid.« ■

HVORDAN KAN VI FORBEDRE OS?

De nye Kom og følg mig ressourcer for Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningens møder vil blive brugt i hele Kirken i starten af januar 2018. Hvad kan Kirkeenheder gøre for at forberede sig på denne ændring?

- Brug noget tid i et kommende menighedsråd på at se på ressourcerne sammen og drøft, hvad der er anderledes. Hvilke fordele vil der være?
- Bed menighedsrådet om at foreslå emner til de rådsmøderne den første søndag, der vil hjælpe dem til at imødekomme menighedens behov. Ledere i Det Melkisedekske Præstedømme og Hjælpeforeningen kan beslutte sig for, hvordan deres organisation vil tage fat på disse behov.
- Introducer og drøft de nye ressourcer i et kommende møde i kvorummet, gruppen eller hjælpeforeningen. Hvad kan hvert medlem gøre for at forberede sig til disse ændringer?
- Tilskynd præstedømmets og hjælpeforeningens lærere og ledere til at deltage i lærerrådsmøderne og dele og drøfte deres oplevelser, udfordringer og spørgsmål om de nye ressourcer.

Indblik i et rådsmøde

Det er søndag morgen og 45 søstre i Bugambilas Menighed i Guadalajara i Mexico sidder i råd. Efter åbningssalmen beder hjælpeforeningspræsident Yara Ramirez nogle af dem om at fortælle om oplevelser fra deres lektion fra ugen forinden.

Når søstre har fortalt om deres oplevelser i nogle minutter, skriver søster Ramirez et enkelt ord på tavlen, inden hun sætter sig tilbage på sin stol i cirklen.

Der står »Enighed«.

Under søster Ramirez' ledelse slår de op i Mosija 18:21 og læser »havde deres hjerter knyttet sammen i enighed og i kærlighed, den ene til anden.«

»Hvad kan vi som hjælpeforeningen gøre for at udøve dette skriftsted?« spørger hun.

Søstre tænker et øjeblik. »De unge kan ikke tage til templet,« siger en søster. »Der er ikke nok voksne søstre, der kan tage med dem.«

»Det vidste jeg ikke,« siger en anden forundret. »Hvis du ikke er klar over, at der er et behov,« spørger hun, »hvordan kan du så hjælpe?«

»Det er derfor, vi er her,« svarer søster Ramirez. »Der findes et behov som dette, som jeg hører om til menighedsrådet, som vi alle kan hjælpe med.«

»Hvad med om vi laver en kalender?,« er der en, der foreslår. Gruppen bliver nu mere interesseret. »Jeg tror, de unge har planlagt en tempeltur en tirsdag om måneden.«

»Jeg har selv problemer med at komme i templet,« indrømmer en ung mor i gruppen. »Jeg har ikke været der længe, og jeg har følt mig lidt selvoptaget. Jeg ville elske at tage med og tjene,« siger hun.

Adskillige andre nikker i enighed. De synes, det er svært at deltage så ofte, som de gerne vil.

En anden ung mor forslår, at de skiftes til at passe børn for hinanden, så de kan tage i templet på skift.

Så begynder søstre at spørge hinanden, hvor de bor, og hvem der bor i nærheden af hvilke unge. De drøfter, hvordan de kan skiftes til at hjælpe de unge til deres aktiviteter.

»Nå, vi har også brug for at lære hinanden at kende,« er der en, der siger.

»Vi skal have nogle aktiviteter!«

Søstre fortsætter med at kommentere, komme med forslag og stille spørgsmål.

Ved slutningen af rådet beder søster Ramirez sin sekretær om at sammenfatte noter. »Hvad følte I under rådet?« spørger hun.

De svarer, at de følte sig mere

opmærksomme på hinandens behov, at der var brug for deres tjeneste, og at de var blandt venner.

»Baseret på det, vi har oplevet i dag, hvilke specifikke handlinger vil vi gerne have fokus på denne måned som hjælpeforeningen?« spørger hun.

Som gruppe beslutter de sig for at have fællesspisning den søndag efter kirke, begynde at spille volleyball om tirsdagen, lave en kalender for at tage i templet og planlægge, hvordan de kan hjælpe de unge med at komme til aktiviteter.

»Vi har oplevet enighed i dag,« konkluderer søster Ramirez og beder alle søstre om at tænke over, hvordan de kan tjene i løbet af ugen. »Helligånden vil fortsat give os tilskyndelser, når vi selv handler og som hjælpeforeningen. Jeg inviterer jer til at være klar til at fortælle om jeres oplevelser på søndag.« ■

FORSLAG TIL RÅDSMØDER

- Vær tålmodig og lad Herren undervise dig om, hvad det vil sige at sidde i råd sammen.
- Der findes principper, vi kan have i tankerne: Følg Ånden, del dine tanker og handl på tilskyndelser.
- Hold dit hjerte og sind åbent for nye ideer, synspunkter og løsninger.
- Inden hvert møde slutter, så tænk på det, som Ånden har lært dig, beslut dig derpå, hvordan du vil handle på disse tilskyndelser.

Søstre i Guadalajara i Mexico sidder i råd.

Kom og følg mig – Til Det
Melkisedekske Præstedømme og
Hjælpeforeningen

Find disse ressourcer på appen
Evangelisk bibliotek og på
comefollowme.lds.org.

Hvad er anderledes?

I disse sidste dage har Gud gengivet præstedømmet og organiseret præstedømmekvorummer og Hjælpeforeningen til at bidrage til hans værk (se Moses 1:39). Så hver søndag, når vi samles til møder i Det Melkisedekske Præstedømme og i Hjælpeforeningen, samles vi for at drøfte og planlægge, hvordan vi kan udføre hans værk. Det er derfor, at disse

møder må være mere end klasser. De er også muligheder for at sidde i råd om arbejdet med frelse, lære sammen fra kirkelederes lære om arbejdet samt organisere sig for at udføre det. Disse ændringer i vores søndagsmøder vil hjælpe os til at opnå disse formål.

En månedsplan

Søndagens møder i Det Melkisedekske Præstedømme og i Hjælpeforeningen vil følge denne månedsplan:

UGE	FORMÅL
Første søndag	Sid i råd sammen om lokale ansvar, muligheder og udfordringer og læg planer for at handle
Anden og tredje søndag	Studér nylige generalkonferencetaler valgt af præsidentskabet eller gruppeledere eller lejlighedsvis af biskoppen eller stavspræsidenten
Fjerde søndag	Drøft et særligt emne valgt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum.
Femte søndag	Behandl et emne valgt af biskoprådet

Et mønster for vores møder

I hvert af vores møder i Det Melkisedekske Præstedømme og i Hjælpeforeningen følger vi et mønster for at opnå Guds værk.

1. *Del erfaringer*, der kommer fra tilskyndelser og opfordringer modtaget ved tidligere præstedømme- eller hjælpeforeningsmøder (ledet af en leder fra præsidentskabet eller gruppeledelsen).
2. *Sid i råd sammen* (første søndag, ledet af en leder fra præsidentskabet eller gruppeledelsen) eller *lær sammen* (anden, tredje og fjerde søndag, ledet af en kaldet lærer).
3. *Planlæg at handle* som gruppe eller enkeltvis (ledet af en leder fra præsidentskabet eller gruppeledelsen).

RÅDSMØDER PÅ FØRSTE SØNDAG

På den første søndag i hver måned vil møderne i kvorummet, gruppen og Hjælpeforeningen *ikke have en lektion, hvor en lærer underviser*. I stedet vil præsidentskaber eller gruppeledere lede et rådsmøde. Hvert kvorum, gruppe eller

Hjælpeforening vil sidde i råd sammen om lokale ansvar, muligheder og udfordringer; lære af hinandens indblik og erfaringer samt planlægge, hvordan man handler på tilskyndelser modtaget fra Ånden.

Før rådsmødet

- Lederne finder lokale ansvar, muligheder og udfordringer og vælger bønssomt et emne til drøftelse.
- Alle søger Åndens vejledning.
- Alle forbereder sig til at dele tanker og erfaringer.

Under rådsmødet

- Lederne inviterer medlemmer til at fortælle om oplevelser med at følge tilskyndelser, de har fået ved tidligere møder.
- Alle sidder i råd sammen om emnet, lytter til hinanden og søger Åndens vejledning.
- Lederne sammenfatter nøglepunkter og giver opfordringer til at handle.

Efter rådsmødet

- Alle handler på tilskyndelser og opfordringer, både sammen og hver for sig.
- Alle forbereder sig til at fortælle om deres oplevelser ved kommende møder.

»ÅBENBARING ER
UDBREDT BLANDT OS.«¹

Ældste Neil L. Andersen

»VI ER HANS HÆNDER.«²

Præsident Dieter F. Uchtdorf

NOTER

1. Neil L. Andersen, i Adam C. Olson, »Undervisning i håndbøgerne fremhæver frelsens værk«, *Liahona*, apr. 2011, s. 76.
2. Dieter F. Uchtdorf, »I er mine hænder«, *Liahona*, maj 2010, s. 68.

Principper for at sidde i råd sammen

Ikke alle rådsmøder er ens. Lad Herren undervise jer. Her er nogle forslag til at komme i gang:

1. Formålet med et rådsmøde er at sidde i råd sammen om lokale ansvar, muligheder og udfordringer; lære af hinandens indblik og erfaringer samt planlægge, hvordan man handler på tilskyndelser modtaget fra Ånden.
2. Et rådsmøde bør føre til handling – personlige planer og gruppeplaner, inspireret af Ånden, til at handle uden for møderne for at udføre Herrens værk (se L&P 43:8-9).
3. Råd bør bruge skrifterne og de sidste dages profeters og apostles, andre generalautoriteters og øverste ledes ord til at vejlede og støtte samtalen. På denne måde kan ord fra inspirerede kirkeledere hjælpe kворummer, grupper og hjælpeforeninger med at tale om vigtige behov.

4. Samtalen bør ikke berøre fortrolige eller følsomme emner om enkelte medlemmer eller familier.
5. Selv om rådsmødet ledes af et medlem af præsidentskabet eller gruppeledelse, bør han eller hun ikke dominere samtalen. Lederen præsenterer emnet til drøftelse og opfordrer alle til at dele tanker og erfaringer som vejledt af Ånden.
6. Selv om ingen bør føle sig presset til at deltage, bør alle føle sig trygge ved at kommentere og komme med ideer uden frygt for at blive kritiseret.
7. Hvor det er muligt kan det at sidde i rundkreds bidrage til at fremme en ånd, hvor man fortæller og drøfter åbent.

Mulige emner til rådsmøder på første søndag

Forslag til emner, der kan drøftes ved rådsmøder, kan komme fra menigheds-

rådet, præsidentskabsmøder, områdeplanen, lederens tilskyndelser, når de betjener medlemmer, og tilskyndelser fra Helligånden. Emnerne herunder er kun forslag. Ledere kan være opmærksomme på andre behov, som de føler sig inspireret til at drøfte.

- Hvordan kan vi bedre prioritere alle vores forskellige ansvar?
- Hvordan kan vi komme Gud nærmere og modtage mere vejledning fra Ånden i vores tilværelse og i vores hjem?
- Hvordan kan vi fortælle vores venner og naboer om evangeliet? (se Alma 17).
- Hvordan kan vi beskytte os selv og vores familie mod upassende medier og pornografi? (se L&P 42:22-23).
- Hvad vil vi gøre for at vejlede og styrke vores børn og de unge i vores menighed?
- Hvordan styrker vi enheden i vores kворum, gruppe eller Hjælpeforening? (se Mosi 18:19-22).
- Hvordan kan vi blive mere involveret i slægtshistorie og tempeltjeneste?
- Hvordan kan vi bede om Herrens hjælp, når vi søger svar på vores spørgsmål og en dybere forståelse af evangeliet?
- Hvordan kan forældre blive bedre ledere i hjemmet?
- Hvordan kan vi styrke vores vidnesbyrd om Herren og hans evangelium og hjælpe vores familie til at blive åndeligt selvhjulpne?
- Hvad betyder at betjene for jer? Hvordan betjener vi dem omkring os? (se 1 Pet 4:11).

Lederne kan eventuelt, hvis det er muligt, lade medlemmerne på forhånd kende emnet, så de kan komme forberedt til at drøfte det.

MØDER PÅ ANDEN OG TREDJE SØNDAG

På den anden og tredje søndag i hver måned studerer Det Melkisedekske Præstedømmes kvorummer og Hjælpeforeningen de levende profeters, apostles og andre kirkelederes lærdomme fra den seneste generalkonference. **Alle budskaber fra den seneste konference kan drøftes.**

I de fleste tilfælde vil kvorumspræsidentskabet, gruppeledelsen eller Hjælpeforeningens præsidentskab vælge en konferencetale, som de studerer, baseret på medlemmernes behov, selvom biskoppen eller stavspræsidenten kan komme med forslag. Ledere kan vælge en tale med relation til et emne, der blev drøftet ved rådsmødet den første søndag, eller de kan vælge en anden tale baseret på Åndens inspiration. Ledere og lærere bør finde måder til at opmuntre medlemmerne til at læse de valgte taler på forhånd og komme forberedt på at fortælle om deres indblik. De foreslåede læringsaktiviteter herunder, som er baseret på principper i *Undervisning på Frelserens måde*, kan involvere medlemmerne i at lære fra generalkonferencetalerne.

Sharon Eubank, »Tænd jeres lys«

Bed medlemmer af dit kvorum eller din hjælpeforening om at tænke over, hvordan deres liv er blevet påvirket positivt af en retskaffen og trofast kvinde. Overvej at invitere nogle få medlemmer til at fortælle, hvordan denne kvinde illustrerer en eller flere af de karaktertræk for retskafne kvinder, som er beskrevet i søster Eubanks tale. Hvad lærer vi fra søster Eubank om, hvordan vi kan blive »en *betydelig styrke* både i antal og åndelig vækst i Kirken i de sidste dage«?

Neill F. Marriott, »Forbliv i Gud og reparer bruddet«

Denne tale kan hjælpe medlemmer, som kan føle sig afsondret fra vor himmelske Fader eller fra dem omkring sig. Hvad kunne hjælpe dem, du underviser, til at forstå, hvad et brud er? Måske kunne du medbringe billeder af forskellige former for brud. Hvordan definerer søster Marriott brud? Hvad kan forårsage brud i vores forhold til Gud og til andre? Bed medlemmerne om at gennemse søster Marriotts tale efter forslag til, hvad vi kan gøre for at reparere brud i vores tilværelse. Giv medlemmerne tid til at nedskrive, hvad Ånden tilskynder dem til at gøre for at komme nærmere til Gud og til andre.

Joy D. Jones, »Umådelig værdi«

Hvilke velsignelser strømmer til os, når vi forstår vores guddommelige identitet? Medlemmer i dit kvorum eller din hjælpeforening kunne besvare dette spørgsmål ved sammen at gennemgå beretningerne om Mariama, Renu og Taiana i søster Jones' tale. Hvilket råd giver søster Jones os for at »ihukomme og omfavne vores guddommelige identitet«? Bed medlemmerne om at finde og drøfte et skriftsted eller et citat fra søster Jones' tale, der hjælper dem til at forstå deres sande værdi for Gud. Bed dem om at fortælle andre om et af disse skriftsteder eller citater, som har brug for en

påmindelse om vedkommendes guddommelige værdi.

Dieter F. Uchtdorf, »Tre søstre«

En måde at gennemgå præsident Uchtdorfs tale kunne være at opdele kvorummet eller Hjælpeforeningen i mindre grupper. Du kunne give hver gruppe til opgave at læse om en af søstrene i præsident Uchtdorfs tale. Hver gruppe kunne skrive et brev til den søster og sammenfatte hans råd og fortælle, hvad de skrev til de andre grupper. Hvad kan vi gøre for at blive mere som den tredje søster? Hvordan kan vi gøre vores kvorum eller hjælpeforening til et »sikkert hjem« for dem, der kæmper?

Dieter F. Uchtdorf, »Længsel efter at komme hjem«

Hvordan kan du hjælpe dem, du underviser, til at genkende, hvordan Gud bruger dem til at velsigne andre? Du kunne bede dem om at gennemgå afsnittet i præsident Uchtdorfs tale med titlen »Gud vil bruge jer« og se efter løfter til dem, som stræber efter at tjene i Guds rige trods deres svagheder. Læsning af denne tale kan også minde medlemmer om oplevelser, som de kunne fortælle om, hvori Gud brugte dem til at velsigne andre – eller da han brugte andre til at velsigne dem. Giv medlemmerne tid til at grunde over, hvad de følte sig inspireret til at gøre på grund af denne drøftelse.

Bonnie L. Oscarson, »Behovene foran os«

En måde at begynde en samtale om søster Oscarsons tale er at give alle et stykke papir, hvor der foroven står skrevet: »Hvem har brug for mig i dag?«. Medlemmerne i din Hjælpeforening eller dit kvorum kunne bruge et par minutter på at grunde over og nedskrive svar på dette spørgsmål. Derefter kan de gennemgå søster Oscarsons tale og finde forslag til, hvordan de kunne tjene mennesker på deres liste – eller tilføje navne, som de bliver inspireret til. Måske kunne et par stykker fortælle, hvad de har lært.

Dallin H. Oaks, »Planen og proklamationen«

Hvordan vil medlemmerne i dit kvorum, din gruppe eller i Hjælpeforeningen handle på ældste Oaks' invitation til at undervise i og efterleve familieproklamationen i hjemmet, i lokalsamfundet og i kirken? Invitér dem til at fortælle hinanden om deres forslag. Det kunne måske også være en idé at gennemgå talen for at finde nogle doktrinære udtalelser fra familieproklamationen. Hvordan hjælper disse udtalelser os til at reagere på »nuværende udfordringer i familien?« Afsnit IV i ældste Oaks' tale indeholder nogle eksempler på sådanne udtalelser.

D. Todd Christofferson, »Det levende brød, som kom ned fra himlen«

Her er nogle spørgsmål, som medlemmer i Hjælpeforeningen og i kvorummet kan have i tankerne, mens de gennemgår ældste Christoffersons tale: Hvad er hellighed? Hvordan søger vi efter hellighed? Hvordan hjælper det at tage nadveren os i vores indsats? Medlemmerne kunne citere noget fra ældste Christoffersons tale, der er med til at besvare disse spørgsmål. Hvordan hjælper vi hinanden som medhellige i vores indsats for at blive mere hellig?

Jeffrey R. Holland, »Så vær da fuldkomne – i sidste ende«

Nogle af dem, I underviser, føler måske, at de ikke slår til, når det kommer til at efterleve Frelserens lære. Hvad lærer ældste Holland os, der kan trøste og opmuntre dem, der måske har denne følelse? Du kan eventuelt invitere medlemmer af Hjælpeforeningen eller kvorummet til at se efter noget i denne tale, som de kan fortælle til nogen, som måske kæmper med følelsen af ikke at være »god nok«. Eller de kan finde noget i talen, der inspirerer dem til at føle »større kærlighed til og beundring for [Kristus] og et større ønske om at blive som ham.«

Gary E. Stevenson, »Åndelig formørkelse«

Har nogen i dit kvorum eller i din hjælpeforening oplevet en solformørkelse? Hvis ja, kan du invitere en af dem til at forklare den analogi, som ældste Stevenson fortæller om en »åndelig formørkelse«. Hvilke forhindringer kan blokere »for storheden, klarheden og varmen fra Jesu Kristi lys og hans evangelium?« Hvordan kan de sociale medier distrahere os fra evangeliets »skønhed, varme og himmelske lys?« Hvordan tager vi »evangeliske briller« på, som beskytter os fra åndelig blindhed? Hvad lærer ældste Stevensons analogi os om at bevare et evangelisk perspektiv?

Quentin L. Cook, »Den evige hverdag«

Ældste Cooks tale minder os om betydningen af at stræbe efter at være ydmyg på forskellige måder. En måde at drøfte det, han underviser om, er ved at opdele medlemmerne i to grupper. Bed en gruppe om at se efter forslag i ældste Cooks tale, der kunne hjælpe os til at udvikle ydmyghed, og den anden gruppe om at se efter måder, hvorpå mennesker udviser stolthed. Lad hver gruppe fortælle om deres beskrivelse til den anden gruppe. Medlemmerne kunne også

fortælle om, hvordan de kan vise »sand ydmyghed hver eneste dag« og overveje, hvordan denne ydmyghed kan hjælpe dem til at forberede sig til at møde Gud.

Ronald A. Rasband, »I henhold til guddommelig plan«

For at opmuntre til en drøftelse af ældste Rasbands tale, kan det være en hjælp at invitere nogle få medlemmer til at medbringe et symønster, en arbejdstegning eller en opskrift og tale om, hvorfor de er nyttige. Hvilke eksempler eller læresætninger fra ældste Rasbands tale inspirerer medlemmer til at genkende Guds plan med deres liv? Måske kan klassemedlemmer fortælle om oplevelser, hvori de så, at Herren vejledte deres liv. Hvad har de gjort for at vise Gud, at de værdsætter hans vejledning? Hvorfor er det vigtigt at genkende Guds »guddommelige plan«?

Russell M. Nelson, »Mormons Bog: Hvad ville jeres liv være uden?«

Præsident Nelson opfordrer medlemmer til at tænke over tre spørgsmål: (1) »Hvad ville jeres liv være uden Mormons Bog?« (2) Hvad ville I ikke vide?« (3) Hvad ville I ikke have?« Bed medlemmer af dit kvorum, din gruppe eller hjælpeforening om at overveje disse spørgsmål og fortælle, hvordan de ville besvare dem. Hvad finder de i denne tale, som inspirerer dem til at værdsætte Mormons Bog mere end »diamanter eller rubiner?«

Dale G. Renlund, »Præstedømmet og Frelserens forsonende kraft«

Hvordan kan du hjælpe medlemmer i dit kvorum eller i hjælpeforeningen til at forstå, hvordan præstedømmet er med til at gøre velsignelserne ved Frelserens forsoning tilgængelige for dem? Du kan eventuelt også skrive disse to overskrifter på tavlen: »Hvorfor vi har brug for Jesu Kristi forsoning« og »Hvordan

præstedømmet leverer forsoningens velsignelser til os». Tilskynd derefter medlemmerne til at se i ældste Renlunds tale og finde vendinger, de kan skrive under hver overskrift. Hvordan er præstedømmet og dets ordinancer med til at opfylde vor himmelske Faders hensigter med sine børn?

Dieter F. Uchtdorf, »Bærere af himmelsk lys«

Bed medlemmerne om at gennemgå præsident Uchtdorfs tale og finde ud af, hvordan tilstedeværelsen eller fraværet af guddommeligt lys kan påvirke os. Du kan opfordre medlemmer til at studere nogle af de skriftsteder, som præsident Uchtdorf henviser til, og identificere sandheder med relation til åndeligt lys. Hvad lærer metaforen om solformørkelsen os om handlefrihedens rolle i at søge åndeligt lys? Hvad kan vi gøre for at fortælle andre om Jesu Kristi guddommelige lys, især vores familie og »vores unge, der søger lyset«?

Henry B. Eyring, »Herren leder sin kirke«

Bed medlemmer af dit kvorum eller din hjælpeforening om at fortælle om oplevelser, hvori de havde brug for at udvikle tro på, at deres kaldelse eller en andens kaldelse kom fra Gud. Hvordan udøvede de deres tro? Hvordan fandt de frem til, at kaldelsen kom fra Gud? Bed medlemmerne om at gennemgå præsident Eyrings tale og finde sandheder fra hans personlige erfaring, der kan hjælpe os til at stole på og være tålmodige med os selv og andre, som Herren har kaldet.

Jean B. Bingham, »Så jeres glæde må blive fuldkommen«

Søster Bingham's tale kan hjælpe medlemmer i din hjælpeforening eller dit kvorum til at forstå, hvordan man finder glæde trods livets besværligheder,

når vi kommer til Kristus. En måde at drøfte hendes tale på kan være at tegne en sti på tavlen, som fører til ordet *glæde*. Bed adskillige medlemmer om på stien at skrive et forslag fra søster Bingham's tale, der fører til sand glæde. Tilskynd medlemmer til at overveje, hvordan de kan handle på søster Bingham's råd. Bed flere medlemmer om at fortælle om deres tanker.

David A. Bednar, »Store og dyrebare løfter«

Du kunne for at hjælpe medlemmer af din Hjælpeforening eller dit kvorum drøfte ældste Bednar's tale sætte billeder op på tavlen, som repræsenterer sabbatten, templet og vores hjem. Bed medlemmerne om at læse de tilsvarende afsnit af ældste Bednar's tale og på tavlen skrive, hvordan sabbatsdagen, templet og vores hjem hjælper os til at fokusere på Guds løfter til os. Hvilke ting i livet kan flytte vores opmærksomhed væk fra disse løfter? Hvilke trin kan vi tage for at sikre, at vi husker dem?

Henry B. Eyring, »Frygt ikke for at gøre det gode«

Præsident Eyring's tale kan hjælpe dem, du underviser, til at finde mod og tro til at gøre noget godt i verden. Du kunne invitere nogle få medlemmer til at sammenfatte eksemplerne på trofaste mennesker, som præsident Eyring fortæller om. Hvad lærer disse eksempler os om, hvordan man tjener andre? Hvad foreslår disse eksempler os om, hvordan vi kan tjene som et kvorum eller en Hjælpeforening?

En anden måde at drøfte denne tale på er at gennemgå de velsignelser, som præsident Eyring så ved at følge præsident Thomas S. Monson's råd om at studere Mormons Bog. Hvilke velsignelser har vi set ved at studere Mormons Bog?

M. Russell Ballard, »Rejsen fortsætter!«

Du kan begynde en drøftelse af ældste Ballards tale ved at bede nogen om at fortælle om en oplevelse, hvor de havde en destination, men opdagede, at de kørte den forkerte vej. Hvordan kan eksempler som dette relatere til vores personlige »rejse« tilbage til vor himmelske Fader? Medlemmer kan derefter søge efter råd og advarsler, som ældste Ballard kommer med, der kan hjælpe os til at vide, om vi er på vej i den rigtige retning i vores eget liv. Giv medlemmerne tid til at grunde over deres egen vej og til at drøfte, hvordan vi kan hjælpe og opmuntre andre på deres »rejse« tilbage til vor himmelske Fader.

Neil L. Andersen, »Herrens røst«

Måske kan medlemmer i din Hjælpeforening eller dit kvorum fortælle om en oplevelse, hvori en generalkonferencetale føltes særlig meningsfuld for dem. Hvorfor var disse taler meningsfulde? Hvad lærer ældste Andersen os om betydningen af generalkonferencetaler og den indsats og proces, der er involveret i at forberede dem? Hvordan bør denne viden påvirke den følelse af hast, hvormed vi studerer og følger disse ord? Overvej at lave en liste med opfordringer fra den seneste konference. Hvad har vi gjort for at handle på disse opfordringer?

MØDER PÅ FJERDE SØNDAG

På den fjerde søndag i hver måned drøfter kvorummer, grupper og hjælpeforeninger et emne valgt af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Disse emner vil blive opdateret ved hver generalkonference. Emnet indtil den næste generalkonference vil være sabbatsdagen. Ledere eller lærere kan vælge mellem læresætningerne og indlæringsaktiviteterne foreslået herunder, kombinere flere af dem eller skabe deres egne alt efter behov hos medlemmerne.

Sabbatten er en dag til at huske på, hvad Gud har gjort for os.

Gennem historien har Gud forbundet bestemte mægtige gerninger med sabbatten. Disse mægtige gerninger omfatter Skabelsen (se 1 Mos 2:1-3), Israels børns udrejse fra Egypten (se 5 Mos 5:15) og Frelserens opstandelse (se Joh 20:1-19; ApG 20:7). Bed medlemmer om at gennemgå disse passager og drøfte, hvordan erindringer om hver af disse begivenheder kan hjælpe os til at ære sabbatsdagen. Hvad er nogle af de mægtige gerninger, som Gud har gjort for os? Hvordan kan vi huske disse ting på sabbatsdagen? Bed, hvor det er relevant, medlemmer om at drøfte spørgsmål som disse med deres familie.

Jesus Kristus er sabbattens Herre.

Sabbatten bliver også kaldt for Herrens dag (se Åb 1:10). Hvorfor tror I, at Jesus Kristus kaldes for sabbattens Herre? (se Matt 12:8). Gennemgå sammen et par vers, der kan inspirere medlemmer til at tænke på, hvordan de kan fokusere deres sabbatsdag på Jesus Kristus (for eksempel Hel 5:12; Eter 12:41; Moro 10:32 og L&P 6:36-37). Hvilke andre vers kan medlemmer dele, som kan hjælpe dem til at gøre

sabbatten mere kristuscentreret? Hvilke mål kan vi sætte for at fokusere på Frelseren hele sabbatsdagen?

Jesus Kristus er vores eksempel på at ære sabbatten.

Frelseren benyttede flere muligheder i sit liv på jorden til at undervise om sabbatsdagen. Bed medlemmer om at læse følgende beretninger og lave en liste over det, Jesus gjorde på sabbatten, og de principper, som han belærte om: Lukas 6:1-11; 13:11-17; Johannes 5:1-20; 9:1-16. Hvilke andre principper om sabbatten lærer vi om i følgende vers? 2 Mosebog 20:8-11; 31:12-18; Esajas 58:13-14 og Lære og Pagter 59:9-19. Bed medlemmer om at fortælle, hvad de kan gøre for at følge Frelserens eksempel.

Se også Russell M. Nelson, »Sabbatten er frydefuld«, *Liahona*, maj 2015, s. 129-132.

Sabbatten er en dag til tilbedelse.

Skriv ordet *tilbedelse* på tavlen og bed klassen om ved siden af at skrive andre ord, der relaterer dertil. Tegn derpå tre kolonner med ordene *før*, *under* og *efter* øverst i hver kolonne. Hvad kan vi gøre før, under og efter kirke for at tilbede Herren på hans hellige dag? Klassen kunne sammen læse Mosija 18:17-29 og Moroni 6 og finde forslag. Bed medlemmer om at grunde over, hvordan deres indstilling og handlinger på sabbatsdagen hjælper dem til at tilbede Herren på den (se 2 Mos 31:16-17). Hvad kan vi gøre for at forbedre oplevelsen med at tilbede, som vores familie og menigheds medlemmer har under kirkemøderne?

Deltagelse i nadveren tillader os at have Ånden hos os altid.

Skriv følgende spørgsmål på tavlen: Hvordan påvirker nadveren dit liv? Bed for at besvare dette spørgsmål medlemmerne om at arbejde parvis på at udvælge og

drøfte en vending fra nadverbønnerne i Lære og Pagter 20:77, 79 og rådet i Lære og Pagter 59:9. Giv hvert par tid til at finde skriftsteder, der hjælper dem til bedre at forstå deres vending, og drøfte, hvordan de ville besvare spørgsmålet på tavlen. Du kan også invitere klassen til at vælge deres favoritnadversalme og sammen synge dem.

Se også Cheryl A. Esplin, »Nadveren – en fornyelse for sjælen«, *Liahona*, nov. 2014, s. 12-14.

Sabbatten er en dag til at tjene andre.

Hvad kan vi lære om at tjene andre på sabbatten fra den måde, hvorpå Frelseren tjente og velsignede dem omkring sig? Tilskynd medlemmer til at gennemgå og drøfte Matthæus 9:10-13; Lukas 19:1-9; Johannes 11:32-46; 13:1-5, 12-17 og 3 Nefi 17:5-10. Bed medlemmerne om at tænke over disse skriftsteder, mens de overvejer, hvordan de kan tjene på sabbatten. De kunne fx tjene familiemedlemmer, række ud til enkeltpersoner og familier, som de tjener som hjemme- og besøglærere, arbejde med slægtsforskning, besøge de syge eller fortælle om evangeliet. Måske kunne medlemmer afholde et familieråd til at planlægge, hvordan de kan tjene andre på sabbatten.

»Den evangeliske plan, som hver familie bør følge for at forberede sig til evigt liv og ophøjelse, er opridset i Kirkens proklamation fra 1995: »Familien: En proklamation til verden« ...

Den har været grundlaget for lærdomme og praksis i Kirken i de sidste 22 år og vil fortsætte med at være det i fremtiden. Tænk på den som sådan, undervis om den, efterlev den, og så vil I blive velsignet, mens I går fremad mod evigt liv.

For 40 år siden sagde præsident Ezra Taft Benson, at »hver generation har sine prøvelser og sin chance for at rejse sig og vise sit værd.« Jeg tror, at vores holdning over for og brug af familieproklamationen er en af denne generations prøvelser.«

Ældste Dallin H. Oaks fra De Tolv Apostles Kvorum, »Planen og proklamationen«, s. 29, 30-31.

Dansen,
af Kathleen Peterson

»Jeg bærer mit højtidelige og dog glade vidne om, at Herren Jesus Kristus står ved roret. Han leder sin kirke og sine tjenere,« sagde præsident Henry B. Eyring, førsterådgiver i Det Første Præsidentskab, ved Kirkens oktoberkonferencen 2017. »Jeg bærer vidnesbyrd om, at Thomas S. Monson er den eneste mand, der bærer og udøver alle det hellige præstedømmes nøgler her på jorden på dette tidspunkt. Og jeg nedbeder velsignelser over alle de ydmyge tjenere, der tjener så villigt og godt i Jesu Kristi genoprettede kirke, som han leder personligt. Jeg vidner om, at Joseph Smith så Gud Faderen og Jesus Kristus. De talte til ham. Præstedømmets nøgler blev gengivet til velsignelse for alle vor himmelske Faders børn. Det er vores mission og vores betroede hverv at tjene på vores plads i Herrens sag.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

4

02144 5110 5

5